
Maria Greene
Căsătorie incomodă

Maria Greene
Căsătorie incomodă

Capitolul 1

Lordul Wyndham simţea că îi plesneşte capul. Ochii i se umflaseră, aşa încât de abia mai vedea, iar nasul luase forma unui uriaş cârnat nemţesc. Îl simţea complet străin, pe puţin! Îşi înfăşură mai strâns pătura de voiaj în jurul trupului său cuprins de frisoane şi îşi tamponă repetat obiectul congestionat ce se afla în mijlocul feţei sale. Picurarea nu se mai oprea, iar capul înfăşurat în cârpe, îi ajunse curând la dimensiunea catedralei St. Paul's.

Gripa îl luase pe neaşteptate. În loc să se hurduce pe un drum oarecare într-un vehicul, ar fi trebuit să fie într-un pat cald şi să înghită o băutură fierbinte, până când somnul l-ar fi cuprins într-o binecuvântată şi dulce uitare Da, de uitare avea cel mai mult nevoie. Asta ar rezolva gripa şi durerea din inimă.

Ca un câine cu coada între picioare, plecase pe furiş din Bath, departe de cruda domnişoară Justine Bryerly şi de limba ei, care era mai ascuţită ca un paloş. Frumoasa domnişoară Bryerly...

- Neîntrecuta, cea mai încăpăţânată domnişoară Bryerly. Hapciu!

În timp ce ploaia bătea fără oprire în geamuri, trăsura coti pe London Road. Wyndharn tuşi şi îşi drese glasul. Un nenorocit de cerşetor de pe drum, probabil că se simţea mai bine decât se simţea el acum.

În orice caz. Bath era departe, iar viitorul era în faţă. Ce mai viitor... Oftă şi îşi tamponă din nou nasul. Pentru a ieşi din starea de disperare, ar trebui să nu se mai gândească la frustrările trecutului. Inima lui se va lecui cu timpul, poate, dar tristeţea adâncă din sufletul lui era altceva. Ca un acid, durerea îi măcina interiorul, iar gândul de a se întoarce la cavoul gol pe care îl reprezenta locuinţa sa din Berkley Square nu îl atrăgea deloc. Nu cu această durere în inimă; era o durere pe care nu o mai încercase până acum.

Nu se aşteptase ca Justine să îl părăsească, atunci când îi împărtăşise în mod cinstit profunzimea sentimentelor sale. Dar în mod evident, Justine iubea pe altul - pe marchizul de Lewington - care era un afurisit de peşte rece, viclean, ce merita să fie strivit. Wyndham se scutură în gând.Îincercând să scape do gândurle negre. Detesta autocomp ătimirea la alţii şi se dispreţuia pe sine de a se fi lăsat pradă acestei slăbiciuni patetice îşi suflă nasul în batistă şi se dispreţui şi mai mult.

Nu a putut să o convingă pe Justine că Lewington o va face să sufere, îi va stoarce banii şi apoi se va descotorosi de ea, lăsând-o în ruina de casă de la ţară, unde să crească odraslele Lewington.

Se va plictisi de moarte. Când va descoperi adevărul despre Lewington, va fi prea târziu. Îl durea pe Wyndham să o vadă făcând greşeala vieţii ei, era al naibii de dureros...

Gândurile îi dădeau târcoale, nu îl lăsau ân pace. Imaginea fantomatică a frumoasei şi încăpăţânatei Justine îi tulbuta liniştea...

Cu un oftat puternic şi un strănut exploziv, el închise ochii în noapte. Dacă ar putea adormi fără să se mai gândească, până va ajunge în capitală. Până atunci, poate ca fi în stare să întrevadă o mică licărire de speranţă pentru viitor.

La naiba cu toate! Pielea îi era umedă din cauza febrei, iar somnolenţa îl cuprindea. Poate că gripa îi va veni de hac. Pe Dumnezeu, aceasta ar fi o ieşire din nenorocirea în care se afla, gândi el, cu o cinică răsucire a buzelor.

Interiorul lui părea să fi luat foc, iar creierul parcă îi era zdrobit bucăţele de un uriaş. Bine! Sfârşitul era aproape. Cu acest gând, se prăbuşi, în sfârşit, în întuneric.

Ploaia rece pătrundea prin pantofii subţiri de piele ai Allegrei Temple şi pe sub prelata sub care se ascundea. Jacheta îi atârna greu pe corp şi nu după mult timp umezeala urma să îi cuprindă tot trupul. Celelalte articole, rochia subţire de muselină, juponul şi lenjeria de corp, erau o armură subţire contra vremii. Tremura, când un strop de gheaţă îi înţepă obrazul. Îşi şterse pe furiş o lacrimă fierbinte – singurul lucru cald pe care îl putea atinge în jurul ei.

Trăsurile se înghesuiau în curtea hanului poştal de la Chippenham, dar toate mergeau în altă direcţie. Groaznică noapte să te afli afară, gângi ea. Va trebui să aştepte până când ploaia va înceta, iar norii se vor împrăştia doar dacă nu va reuşi cumva să implore vreo putere divină care să schimbe vremea. După câte ştia, ea nu avea puteri magice, ci numai o oarecare doză de noroc. Oricât de implorator se uita la cer şi oricât se insistent atinde trifoiul cu patru foi prins la corsaj, zeii nu păreau să aibă milă, iar zeiţa Fortuna părea că îşi întorsese faţa în altă parte.

Allegra fugise înainte de a fi prea târziu, înainte ca tatăl vitreg să o forţeze să se mărite cu acel vecin desfrânat, Ezra Skelton. Dacă ar fi avut vârta, ar fi putut opune rezistenţă dorinţelor tatălui vitreg. De abia de 18 ani, domnul Woodruff Pinkney putea dispune de ea cum dorea. În timp ce mama ei petrecea majoritatea zilelor în şezlong, citind şi mâncând bomboan, Woodrull avea grijă să câştige tot mai multă influenţă în zona Chippenham. El uneltise şi se strecurase în toate buzunarele care deţineau un oarecare grad de influenţă şi decise că Allegra trebuie să se mărite cu Ezra Skelton, al cărui pământ st învecina cu pajiştile Temple. Nu după mult timp, hectarele lui Skelton ar fi urmat să aparţină imperiului Woodruff – dacă ea s-ar fi măritat cu Ezra. Asta nu va face niciodată.

Mai degrabă ar deveni călugăriţă, deşi acest gând nu o atrăgea prea mult.

Într-adevăr, fuga era singura ei şansă, o şansă care a adus-o în această stare de nenorocire umedă.

Dinţii clănţăneau, iar mâinile îi amorţiseră de frig.

- Niciun ajutor la orizont, dar nu pierde speranţa îşi şopti ea. Ceva trebuia să apară. Norocul a fost întotdeauna de partea ei. Nu găsise ea trifoiul cu patru foi, vara trecută?

Probabil că va trebui să sufere până dimineaţă când va sosi o trăsură cu destinaţia Londra, dar va supravieţui. Trebuie. Toţi spuneau – sau se plângeau – că are încăpăţânarea tatălui său.

Îngrijorarea îi încorda stomacul şi îşi strânse braţele în jurul genunchilor, pentru a-i împiedica să mai tremure. Dacă nu găsea pe cineva să o ia cu trăsura, risca posibilitatea ca tatăl ei vitreg să o găsească. De altfel, nu o despărţeau mai mult de două mile de omul pe care îl detests cel mai mult pe lume. În curând, se va lumina, iar ei îi va fi mult mai greu să se ascundă cu uşurinţă.

Ar fi trebuit să aibă mai mult curaj să îl înfrunte pe Woodruff, să îi spună că nu are intenţia să se mărite cu Skelton. Acum trebuia să plătească pentru revolta ei, prin suferinţă. Ea îşi dorea să fi avutmai mult la dispoziţie să adune haine şi bani înainte de a fugi, dar fusese o chestiune doar de minute înainte ca Skelton să apară şi să joace parodia de a-i oferi mâna.

Îşi imagina mâinile umede ale lui Ezra atingându-i braţul şi privirea lui are îi examina trupul. Se cutremură la acest gând. Pretextase tatălui ei vitreg că vrea să se aranjeze, apoi îşi pusese jacheta şi pălăria şi coborâse pe geamul din dormitor, alunecând pe trunchiul unui stejar gros. Învăţând de la fratele ei, Giles, tehnica, ea putea escalada orice copac cu uşuriţă.

În dorinţa fierbinte de a evada, fugise în pădure, fără a se gândi prea mult la confortul fizic.

Pe faţă, lacrimile i se amestecau cu ploaia. Le şterse cu o mişcare mânioasă a mâinii. Nu fi plângăcioasă! Lacrimile nu ar fi adus-o mai aproape de Londra şi de casa mătuşii Irene din Half Moon Street. Ceea ce ar fi adus-o mai aproape ar fi fost o trăsură în direcţia metropolei. A avut ghinion toată noaptea. Ar fi cazul să se schimbe ceva. Măcar dacă şi-ar fi luat economiile ei, ar fi putut cumpăra un loc în diligenţă.

Un animal nevăzut părea că se strecoară printre lemnele adunate în spatele ei. Ea se scutură de scârbă şi aruncă o privire disperată spre curtea lugubră. Nicio trăsură nu mai oprise după miezul nopţii. Numai o pată de lumină galbenă din interiorul clădirii principale lumina suprafaţa. Mirosul de pământ ud şi lână umedă îi umplea nările. Butucul de lemn pe care şedea îi amorţise spatele. Îşi ridică picioarele în speranţa de a găsi un loc mai uscat, dar nu reuşi altceva decât să le înfunde mui mult în apă.

Strângând mai mult jacheta în jurul trupului ei tremurând, ea încercă să îşi sprijine spatele de peretele barăcii lângă care se afla mormanul de lemne, dar acesta era alunecos din cauz umezelii.

Ploaia se transforma în burniţă. Lumea îşi oprse răsuflarea, ca şi cum fiecare suflet împrejur ar fi adormit. Allegrei îi căzu bărbia pe piept. Adormi cu capul în mâini.

Se trezi brusc, în clipa în care ceva îi sări în poală. Tresări cu teamă, dar se linişti în clipa în care auzi un zgomot distinct. Era un pisoi muiat tot cu blana zburlită, iar coada ca o frânghie stoarsă. Inima minusculă îi bătea cu putere când Allegra îi puse mâna pe piept. Îi atinse mâna cu un nas umed, rece, iar Allegra nu se îndura să îl împingă jos. Îl ţinu mai aproape de pieptul ei pentru a transmite căldură trupului ce tremura. Pisoiul torcea tot mai

tare şi încerca să intre mai adânc în faldurile hainei ei. Sărac cerşetor, singur şi flămând. Allegra îi putea număra coastele.

Ea mângâie pisoiul, încercând să aprecieze cam cât a dormit. Spre răsărit, cerul devenea cenuşiu. Curând vor veni zorile. Cu pisoiul încă în braţe, ea se ridică, întinzându-şi picioarele. Stomacul îi mârâi de foame şi se imagina strecurându-se în bucătăria hanului şi furând mâncare întrucit nu fusese capabilă să găsească un loc într-o trăsură spre Londra, va trebui să pornească la drum pe jos, spre est. Nu trebuia să zăbovească prea mult în apropierea casei lui Woodruff Pinkney.

Se uită pe furiş pe după o margine a prelatei rigide. Nu se mişca nimic, cu excepţia unui cocoş alb, care scurma în noroi, tremurându-şi creasta roşie. Curând, acesta îşi va ridica semeţ capul şi va trâmbiţa o nouă zi. Speriată că cineva ar fi putut să o vadă şi să o recunoască, ea se îndepărtă de locul ascunzătoarei.

În timp ce se îndrepta spre intrarea la bucătărie, încă ţinând pisoiul în braţe, auzi un vehicul venind pe drum.

Se retrase repede sub prelată, chiar în clipa în care o trăsură cu patru cai intra în curtea mocirloasă.

Birjarul, înfăşurat într-o haină groasă şi cu pălăria trasă adânc pe ochi, trase de hăţuri. Caii băteau nervos pământul, iar Allegra privi cu interes trăsura. Pe uşă era un blazon, dar ea nu putu distinge clar. În mod evident echipajul se îndrepta spre Londra.

Perdelele de piele erau trase în faţa geamurilor, iar Allegra presupuse că ocupanţii dormeau.

Vizitiul coborî şi îşi întinse picioarele amorţite. Dinspre grajduri, un rândaş pe jumătate îmbrăcat ieşi în curte, căscând. Birjarul îl salută cu voce puternică.

- Cai proaspeţi, amice, şi făr' zăbavă!

- Mergeţi la Londra? întrebă rândaşul în timp ce deshăma caii. Ţinându-şi repiraţia. Allegra aşteptă răspunsul vizitiului.

- Da la Londra. Se poa' găsi un pic de bere în gospodăria asta?

Rândaşul răspunse:

- Sigur. Mergi sus şi bate la uşa bucătăriei. Servitoarea îţi va deschide.

Vizitiul se îndreptă spre clădirea principală, în timp ce rândaşul duse caii obosiţi spre grajduri.

Fără a ezita nicio secundă. Allegra se îndreptă spre trăsură. Nu auzea niciun zgomot din interiorul trăsurii. Încercă să privească prin crăpătura dintre perdele şi rama ferestrei, dar nu văzu nimic altceva decât întunericul.

Cu inima bătându-i năvalnic de emoţie, ea deschise încet uşa. Murmură un cuvânt de mulţumire când arcurile se mişcară fără să scârţâie.

Se uită, repede, înăuntru. Un balot lung, aşezat pe unul din locuri, îi atrase atenţia. Cineva dormea sub un morman de pături de voiaj, înfăşurat într-o haină de călătorie groasă. Persoana nu scoatea niciun sunet. Locul de vizavi era liber.

Fără a sta pe gânduri, ea păşi înăuntru şi închise uşor uşa în urma ei. Cel care dormea atât de liniştit va avea un şoc când se va trezi, dar această problemă va trebui rezolvată mai târziu. Ea va explica situaţia, iar mătuşa Irene desigur că va răsplăti persoana care i-a adus nepoata la Londra. Allegra nu avea nicio îndoială că era bine ceea ce făcea. Numai curajul o va ajuta să iasă din această încurcătură. Îşi dădu seama că încă ţinea pisoiul în braţe. Acum era prea târziu să îi mai dea drumul. Nu îndrăznea să mai deschidă uşa, cineva ar fi putut să o descopere.

În timp ce pisoiul se ghemui ca o minge în poala ei, ea aştepta cu inima tremurând întoarcerea vizitiului. Se va uita, oare, înăuntru şi o va descoperi? Rândaşul înhăma alţi cai, iar trăsura se balansa odată cu mişcare cailor.

Câteva minute mai târziu auzi voci bărbăteşti discutând despre vreme. Scoase un oftat de uşurare în momentul în care greutatea vizitiului clătină trăsura, în clipa cînd acesta îşi reluă locul. Nu se uitase înăuntru.

Allegra aruncă o scurtă privire la forma de pe locul de vizavi. Se întreba care capăt era capul. Balotul ar fi o doamnă, dar lipsa cameristei sugera contrariul. Haina pe care o purta îi sugera că cel din faţa ei trebuie să fie fost, mai mult ca sigur, un domn.

Acoastă constatare o tulbura. Dacă era cel mai mare desfrânat din Londra? Un cartofor şi un libertin? Cineva chiar mai rău decât Ezra Skelton? Plină de nesiguranţă, ea îşi muşcă buza inferioară. Avea puţină experienţă cu domnii.

Trăsura ieşi din curte, iar figura nemişcată începu să se lupte cu păturile. Apăru o mână lungă, musculoasă şi un geamăt gutural ieşi de sub cuverturi. Allegra se chirci într-un colţ al locului ei. O mână puternică, bronzată, se mişcă, apoi apăru un cap cu cârlionţi negri. Capul se clătină şi tuşi, dar nu deschise ochii.

În lumina slabă, a zorilor, ce se filtra în trăsură, Allegra studie faţa virilă a străinului. Părea să poarte pe umeri cam douăzeci şi şapte - douăzeci şi opt de ani. Obrajii supli erau aprinşi fie de băutură, fie de febră, iar genele întoarse îi umbreau cearcănele negre de sub ochi. Nasul lung, subţire, avea o nuanţă roşiatică, iar maxilarul puternic era acoperit de un puf negru. Buzele lui frumoase păreau albe şi încleştate de durere.

Domnul cu favoriţi matinali îi oferea imaginea unui tablou ciudat de intim, şi Allegra roşi în colţul ei. Nu mai văzuse până atunci un bărbat dormind şi se întreba dacă hotărârea ei de a sări tocmai în această trăsură a fost o mare greşeală. El deschise ochii, dar era prea întuneric ca ea să poată vedea culoarea acestora. El se uita fix la ea şi spuse:

- Justine, ce naiba faci aici? Nu m-ai dat chiar tu afară, mai adineauri?

Allegra tresări cu vinovăţie În mod evident, străinul nu o putea vedea foarte clar în semiobscuritate. Părea că suferă din cauza unei serioase gripe, dar vocea lui era cultivată, autoritară, aceea a unui aristocrat. Hainele lui, după cât putea ea vedea, lăsau să se întrevadă eleganţa ascunsă

- De ce eşti aşa tăcută? întrebă el, răguşit şi se luptă să se ridice. Cu un geamăt, se prăbuşi înainte de a se putea ridica în coate. Te afli aici ca să mă zgândări din nou? Ca şi cum ceea ce ai făcut nu a fost suficient. Mi-ai zdrobit inima. Această declaraţie se încheie cu un strănut.

- Eu... eu adunam lâna, şopti Allegra, rugându-se ca el să nu-şi dea seama că nu este Justine... Allegra se întrebă dacă era cumva vorba de Justine Bryerly, vechea ei prietenă de la şcoala de fete din Bath. „Aş fi cunoscut-o mai bine pe Justine, dacă tatăl vitreg nu ar fi hotărât să îmi întrerup şcoala şi să mă expedieze înapoi la Temple Manor..."

- Vino mai aproape, ceru străinul. Nu te văd foarte bine.

Allegra se aplecă în faţă, cam în silă. Cu puţin noroc, poate nu va observa că nu era Justine.

Răsuflarea lui era hârâită şi îl cuprinse un acces de tuse. Se gândi că asta l-ar putea răpune, dar accesul încetă în cele din urmă. Slavă Domnului, era prea slăbit pentru a insista să facă cunoştinţă cu ea. Un moment mai târziu, din gura lui se auzi un sforăit.

Cu un geamăt de uşurare, Allegra se lăsă pe spate, în colţul ei şi mângâie pisoiul. Dacă domnul va dormi până ce trăsura va ajunge la Londra, ea ar putea dispare fără a fi necesară o altă confruntare.

Aţipi cam o jumătate de oră, când un geamăt o trezi. Ochii i se deschideau tot mai mult în timp ce încerca să îşi adune lucrurile. Trăsura alerga în pas alert. Cerul luase o culoare rozacee anunţând iminentul răsărit de soare. Allegra privi la domnul nemişcat şi conchise că gemetele proveneau de la el. Acesta se zbătea şi dacă ea nu făcea ceva, urma să cadă la podea.

Allegra puse jos pisoiul şi se mută pe scaunul din faţă. Cu grijă, puse capul bărbatului în poala ei. Nu ştia ce-ar face dacă acesta s-ar trezi, dar suferinţa lui evidentă îi trezea mila. Avea nevoie stringentă de o atentă grijă şi poate că ea îi putea oferi puţină alinare.

Cu şovăială, îi mângâie părul ondulat, care părea creţ ca muşchiul de pădure, dar moale ca mătasea sub degetele ei. Pielea îi era umedă şi ardea de febră. În timp ce îl mângâia în continuare el se linişti. Un oftat lung îi tremura pe buze, iar Allegra simţi o ciudată tandreţe în suflet. Era prima dată că se afla atât de aproape de un bărbat străin. Ea atinsese părul fratelui ei, dar acesta era moale şi fin, ca al unei femei, la fel cu al ei. Părul acestui bărbat era elastic şi viril, excitant. Roşi la acest gând şocant. „Mama ar fi scandalizată dacă ar fi aici, dar, de fapt, ea rareori aprobă ceva din ceea ce fac eu." Allegra mângâie mai apăsat capul întunecat din poala ei.

Bărbatul scoase un suspin de mulţumire, apoi înţepeni sub mâna ei. Allegra tresări de parcă ar fi fost pălmuită când el deschise ochii şi o privi fix. Ea observă că avea ochii albaştri-cenuşii iar aceştia erau aprinşi acum. Se aventură să presupună că febra îi făcea să lucească aşa, dar tot atât de bine ar fi putut fi din cauza furiei. Va încerca să îl facă să înţeleagă.

- Vă rog, domnule... să vă explic, începu ea, nesigur.

- Ce dracu'? se răsti el. Nu eşti Justine. Cine eşti, şi ce naiba cauţi în trăsura mea? Trupul i se convulsionă într-un strănut. Îşi presă o batistă pe nas şi o privi cu ochi apoşi.

- Călătoresc, spuse ea cu o urmă de obrăznicie. De la Chippenham la Londra.

El încercă să îşi retragă capul din poala ei, dar în mod clar era un efort prea mare. Căzu înapoi, privind furios spre ea. Stânjenită, ea se uita oriunde, numai la el nu.

- Aveai un coşmar, şi m-am gândit că te-aş putea ajuta, explică ea. Nu avea nicio idee ce ar fi putut face acum cu mâinile. Nu mai putea continua să îi mângâie părul.

- Se pare că încă mai sunt chiar în mijlocul unui coşmar, replică el. Un alt strănut îi întrerupse remarca furioasă.

- Ei bine, nu. Dacă nu eram eu, poate ai fi căzut la podea şi te-ai fi rănit.

Buzele i se răsuciră cinic.

- Mulţumesc, domnişoară... sau doamnă? Sunt profund şi etern recunoscător.

- Sunt domnişoara Temple, Allegra Temple.

- Ar trebui să fac o plecăciune galantă, dar în actualele condiţii, trebuie să renunţ. Vocea lui mustrătoare o făcu să îşi încleşteze dinţii.

- Nu este nevoie să fii sarcastic.

- De ce oare călătoresc prin noapte împreună cu o persoană străină în trăsura mea? Nu îmi amintesc să te fi invitat.

- Eşti prea bolnav să îţi aminteşti, minţi ea, apoi regretă minciuna. Nu... de fapt, m-am strecurat când dormeai. Sunt disperată să ajung la Londra. Orice mijloc de a ajunge la destinaţie...

- Şi m-ai ales pe mine. O notă aspră se strecură în tonul său. Ar trebui să fiu onorat.

- Nu este nevoie să te înfurii din cauza asta. De îndată ce ajungem în capitală, mă voi retrage din mâinile tale. Allegra se gândi că vocea ei suna mult mai sigură decât se simţea ea în interior.

- Sunt foarte impresionat de dumneata, domnişoară Temple. Vocea i se domoli şi două pete roşii îi luceau pe obraji.

- Îmi voi plăti locul, dar din păcate nu am niciun sfanţ pe numele meu.

El râse.

- Desigur, costă mai mult de un sfanţ.

Furia începea să fiarbă în pieptul ei.

- Un adevărat gentleman ar fi onorat să ajute o doamnă la necaz.

- Un cavaler ar putea fi aşa de nebun, dar suntem acum în anul 1816, nu în Evul Mediu. De fapt, tu m-ai băgat într-o mare încurcătură. Ar trebui să te trimit înapoi la Chippenham, sau cel puţin să am grijă să ajungi pe coasta de vest. Dacă cineva te vede aici, cu mine, reputaţia ta este ruinată.

- Cine ne-ar putea vedea la o oră atât de matinală? întrebă Allegra cu dispreţ.

- L-am rugat pe Tripp să oprească pentru micul dejun la Hungerford. Trebuie să stai ascunsă, sau, mai bine, să ne despărţim acolo. O să-mi permit să închiriez un echipaj pentru tine şi o cameristă, care să-ţi confere respectabilitate.

Ea trăgea de ţesătura umedă a jachetei.

- Nu! Nu! domnule. Nu pot să fiu obligată de dumneala. Te rog... Nu poţi să mă laşi singură într-un sat străin. Voi fi tăcută ca un şoricel tot timpul drumului până la Londra. Nu vei mai simţi prezenţa mea. Privi la pisoiul adormit. Spre uşurarea ei observă că acesta avea o blană mătăsoasă neagră, care se confunda cu tapiţeria închisă la culoare din trăsură.

Străinul înjură încetişor şi ea avu sentimentul că nu i-ar displace să o poată arunca pe uşă afară, chiar în momentul acela.

- Încerc numai să te protejez de unele guri răutăcioase, domnişoară Temple, dar cred că este cam târziu pentru asta. El vorbea cu dificultate, ca şi cum ar fi obosit să-şi mişte buzele. Te-ai lansat în lumea largă fără o compania respectabilă şi fără suficiente fonduri. Un gest necugetat. Foarte bine, dar te rog să mai analizezi oferta mea.

Allegra pufni.

- Nu ai habar ce anume m-a determinat „să mă lansez în lume", aşa încât, te-aş ruga să-ţi retragi observaţiile răutăcioase. Îşi pierdea răbdarea cu domnul acesta. Eşti chiar mai cicălitor decât bunica mea, fie-i ţărâna uşoară.

El murmură ceva, dar nu înţelese cuvintele. Ochii lui se închiseră şi ea observă că cearcănele negre de sub ochi se adânciseră.

Înţelese că el era pe punctul de a adormi. Febra îl slăbise şi întrucât trupul lui se lupta cu boala, nu mai avea nicio putere să o azvârle din trăsură. Mulţumesc cerului pentru asta, gândi ea. Capul lui încă se odihnea în poala ei, dar ea evita să îl mai atingă întrucât se părea că asta îl enerva.

Nu putea să îl acuze că era mânios. Dacă gripa ar fi distrus-o pe ea aşa cum era el, ar fi fost înclinată să îşi arate supărarea. Mulţumind totuşi şansei, se decise să îl ierte pe străin pentru iritabilitatea lui. În curând, drumurile lor se vor despărţi.

Când trăsura se opri la următorul han, soarele era deja la orizont, scăldând peisajul în culori aurii. Allegra privi afară. Păsările ciripeau în copaci, câteva pisicuţe leneveau pe treptele hanului. A ei era încă adormită. Ce anume o făcuse să păstreze pisicuţa? Nu avea destule probleme?

O cameristă bătea un covor în curte. Ea privi curios la trăsură şi Allegra se retrase. Domnul, al cărui cap se bălăngănea pe piciorul ei, o avertizase că a fi văzută echivala cu ruinarea reputaţiei ei. Avea dreptate, desigur.

Tripp deschise uşa şi privi înăuntru. Când privirea lui se opri asupra ei, gura i se deschise în stare de şoc şi încercă să se retragă.

- Bună dimineaţa, salută ea Stăpânul tău este foarte bolnav.

- Domnişoară, murmură el şi îşi flutură mâinile. Evident, era în derută, nu ştia ce să facă. Stăpânul va dori un pahar de bere înainte de a pleca mai departe. M-a rugat special să-l trezesc la Hungerford, în cazul în care doarme.

Allegra ridică capul ce atârna moale pe şoldul ei şi se mută pe locul de vizavi. Îşi luă pisicuţa şi nu mai spuse nimic, privi numai la birjar, al cărui nas gogonat picura la fel cu cel al stăpânului său, în timp ce scutura umărul ce ioşea de sub pături.

- Stăpâne, suntem la Hungerford. Timpu' de mic dejun.

Stăpânul murmură ceva, în timp ce îşi mişcă capul. O tuse puternică îi răscoli trupul şi mila îi cuprinse Allegrei inima.

- Ţineţi minte de la mine, o să fie o aprindere de plămâni până la sfârşitul săptămânii, spuse Tripp.

- Cine este acest domn? întrebă Allegra.

- Cine? Cum domnişoară, nu ştiţi cu cine călătoriţi? Este Lordul Wyndham. Sunt puţin nedumerit asupra locului în care ne-am întâlnit cu dumneata, domnişoară. Se uita întrebător la Allegra, dar aceasta refuza să îl lămurească.

Ian Royden, Lordul Wyndham, gândi ea. Auzise de el. Mândra familie de Wyndham provenea dintr-un sat la est de Bath, Bradford-on- Avon şi îşi aminti că tatăl ei avusese cuvinte de laudă despre această familie. Cum de îl cunoscuse pe lord, sau pe tatăl lordului, nu ştia.

Wyndham se ridică suficient pentru a o privi, în ochi.

- Văd că încă eşti aici, spuse el ameninţător, iar Allegra se uita cu vinovăţie spre podea. Tremura de teamă. În mod sigur, acum o va arunca din trăsură, cu pisoi cu tot.

Lordul arunca o privire spre pisoiul ce tocmai căsca, trase o înjurătură în barbă şi îşi azvîrli picioarele spre uşă. Transpiraţia îi lucea pe frunte, iar Allegra sesiză efortul deosebit pe care îl făcea de a se menţine drept. Avea un corp superb, înalt şi musculos, neînfricat.

Coborî cu paşi nesiguri, iar Tripp îl sprijini cu braţul. Îmbrăcămintea lordului - haina fină albastră şi pantalonii galben pal - arăta oarecum neîngrijită, dar Allegra remarcă croiala fără cusur şi pielea strălucitoare a cizmelor sale. Lordul îşi trecu o mână prin păr, ca şi cum ar fi vrut să pară mai prezentabil, dar nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile.

- Poa' mai bine mă duc io să aduc niscaiva bere, sugeră Tripp. Sunteţi moale ca un pisoi.

- Nu! Nu pronunţa cuvântul pisoi... trebuie să-mi dezmorţesc picioarele. Mă doare tot corpul, dar al naibii să fiu dacă am să rămân în scaun ca o babă.

Allegra se burzului, suspectând că, de fapt, intenţionase să o insulte pe ea cu aceste cuvinte. Privi spre han, de unde nu se vedea nicio mişcare. După ce îşi potoli puţin furia împotriva partenerului de drum, coborî şi ea. Nimeni nu o va vedea, gândi ea. Reputaţia ei era sigură în acest sătuc. Îşi luă jacheta mototolită şi îşi dezlegă panglicile decolorate ale pălăriei ei de pai. Poate va găsi un loc unde să se împrospăteze. Părul ei avea nevoie de un pieptăn, iar faţa de un spălat temeinic.

Sprijinindu-se pe umerii lui Tripp, lordul se împletici. Tripp, era cu un cap mai scund decât stăpânul său şi de abia putea să-l sprijine pe bărbatul mai tânăr. Ei se împiedicară şi probabil că ar fi căzut amândoi dacă Allegra nu ar fi alergat să îl sprijine pe lord, din cealaltă parte.

- Asta este o nebunie, Lord Wyndham. Trebuie să te întorci la trăsura ta înainte de a leşina.

- Trebuie să uşurez - lordul se întrerupse, nu avea puterea să termine fraza. Oarecum jenat, privi la Allegra. Ţi-am spus să stai... înăuntru.

Allegra refuză să se mişte. Sprinjindu-se greoi pe umerii ei şi cei ai lui Tripp, lordul tropăi spre treptele ce duceau la intrarea în han. Uşa se deschise şi un grup de oameni ieşi, privind la ei.

Allegra ridică capul şi privi spre uşă. Se aştepta să îl vadă pe proprietarul hanului sau o cameristă, dar privirea ei o întâlni pe cea scrutătoare a unor doamne îmbrăcate în jachete de mătase şi cu pălării de pene.

Ea tresări şi aproape scăpă greutatea. O doamnă pe care o cunoştea din Chippenham, doamna Lucrezia Fishwood, o privea ţintă printr-un monoclu.

- Ei bine! Este domnişoara Temple, nu-i aşa? întrebă ea, pe un ton înţepat. Şi cine este, mă rog, domnul care o însoţeşte?

Înainte ca Allegra să poată spune ceva, o altă doamnă răspunse.

- Este Ian Royden, Lordul de Wyndham.

- Mulţumesc, doamnă Drummond-Burell, spuse pe un ton triumfător doamna Fishwood. Îşi întoarse privirea spre Allegra. Trebuie să recunosc, sunt şocată să te întâlnesc în zori de zi în braţele unui necunoscut. Mama ta va face o adevărată criză când va auzi.

Capitolul 2

Wyndham deschise ochii care îl dureau şi îi fixă pe tavanul care părea să se onduleze ca valurile mării. Nu îşi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de rău. Gâtul... capul... stomacul - fiecare părticică din el hotărâse să îi fie potrivnică.

Era oare acum acasă, în cavoul lui tăcut, în care încă răsuna ecoul vocii aspre a tatălui său dispărut?

Wyndham se strâmbă. Îşi dădu seama că era întins pe o saltea plină de cocoloaşe, cu o pătură aspră trasă până sub bărbie. O mişcare nervoasă lângă el confirma faptul că nu era singur în cameră. Îşi întoarse capul, o hotărâre dureroasă care nu îi îmbunătăţi cu nimic starea în care se afla.

Privi la femeia tânără care era aşezată pe un scaun cu trei picioare, lângă pat. Părul castaniu ondulat, care se desfăcuse dintr-un coc strâns neglijent, încadra o faţă ovală, îngrijorată. El se opri un moment, întrebându-se de ce avea ea o expresie atât de speriată, apoi privirea lui îşi continuă drumul. Era prea obosit ca să gândească. Pielea ei părea de mătase, de o culoare roz pal. Rochia ei de muselină albastră părea mânjită de noroi, dar asta nu o făcea mai puţin frumoasă. Un gât lung, o alură înaltă şi suplă, urechile ca două scoici de sidef roz. Părea un tablou nevinovat. Nu era nici urmă de viclenie în trăsăturile ei, şi totuşi vulpea se strecurase în caleaşca lui şi îl provocase la scandal. Fruntea ei era îngrijorată şi când se uită spre el, observă teamă în ochii albaştri ca cerul.

- Oh, te-ai trezit, spuse ea şi începu să netezească instantaneu cutele rochiei. Te simţi mai bine?

- Încă mai eşti aici? Propria lui voce îi zgârie urechile iar durerea de cap deveni mai puternică. Credeam că ne-am despărţit. Îmi amintesc clar că l-am rugat pe Tripp să aranjeze - sau poate a fost numai în gând. Blestemându-şi slăbiciunea, el încercă să se ridice într-un cot, dar o greutate caldă pe pieptul său îl trase înapoi. Privi în jos şi văzu pe pieptul lui o formă păroasă, de culoare închisă.

- Ce naiba! croncăni el răguşit, în timp ce felina îşi întoarse ochii somnoroşi dar mulţumiţi spre el.

- Beau te place. De îndată ce a lipăit laptele, a sărit şi s-a instalat pe pieptul tău. Este acolo de câteva ore.

- Şi l-ai lăsat să stea acolo?

- Tripp a fost de părere că va ajuta împotriva aprinderii la plămâni cu căldura lui. Sunt de acord cu el. Bunica mea obişnuia să pună o blană de pisică pe spatele meu ori de câte ori aveam tuse. Este cea mai bună căldură. Genul tigrat este cel bun, spunea bunica, odihnească în pace.

Wyndham se scutură cu dezgust.

- Prostii!

- În afară de asta, adăugă ea cu înţelepciune, o pisică vie este mai eficace - chiar dacă Beau este numai un pisoi. Te vei simţi mult mai bine în scurt timp.

Lordul înţelese că avea de ales între a expedia mingea păroasă la podea sau a-şi periclita viaţa. Pisica rămase.

- Unde ne aflăm? întrebă el când fu în stare să-şi înfrâneze mânia, pentru a putea vorbi.

- La Hungerford.

El îşi puse din nou capul jos, analizînd faptele.

- Credeam că noi... sau că eu... ar fi trebuit să fiu la Londra acum.

- Erai prea bolnav ca să poţi continua drumul.

Plin de suspiciune, el o privi.

- Unde este Tripp şi de ce nu ai părăsit hanul?

- Nu... erau alte trăsuri spre Londra şi nu te puteam lăsa în starea în care te aflai. Ar fi fost extrem de egoist din partea mea.

El oftă, gândindu-se dacă ea se distra pe socoteala lui, dar nu întrezări nici urmă de veselie necuviincioasă în ochii ei albaştri ca cerul.

- Trebuie să existe trăsuri care vin şi pleacă în fiecare zi.

Bâjbâi după haina lui pe scaunul de lângă pat şi constată că dispăruse.

- Vei găsi un portofel în buzunarul meu. Serveşte-te cu o sumă suficientă care să-ţi permită să poţi plăti un bilet la diligenţă până înapoi la Chippenham. În această stare, eu nu-ţi pot fi personal de ajutor; altfel aş fi făcut-o. Tripp te poate escorta înapoi acasă.

El închise ochii si se luptă cu slăbiciunea care ameninţa să îl acapareze. Cumva problemele imediate deveniseră prea importante pentru a le putea rezolva din pat. Doamne, trebuia să se scoale! Acest gând se termină cu un violent acces de tuse. Pisoiul îşi înfipse ghearele în el, ceea ce îl făcu să dorească să sucească gâtul lui Beau. Din fericire pentru pisoi, neobosita domnişoară Temple îl ridică de po pieptul lui.

- Camerista va aduce un vas cu supă. Te va ajuta la febră şi tuse.

Îşi aminti că la coborârea din trăsură întâlnise nişte figuri care vorbeau pe treptele din faţa hanului. Îi veni o idee grozavă.

- Domnişoară Temple, cu cine ne-am întâlnit azi-dimineaţă?

- Vrei să spui, ieri dimineaţă? Vocea ei tremura şi el observă necazul din ochii ei. Mâinile ei se mişcau nervos pe spinarea pisoiului.

- Ieri? Ai fost cu mine tot timpul ăsta?

- Am fost îngrijorată din cauza ta. Credeam că a fost vina mea... Nu te puteam părăsi... să duci singur povara. Vocea ei era pierită Şi oricum, Beau avea nevoie de lapte.

- Despre ce dracu' tot vorbeşti? întrebă el.

O lacrimă uriaşă începu să coboare pe obrazul ei, în timp ce buzele îi tremurau. El se muie.

- Nu plânge. Îmi pare rău că am folosit un limbaj nepotrivit pontru urechile unei doamne. Dar răbdarea mea este la limită. Despre ce este vorba?

- Eu... noi am fost descoperiţi. Ea oftă adânc. Niciodată nu mi-a fost mai mult frică. Doamna Lucrezia Fishwood şi doamna Drummond-Burrell ne-au văzut împreună. Tu aveai, îîh, un braţ trecut peste umărul meu.

În ciuda presentimentului lui, cuvintele ei îl plesniră mai mult decât o lovitură adevărată în plex. În timp ce mintea lui lucra, sortând diferite posibilităţi, avu o senzaţie de leşin de la stomac. El se sperie de cuvintele ei ce urmară şi îşi încleştă pumnii.

- Doamna Fishwood o cunoaşte pe mama. Când părinţii mei vor afla adevărul, mă vor urmări până la capătul lumii şi în mod sigur mă vor obliga să mă întorc acasă şi să mă mărit cu Ezra Skelton. Mai bine mor. De fapt, cred că am să mă sinucid, am să mă arunc în cel mai apropiat râu.

- Nu fi gâscă, se răţoi el. Eşti sigură că doamnele ne-au recunoscut?

Ea aprobă, cu un aer nenorocit.

- Doamna Drummond-Burrell ţi-a pronunţat numele.

El gemu.

- Are cea mai afurisită clanţă dintre toţi. Eşti dezonorată, domnişoară Temple, dezonorată, fără posibilitate de redresare. Ar fi vrut să ţipe la ea, dar vocea lui nu era mai mult decât un cârâit. În afară de asta, ea arăta aşa de

nevinovată cu ochii ei mari, albaştri şi cu lacrimile curgându-i pe obraji. Simţea nevoia inexplicabilă de a i le şterge. Dar ar fi trebuit să simtă nevoia de a suci nu numai gâtul pisoiului, ci şi al ei.

- Ştiu că a fost o prostie din partea mea să mă arăt în plină zi fără escortă, dar te-ai fi rănit, şi de asemenea Tripp, dacă aţi fi căzut la pământ. Nu puteam să stau şi să privesc... Eu... Vocea ei îngrijorată amuţi.

Teama îi cuprinse pieptul.

- Nu te mai ambala, domnişoară Temple. O să ne gândim la ceva care să ne scoată din această încurcătură.

El îşi întoarse capul pe pernă şi privi spre fereastră. Lumina zilei îi obosi ochii, iar gândurile îi tulburau mintea, readucându-i mereu aceeaşi întrebare la care el avea deja groaznicul răspuns. Tăcu, căutând disperat altă soluţie, gândindu-se la explicaţiile plauzibile. Dar ştia un singur mod onorabil de a rezolva această încurcată problemă.

Ca gentleman, trebuia să se însoare cu puştoaica.

Prins în cursă, la naiba. În timp ce teroarea din inima lui era tot mai puternică, aruncă o privire trufaşă spre ea. Ar fi mai bine să spună ce are de spus înainte de a leşina de oboseală. Trebuia să îi facă o ofertă. Poate însă că ar prefera să moară decât să se mărite cu el. Scânteia de speranţă dispăru de îndată ce se aprinse. Ce femeie întreagă la minte - sau poate că nu - ar fi refuzat şansa unui titlu şi a unei averi? Tot felul de mijlocitoare l-au hăituit în zadar, iar acum o fată de la ţară a reuşit să pună mâna pe el la fel de uşor ca pe un iepure fără minte.

- Şterge-ţi lacrimile, domnişoară Temple. Bineînţeles, voi face lucrul onorabil pe care trebuie să-l fac. Adică, să-ţi ofer protecţia numelui meu. El oftă. Nu... că mă bucur foarte mult de această unire, dar nu văd o altă soluţie.

El reflectă o clipă, gândindu-se dacă a fost prea repezit Dar dacă nu o putea avea pe Justine Bryerly, putea să se căsătorească cu oricine. Această inocentă era la fel de bună ca oricare alta. Poate că această unire îi va salva pe amândoi, pe ea de o căsătorie nedorită, iar pe el de o lungă aşteptare şi speranţa de a avea ceea ce nu putea avea. Poate că aşa ar putea înăbuşi dorinţa disperată pentru Justine, înainte să-l acapareze total.

- Mă simt ruşinat să recunosc că ţi-am uitat numele, domnişoară.

- Allegra Temple.

- Eşti fiica lui Sir Edwin Temple?

Ea aprobă

- Da.

- Tatăl meu şi al tău au fost prieteni odată. Mi-ar place să cred că îi pot face o favoare lui Sir Edwin. El s-ar fi aşteptat ca eu să te protejez, să fac ceea ce trebuie să fac. El s-ar fi aşteptat...

- Nu mă iubeşti, spuse ea cu voce înceată.

- Ai dreptate în privinţa asta. Trebuie să fim cinstiţi unul cu celălalt, decât să pretindem că această unire va fi altceva decât o căsătorie de convenienţă.

- Convenienţă la început, poate, dar foarte inconvenabilă odată cu trecerea timpului. Ea îşi îndreptă capul şi îi aruncă o privire încăpăţânată. Nu mă pot mărita cu tine.

- De ce nu? întrebă el, simţind că îi creşte furia. O doamnă nu ar putea face o partidă mai bună.

- S-ar putea, dar nu mă simt deloc entuziasmată de oferta ta. Ea îşi suflă nasul în batistă, în timp ce Wyndham ar fi vrut să o zgâlţâie, să o aducă la realitate.

- La naiba, spuse el. Va trebui să te măriţi cu mine şi gata. Privind bărbia ei încăpăţînată, el adăugă. Orice prost ar putea vedea avantajele acestei uniri.

- Eu nu sunt proastă. Ea îşi suflă nasul, în timp ce Wyndham se trezi dorindu-şi să poată izbi într-un perete sau ceva tare similar.

El se răsuci pe canapea privind spre fereastră.

- O să-ţi vii în fire la timp. Ar trebui să te bucuri. Multe tinere nu ar respinge o ofertă de avere şi titlu.

- Nu dau nicio ceapă degerată pe adaosul la numele tău, milord.

- Ăsta a fost un lucru urât spus, domnişoară Temple.

Stors de efort şi febră, el nu putu vorbi mai mult. Îl cuprinse somnul, gândindu-se că domnişoara Temple nu avea flerul lui Justine. Justine era pierdută definitiv. Tocmai tăiase toate legăturile cu ea. Gândindu-se, oferta lui de a se căsători cu puştoaica a fost o decizie pripită, poate ar fi găsit o altă soluţie de a evita acest lucru, dacă mintea nu i-ar fi fost atât de înceţoşată de febră.

Allegra privi la umerii puternici şi simţi nevoia să scoată limba. Arogantul lord îşi închipuia că o să-i cadă în genunchi drept mulţumire! Pe ea nu o interesau poziţia şi averea. Având o fire romantică, sperase să se căsătorească cu un domn care să aibă sentimente tandre faţă de ea, cineva care să o iubească şi să o adore pentru totdeauna.

Lordul îi oferise numele său, ca şi cum ar fi fost un atribut necesar pentru tranzacţia lor de afaceri - de parcă ar fi vrut una de acest gen. Ea nu promisese nimic.

În timp ce asculta sforăitul lui uşor, ea se plimba prin cameră, încolo şi încoace, deşi ar fi vrut să îi arunce în cap vasul cu supă. Fusese îngrijorată de boala lui o zi şi o noapte, apucând foarte puţin să doarmă ca să-şi liniştească starea de spirit. Când se trezise, tot ceea ce văzuse el era un căţeluş umil căruia să-i arunce un os cu titlul şi averea lui. Uite, uite, ia titlul meu şi fii mândră de asta! Dacă ar fi ştiut cât era de greu să ceri un loc până la Londra!

Allegra se gândi că era gata să explodeze de frustrare, dar când lordul se trezi în amurg, ea stătea într-o tăcere de gheaţă, privindu-l. O privi şi el.

- Ei bine, ai avut suficient timp să te gândeşti la oferta mea? spuse el, în timp ce Tripp îl ajuta cu grijă să îşi pună haina.

- Nu era nevoie de timp să mă gândesc la asta. Răspunsul este tot nu şi aşa va fi mereu. Lasă-mă numai în Half Moon Street când ajungem la Londra şi nu va trebui să mă mai vezi niciodată.

El clătină din cap şi râse, fără bucurie. Cu un sentiment neplăcut în suflet, ea ştia că era corect ce propusese el şi că s-ar putea ca el să câştige până la urmă. Dar nu fără luptă.

Allegra ciocăni la uşa din faţă a casei de la oraş a mătuşii Irene din Half Moon Street. Era o clădire înaltă albă, strivită între o casă garnisită cu stucaturi în stil baroc şi o casă cu ferestre mari, arcuite. Foamea şi oboseala o cuprinseră, iar hainele ei văzuseră zile mai bune. Să nu mai vorbim despre părul ei. Dar întrucât necazul îi ocupase întreaga ei minte, de abia mai remarca starea jalnică a înfăţişării ei.

- Pe cuvânt, nu am vrut să fac necazuri nimănui, şopti ea pisoiului, în timp ce portarul deschise uşa. În spatele acestuia, un valet subţire, cu o faţă neprietenoasă, se uita de la înălţimea lui spre ea.

- Wiggins, nu-i aşa? Aş vrea să o văd pe doamna Sinclair. Sunt verişoara ei, domnişoara Temple. Ea avansă un pas, iar valetul o acceptă, cu reticenţă, să păşească în hol.

- Te rog să aştepţi aici, domnişoară Temple. Nu ştiu dacă doamna Sinclair primeşte musafiri. Este cam devreme pentru a face vizite, nu crezi? El aruncă o privire hainelor ei dezordonate şi o cută dezaprobatoare apăru între sprâncenele lui albe. Totuşi, se întoarse cinci minute mai târziu şi o trimise pe scări în sus, spre salonul de mic dejun. Ea îl depuse pe Beau în mâinile înmănuşate, reticente, ale lui Wiggins.

- Te rog să-l hrăneşti şi să nu-l laşi afară.

Irene Sinclair avea statura atletică a unei doamne care a făcut călărie în fiecare zi. Ea se ridică de la masa unde îşi lua micul dejun şi se îndreptă spre Allegra cu braţele deschise.

- Oh, draga mea, mi-ai dat emoţii apărând aşa, la uşa mea, neanunţată.

O îmbrăţişă po Allegra, care se luptă cu un torent de lacrimi. Ultimele două zile însemnaseră o tensiune prea mare pentru ea. Acum se simţea în siguranţă - în sfârşit. Plângea în sughiţuri pe umărul viguros al mătuşii Irene.

- Am fugit de acasă.

Irene tresări si îşi întoarse ochii albaştri către faţa nepoatei sale. Zâmbetul ei cald se înnoură de tristeţe.

- Copilă dragă, ce ai spus?

Mătuşa Irene îmbătrînise. Buclele scurte, închise la culoare, erau acum grizonate, iar în jurul ochilor luminoşi, inteligenţi, apăruseră riduri. Mătuşa Irene îi amintea Allegrei de tata; aceiaşi ochi albaştri blânzi se uitau la ea, acelaşi nas cârn care era mai nimerit pe faţa Irenei decât pe cea a tatălui. Ca şi cum se pregătea pentru ora de călărie matinală, mătuşa purta un costum elegant de culoare maron brodat cu auriu şi cu epoleţi.

- Da, am fugit, mătuşă Irene şi am declanşat o serie de încurcături.

- Vino şi stai jos, înainte să leşini. Arăţi ca o umbră. Mai întâi trebuie să bei o ceaşcă de ceai să-ţi revii şi opoi o să-mi spui toată povestea.

Mătuşa Irene so întoarse spre valetul care stătea lângă uşă cu pisoiul în braţe.

- Adu o cană de ceai proaspăt, Wiggins, şi apoi eşti liber toată dimineaţa. Nu vrem să fim deranjate.

Zece minute mai târziu. Allegra sorbea ceai fierbinte şi ciugulea dintr-o felie de pâine prăjită unsă cu unt. Starea ei de spirit era oarecum mai bună, aşa că îşi încopu povestea

- Oh, mătuşă, n-am fost niciodată într-o asemenea încurcătură. Nu îl cunoşti pe Pinkney aşa cum îl cunosc eu, dar crede-mă este cea mai oribilă, cea mai avidă persoană care există. După cum, probabil, îţi aminteşti, el era bancherul tatei, o ciupercă de cea mai rea specie, care s-a infiltrat în viaţa mamei când tata a murit.

- Copilă dragă. Honoria nu este persoana care să poată trăi singură. Are nevoie do umărul puternic al unui soţ pe care să se poată sprijini.

Allegra spuse cu însufleţire.

- Da, dar are gusturi dubioase. Aş putea să jur că domnul Pinkney îşi pusese ochii pe mama de mult timp, înainte ca tata să moară, iar atracţia pare să fi fost reciprocă.

Ea puse ceaşca pe maşă şi îşi împreună degetele pentru a le opri din tremurat.

- Când s-au căsătorit, am simţit ca şi cum mama m-ar fi abandonat. Nu o interesează altceva decât Pinkney şi averea lui. El vrea devoţiune totală...

- I-ai spus despre sentimentele tale?

- Nu am putut să-i dezvălui problemele mele în profunzime, spuse Allegra şi îşi feri ochii. Era dureros pentru ea să îşi dezvăluie disperarea şi să o facă pe mama ei o ticăloasă, dar Irene înţelegea. Ea a înţeles, aşa cum aflase şi Allegra, că între Sir Edwin şi Honoria era o căsătorie nefericită. Aceasta se plângea de „spiritul meu-rebel" - cum îl numeşte ea.

- Ce anume a spus, mai exact? întrebă Irene în timp ce turna din nou ceai pentru nepoata ei, adăugându-i o generoasă cantitate de zahăr în ceaşcă.

- Ea m-a acuzat că sunt geloasă pe Pinkney, care a luat locul iubitului meu tată. A spus că mă voi obişnui cu situaţia, cu trecerea timpului.

- Poate că aşa ar fi fost. Este greu de acceptat un tată vitreg mai ales de către cineva la o vârstă „avansată" ca a ta. Mătuşa Irene clipi scurt, iar Allegra îşi dori să vadă umorul acestei situaţii.

- Este ceva adevăr în asta, dar nu este întregul adevăr. De fapt, mama a fost păcălită de proaspătul ei soţ, care este foarte viclean - exact opusul lui Papa, întunecat şi ameninţător, în timp ce Papa era palid şi avea o faţă blândă. Într-un fel, ea şi-a pierdut identitatea, devenind străină pentru Giles şi pentru mine. Tatăl vitreg are un fel al său de a o trata pe mama.

- Domnul Pinkney este un prost înfumurat, spuse Irene cu convingere. Aşa am gândit la nuntă, şi cred că nu a pierdut timpul să intre cât mai repede în pantofii tatălui tău.

- Încă din prima zi când s-a mutat la Temple Manor, el m-a ameninţat că o să găsească o modalitate să scoată neastâmpărul din mine. Spunea că tata a fost prea indulgent cu Giles şi cu mine. Mă ameninţa că o să mă îmblânzească.

- Înţeleg. Şi calea cea mai bună ar fi căsătoria cu un bărbat mai în vârstă, continuă Irene cu o încruntătură.

- Da, un bărbat potrivit trebuia găsit de urgenţă şi asta ar fi însemnat sfârşitul zilelor mele neastâmpărate.

Allegra sorbea agitat din ceai, apoi puse jos ceaşca atât de brusc, încât lichidul se revărsă pe masă.

- Mătuşă, Pinkney mă ameninţa şi spunea că nu va accepta o fiică vitregă care să-l stânjenească.

- Prostul! Te-a umilit.

- M-a acuzat că mă îmbrac intenţionat ca o servitoare, că nu am stil. Mătuşă, a fost o declaraţie de război. „Nu-mi pot cumpăra o nouă garderobă cu suma de milă pe care mi-o dai", i-am spus.

- Bineînţeles că nu puteai. Un adevărat zgârcit.

Allegra încă îşi amintea de expresia lui. Deschidea şi închidea gura, şocat. De dragul mamei sale, ea încercase să menţină pacea, uneori cu succes, alteori nu. Temperamentul ei avea unele insuficienţe, dar de cele mai multe ori încerca să fie optimistă şi în toane bune. Dacă mama ar fi dovedit uneori interes, dacă ar fi ajutat-o uneori, viaţa ar fi fost mai uşoară. Dar ea nu asculta niciodată, ea îi dădea întotdeauna dreptate lui Pinkney.

Tatăl vitreg îşi croise un drum în afacerile bancare, reuşise să câştige afecţiunea mamei, dar originea lui modestă era cea mai mare durere a vieţii lui. El căuta întotdeauna căi de a se îmbogăţi tot mai mult. Allegra se îndoia că el ar fi capabil să iubească pe altcineva decât pe el însuşi şi banii care ajunseseră în mâinile lui lacome, în urma căsătoriei cu mama.

Ea îi povesti mătuşii Irene despre desfrânatul Ezra Skelton, despre ploaie şi noaptea pe care a petrecut-o sub prelată. Când ajunse la partea referitoare la trăsura lui Wyndham şi apariţia doamnelor Fishwood şi Drummond-Burrell, vocea începu să-i tremure.

- Oh, mătuşă, am făcut cea mai mare încurcătură. Lordul m-ar fi trimis înapoi acasă dacă nu ar fi fost atât de bolnav, explică ea. Atunci el a spus că reputaţia mea este dezonorată şi că trebuie să mă mărit cu el. E un peşte rece, mi-a oferit numele lui, ca şi cum asta nu ar fi însemnat nimic pentru el. Eram speriată de moarte.

Irene îşi puse mâinile pe piept.

- Oh, Doamne, este cea mai tristă poveste pe care am auzit-o. Mă tem că o să mă apuce palpitaţiile.

Dispoziţia Allegrei scăzu.

- Doamna Fishwood era convinsă că fugeam cu Lordul Wyndham. Mai mult, ea l-a acuzat pe Lordul Wyndham că era beat, ceea ce era departe de adevăr. Era pur şi simplu dărâmat din cauza acelei gripe oribile.

Mătuşa Irene mai înghiţi ceva ceai, simţind nevoia de aer.

- Cel puţin lordul a oferit un lucru onorabil care să-ţi salveze reputaţia. Este un semn de adevărat gentleman.

- Puţin îi păsa de mine. Şi nici eu nu simt nimic pentru el. Cum aş putea? Nu vreau să mă mărit cu acest străin cu inima de gheaţă!

Allegra lupta cu lacrimile, amintindu-şi tăcerea de gheaţă pe care a trebuit să o suporte în trăsură de la Hungerford până la Londra. Lordul dormita şi medita în colţul lui, refuzând să vorbească cu ea.

- Nu am fugit de acasă ca să cad în altă cursă matrimonială.

- Oh, Doamne. Tu ai fost întotdeauna o fetiţă inteligentă şi acum că eşti domnişoară, ar de aşteptat ca mama ta să aibă mai multă grijă de tine.

- După cum ţi-am spus, pe mama o interesează numai ceea ce este legat de Pinkney. Ea ar vrea să mă vadă plecată de la Temple Manor, având în vedere că nu îl suport. Tensiunea a crescut tot mai mult chiar de când s-a mutat el. Ştiu că Pinkney îşi tapeta cuibul cu banii mamei. Nu pot face nimic pentru asta. Oh, mătuşă, m-am simţit atât de singură fără Giles, care să-mi mai înviorez dispoziţia.

- Ştiu că fratele tău te adoră, dar nu este o companie potrivită acum, că ai devenit o femeie adultă. Dacă-mi amintesc bine, el te antrena întotdeauna în micile lui escapade nebuneşti.

- Cu excepţia servitorilor, nu am niciun prieten la Temple Manor de când Giles a plecat la Oxford.

Irene îi mângâie mâna iar Allegra aproape izbucni în lacrimi, dar refuză ca slăbiciunea să pună stăpânire pe ea.

Mătuşa ei spuse:

- Nu vreau să intru în greşelile trecutului tău, dar mama ta a fost întotdeauna un părinte indiferent. Lipsa de armonie cu tatăl tău a otrăvit relaţiile ei cu tine şi cu Giles.

- Am să-i scriu imediat lui Giles. Am să-i cer să vină imediat aici în loc să meargă la Wiltshire la sfârşitul trimestrului. Allegra îi aruncă o privire întrebătoare. Nu te superi dacă stau aici o perioadă?

- Bineînţeles că nu! Ştii că eşti întotdeauna binevenită aici. Ea îşi încruntă sprâncenele. Dar ce o să-i spun lui Pinkney şi mamei tale? Or să fie foarte furioşi când vor auzi despre aventura ta cu Lordul Wyndham.

- Nu ştiu, spuse Allegra, simţindu-se mică şi fără experienţă. Era entuziasmată să fie în metropolă pentru a doua oară în viaţa ei. Prima ei vizită a coincis cu împlinirea vârstei de şapte ani şi nu-şi amintea prea multe de la acea ocazie.

- Nu trebuie să te măriţi cu Ezra Skelton,spuse Irene cu multă vehemenţă, dar tatăl tău vitreg este tutorele tău. Pinkney are dreptul să te ducă înapoi la Wiltshire, fără prea multe menajamente şi să te lege de Skelton. Ea se aplecă în faţă şi îi oferi nepoatei sale o prăjitura cu zahăr de pe o tavă de argint.

- N-am să merg.

- Trebuie să mănânci şi să prinzi putere, draga mea. Problemele tale nu vor părea la fel de nerealizabile după ce stomacul tău va fi plin.

Allegra încercă să zâmbească, dar efortul era prea mare. Inima ei era ca de piatră în pieptul ei.

- Este adevărat că sunt dezonorată, aşa cum spunea Lordul Wyndham?

Irene îşi încreţi buzele.

- Dragă Allegra, acesta este crudul adevăr. Nu vei putea ţine capul drept în acest oraş dacă nu vom găsi o explicaţie acceptabilă faptului că te aflai în compania lordului, în zori de zi, fără escortă.

- Spunea că va trece pe aici de îndată ce îşi va reveni din gripă.
- Bine, spuse Irene cu un zâmbet, reconfortant, atunci trebuie să ne grăbim.

Capitolul 3

Conform promisiunii făcute, Lordul de Wyndham îşi prezentă cartea de vizită în Half Moon Street exact la o săptămână după prima sa întâlnire cu domnişoara Temple. Membrele îi erau încă erau slăbite, dar cel puţin ieşise intact din acea febră devastatoare. Posomorât, el îşi lovi călcâiele în salonul din faţă, în timp ce valetul ducea cartea de vizită pe o tavă de argint, sus pe scări. Pisoiul negru, cu ridicolul nume de Beau, şedea pe poliţa de deasupra căminului, uitându-se fix la el şi ondulându-şi coada. Felina crescuse în ultima săptămână şi se simţea foarte în largul ei, ca un fel de stăpân al casei. Creatura îi adusese ghinion, ca un vânt rău în viaţa lui...

Wyndham îşi aminti recenta întâlnire cu domnişoara Temple, ca şi cum ar fi fost un coşmar adus de febră. Îşi amintea că era destul de drăguţă cu păr moale castaniu şi ochi incredibil de albaştri, dar drăgălăşenia ei nu-l făcuse să o îndrăgească. Frumuseţea feminină îl făcea să fie precaut. O inimă crudă se ascundea, de obicei, sub o înfăţişare frumoasă; ştia asta din experinţă.

Domnişoara Temple arăta ca un iepure speriat şi la fel de nevinovat, îşi aminti el. Acesta era motivul pentru care s-a simţit obligat să se prezinte în Half Moon Street. Conştiinţa lui nu îi va da pace, dacă nu îşi va reînnoi oferta de protecţie. Totuşi, porspectiva îl umplea inima de gheaţă. Cum de a putut fi atât de zevzec încât să se lase antrenat într-o astfel de situaţie?

Doamna Irene Sinclair intră în salon îmbrăcată într-o rochie de dimineaţă albastru deschis şi o bonetă plisată. Deşi mică de statură, ea dădea totuşi impresia de autoritate. În locul unei expresii arogante, avea în schimb un zâmbet amabil pentru el.

- Lord Wyndham. Îţi sunt recunoscătoare că te-ai obosit să îmi faci o vizită.

Ian se aplecă spre mâna întinsă.

- Doamnă, eu nu îmi neglijez datoriile. Ce face domnişoara Temple? Presupun că este, încă la dumneavoastră?

Irene se aşeză pe un scaun Chippendale şi indică un scaun identic de cealaltă parte a unei măsuţe cu picioare arcuite.

- Este încă aici. Le-am scris mamei şi tatălui ei vitreg la Wiltshire. Cred că este o chestiune de ore până când vor apare aici la Londra. Ar fi plecat mai devreme, dar domnul Pinkney a fost bolnav cu stomacul. Doamna Pinkney nu călătoreşte singură... Irene închise gura şi îşi puse mâinile în poală. Ea se uită fix la el. Trebuie să înţelegi că Allegra este cea mai dulce fată din lume. Nu ar complota niciodată să intre în viaţa ta într-un moment vulnerabil. Făcu o pauză, aşteptând un răspuns pe care el nu îl oferi. Am auzit că ai gripă. Sper că eşti complet restabilit.

Wyndham aprobă, încă simţindu-se foarte slăbit. Intenţionase să o pună la punct pe această doamnă dacă era necesar. Amabilitatea ei însă îl dezarmase.

- Da, mă simt bine, mulţumesc.

- Pot să-ţi ofer ceva răcoritor - poate un pahar de porto?

Lordul clătină din cap.

- Nu. Am venit în viteză - îngrijorat de reputaţia domnişoarei Temple. Mai bine să atace problema rapid şi să termine odată. Oricum, oricât răsucise problema pe toate părţile în decursul ultimelor zile, nu avea decât o singură soluţie. Va trebui să se căsătorească cu fata. Am fost foarte îngrijorat.

- Acest sentiment te onorează. Şi eu am fost supărată. Sunt sigură însă că domnişoara Temple nu ar fi de acord să-ţi faci griji din cauza ei. Ea ar fi găsit o cale de a călători spre Londra, chiar dacă trăsura ta nu s-ar fi nimerit să oprească la acel han să schimbe caii, exact unde se ascunsese ea. Irene vântura mâna în faţa ei, ca şi cum camera ar fi devenit prea încinsă. Nu că aprob acţiunile ei. Este mult prea independentă, aşa a fost întotdeauna. Din ceea ce am aflat, tatăl ei vitreg este un adevărat zgârcit. Allegra refuza să accepte planurile lui. Înţeleg refuzul ei de a se mărita cu un bărbat cu cincizeci de ani mai bătrân decât ea. Ezra Skelton este un bărbat cunoscut pentru... legăturile lui deocheate.

Wyndham îşi încruntă sprâncenele.

- Se pare că tatăl vitreg nu este prea interesat de dorinţele domnişoarei Temple.

- Se poate spune asta, milord, spuse Irene pe un ton întunecat. Se pare că domnul Pinkney - tatăl vitreg - vede în asta o posibilitate de a-şi umfla propriile buzunare cu ajutorul lui Skelton. Pământul acestuia se învecinează cu cel de la Temple Manor. Recunosc că sunt foarte îngrijorată şi doresc ca nepoata mea să nu trebuiască să fie forţată la o căsătorie.

La aceste cuvinte uşa se deschise şi domnişoara Temple intră în încăpere. Lordul se ridică şi nu îşi putu lua ochii de la ea. Îmbrăcată cu o rochie galben papagal, cu volan la gât, ea nu mai avea aerul unui iepure speriat. Totuşi, o umbră de teamă îi întuneca ochii albaştrii când se uită la el. Faţa ei avea un aer de hotărâre încăpăţânată, în ciuda vârstei fragede. Deşi era clar că un caracter puternic era în formare, ea avea un aer vulnerabil, ezitant, ca şi cum nu era sigură de felul în care avea acţioneze în continuare. Această vulnerabilitate îi înmuie inima la fel ca inocenţa unui mânz nou născut sau a unui căţeluş. Nu putea să fie supărat pe ea deşi simţea că a fost păcălit.

- Intră, Allegra. Binefăcătorul tău a venit să-ţi prezinte omagiile.

- Sper că te simţi mult mai bine, spuse Allegra pe o voce melodioasă.

- Sănătatea mea s-a îmbunătăţit mult, mulţumesc. Deşi avea defectul de a purta semnele unei ştrengăriţe care îndrăznea să dea buzna în trăsuri străine în zori de zi, era totuşi plăcută la vedere, de o feminitate caldă.

El ar fi dorit ca ea să intre în cameră cu un zâmbet, în loc de aerul acela de teamă pe faţa ei. Era clar, din teama pe care o avea în ochi ea se aşteptase ca el să se repeadă la ea sau să facă ceva chiar mai rău. Gândul unei căsătorii cu el era oare atât de respingător? Wyndham reflectă la această idee.

Privind ţintă la el, ea rămase lângă uşă, ca şi cum se pregătea de luptă. Pisoiul riscă să traverseze camera şi ea îl ridică în braţe, ţinându-l ca un scut împotriva lumii. Pentru a doua oară de când făcuse cunoştinţă cu pisoiul, el simţi inexplicabila dorinţă de a-i suci gâtul.

Speranţele Allegrei scăzură până la tălpile pantofilor ei de piele fină. Acest domn - îmbrăcat extrem de elegant cu o haină din ţesătură maron, pantaloni bufanţi pal, jachetă cu dungi galbene, o legătură la gât impecabilă şi cizme atât de lustruite că te puteai oglindi în ele - nu avea niciun gram de sentiment pentru ea.

Când nu era torturat de febră, ochii lui albaştri-cenuşii erau calmi şi pătrunzători, cunoscători, maturi. Cearcănele negre încă persistau sub ochi, dar el arăta bine, înalt, puternic, intimidând. „Doamne, dă-mi putere”, se ruga ea în gând.

Păşi spre mijlocul camerei.

- Azi este prima zi când vă aventuraţi să ieşiţi, milord?

- Aşa este, răspunse el. Este o zi minunată pentru plimbare. Ea nu putu observa nicio emoţie în această declaraţie şi se întrebă cu teamă oare ce va urma.

- Desigur, nu era nevoie să ne faci o vizită, începu ea. Mă gândeam să...

- Nu era nevoie? întrebă el, buzele lui răsucindu-se în sus. Ea îşi aminti acel zâmbet cinic la prima lor întâlnire în trăsură. Aş spune că era chiar foarte multă nevoie, domnişoară Temple. Până acum, acea persoană sâcâitoare, doamna Fishwood, probabil că a dezvăluit totul - în mod sigur cu multe adăugiri exagerate - unui mare număr de babe bârfitoare care au timp să o asculte. Londra va fi plină de aceste zvonuri, dacă nu cumva este deja. Nu ştiu încă, pentru că urmează să merg la clubul meu.

- Nu văd niciun motiv să-i asculţi la bârfitori, spuse Allegra înţepat.

El rămase în picioare, cu un braţ la spate, iar celălalt rezemat pe spătarul unui scaun Chip- pendale.

- Poate ţie nu-ţi pasă de reputaţia ta, domnişoară Temple, dar mie îmi pasă de a mea.

- Bineînţeles că îţi pasă, milord, interveni Irene grăbit. Oricine poate vedea că întâlnirea cu doamna Fishood şi doamna Drummond-Burrell te-a pus într-o groaznică încurcătură.

El îşi îndreptă şi mai mult spatele deja drept.

- Este adevărat, dar eu nu am obiceiul să evit problemele sau să mă sustrag îndatoririlor, doamnă Sinclair.

O tăcere grea se lăsă în cameră, iar Allegra se temu de ceea ce urma să spună el în continuare.

- Am venit să reînoiesc oferta domnişoarei Tomple, continuă el. Este singurul mod de a restabili reputaţia ei şi a mea.

- Dar... începu Irene.

- Ştiu că dumneata nu poţi să-ţi dai acordul, doamnă Sinclair, dar înainte de a-l aborda pe acest domn Pinkney irascibil, aş dori să ştiu dacă domnişoara Temple a înţeles pe deplin situaţia. Am nevoie de cooperarea ei. El îi întâlni privirea, iar Allegra făcu un pas înapoi. Ochii lui erau reci, îngheţaţi ca o zi de ianuarie.

- Mi-aş permite să spun că este foarte amabil din partea dumitale, Lord Wyndham, spuse Irene, dar nu sunt sigură...

- Ştiu că este un mod cam neobişnuit de a aborda o problemă de căsătorie, dar aş dori ca domnişoara Temple să-şi spună punctul de vedere, continuă lordul, fixând-o în continuare pe Allegra cu privirea sa grea. Vreau să o aud spunând că înţelege că nu există o altă ieşire.

- Eu... sunt foarte flatată de ofertă, bineînţeles, spuse Allegra, ferindu-şi ochii. Nu văd însă cum căsătoria noastră ar putea repara ceva. Vocea ei începu să tremure. Nu îţi pasă deloc de mine şi eu... şi eu... „te detestă adăugă ea în gând.

El ridică din umeri.

- Atunci cred că este un sentiment reciprc dar asta nu ar trebui să ne împiedice să ne căsătorim. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să fac faţă situaţiei de a fi încătuşat. E bine şi acum.

- Asta este absurd! Allegra îşi adună tot curajul şi strânse pisoiul ce torcea la piept. Vorbeşti despre căsătorie ca şi cum ar fi vorba să cumperi un cal la Tattersall's. Cum poţi trata această temă într-un mod atât de crud? Vocea ei deveni mai ascuţită. De fapt, cred că ai mai mult sentiment atunci când cumperi un cal!

- Allegra! strigă mătuşa Irene.

- Nu cred că este mare diferenţă între a cumpăra un nou echipaj de cai şi a alege nevastă, spuse el imperturbabil. De fapt sunt liniştit că nu a trebuit să fac eu alegerea. Sunt sigur că o să tolerăm.

Allegra privi la mătuşa ei şi văzu teamă în ochii bătrânei femei. Ţinându-şi privirea asupra Irenei, ea spuse.

- Desigur, căsătoria trebuie să se bazeze pe... dragoste. Îşi aminti că mătuşa Irene se căsătorise din dragoste cu Aurelius Sinclair, care murise într-un accident de trăsură cu cinci ani în urmă.

Irene îşi aplecă capul şi închise ochii, ca şi cum nu s-ar fi îndurat să privească la nepoata ei. Allegra ştia că atinsese punctul sensibil.

- Nu trebuie să mai repet. Dragostea nu este importantă, răspunse odiosul lord.

Allegra o fixă în continuare pe mătuşa ei.

- Spune-i, mătuşă, spune-i.

Irene îşi ridică privirea albastră şi avu în faţă portretul lui Aurelius care atârna deasupra şemineului.

- Îndrăznesc să spun că dragostea este importantă, dar în acest caz, reputaţia este mult mai importantă, Allegra. Cu reputaţia ta dezonorată, nimeni nu se va căsători cu tine, nici chiar Ezra Skelton. Cred că trebuie să accepţi oferta generoasă a lordului.

Flăcări de furie izbucniră puternică în inima Allegrei.

- Eşti nebună, mătuşă Irene şi la fel şi tu, adăugă ea întorcându-se spre lord. Nu-mi pasă ce gândesc oamenii despre mine.

- O să-ţi pese, când toţi te vor ignora pe stradă şi când domnii vor refuza să danseze cu tine la baluri. Asta în cazul în care vei reuşi să primeşti unele invitaţii. Mă îndoiesc asta, după ce acest scandal va fi în urechile tuturor din oraş.

Lordul vorbea foarte degajat, iar Allegra se simţi foarte tânără şi neînsemnată.

- Nu este altă soluţie. Va trebui să declari că eşti de acord să te măriţi cu mine Apoi voi prelua cazul împreună cu domnul Pinkney. Buzele lui se deschiseră din nou în acel zâmbet cinic. Sunt sigur că nu va avea obiecţii - nu după ce voi termina ce am de spus. Am să spun câteva adevăruri în legătură cu neglijenţa în supraveghere.

Allegra trase adânc aer în piept.

- Am de ales?

El clătină din cap

- Din nou trebuie să spun că este o ofertă foarte generoasă, spuse Irene. Allegra nu se putea aştepta la o căsătorie atât de avantajoasă.

- Poate o să îndrăznim să facem din asta căsătoria anului, spuse lordul sarcastic. Păşi spre Allegra şi întinse mâna. Ea se retrase, clătinând din cap. Mintea ei analiza ceea ce sugerase el mai devreme. Lipsa lui de emoţie o îngheţa şi ea se gândea cu înfrigurare la o cale de a scăpa. De data asta, tanti Irene nu o sprijinea, ci participa la jocul de societate cu acest străin rece. Dacă cercurile politicoase din Londra puteau aşa uşor să-i întoarcă spatele, atunci, pe Dumnezeu, nu valorau niciun sfanţ.

Îşi va face propriul ei cerc de prieteni, aşa cum îşi făcuse şi la Temple Manor! Cameristele şi valeţii erau prietenii ei şi ei nu lăsau nasul în jos când apărea ea într-o rochie veche în grajduri, sau când se lăsa în genunchi să plivească de buruieni grădina de flori. Numai gândul că Lordul Wyndham s-ar putea lăsa pe genunchi să plivească un răzor, era prea absurd. Nici că mătuşa Irene şi-ar putea murdări de noroi hainele moderne.

Londra părea atât de deosebită de sat, şi ea îşi dădu seama ce naivă a fost să-şi închipuie că s-ar putea salva. Viitorul arăta deosebit de întunecat şi vina era numai a ei.

- Presupun că părerea mea sinceră nu are importanţă, spuse ea în timp ce lordul se îndrepta spre uşă.

Lordul se opri în prag.

- Tatăl tău ar fi aprobat această unire. I se adresă Irenei. Este de dorit să explici mai multe nepoatei tale. Este clar că nu are idee cum trebuie să te porţi în societate. Îi aruncă Allegrei o privire scrutătoare. Ziua căsătorie noatre va fi exact de azi într-o lună.

Capitolul 4

În ziua nunţii Allegrei a plouat, de fapt a turnat, apa a stricat florile de mătase de pe pălării şi a deteriorat cămăşile scrobite ale domnilor. Cei o sută de invitaţi la nunta de la St.George's, Hanover Square, păreau ca un stol de păsări exotice ale căror penaje pitoreşti au fost greu maltratate de elementele naturii.

Trandafirii roz ai Allegrei erau pleoştiţi, la fel cum era şi inima ei. După patru săptămâni de rugăminţi adresate mătuşii sale de a găsi o altă soluţie decât căsătoria de convenienţă, Allegra stătea acum alături de înaltul şi puternicul Lord de Wyndham, în faţa altarului.

Nimic nu l-a putut convinge să-şi schimbe gândul, în legătură cu căsătoria. Mai devreme ea descoperise că, atunci când viitorul ei soţ hotăra ceva, el se punea imediat pe treabă, pentru atingerea ţelului, cu o deosebită asiduitate.

Lordul, însoţit de Allegra şi mătuşa ei, au mers - în ziua întâlnirii din casa Irenei -, să-l întâlnească pe Woodruff Pihkney, la hotelul Grillon's. Capul Allegrei încă vâjâia de mustrările pe care tatăl ei vitreg le revărsase asupa ei. Pinkney a tăbărât asupra ei, ochii lui de reptilă sfredelind-o, ca şi cum ar fi vrut să-i străpungă inima.

- Nu pot să subliniez destul, fiică vitregă, cât de mult al umilit-o pe mama la şi pe mine cu fuga ta neruşinată. Este de neconceput cum poţi să aduci dezonoare în familia ta! Mama ta nu mai poate ţine capul sus în Chippenham, iar vina este în întregime numai a ta. Eu am plănuit viitorul tău - unul foarte atrăgător până în cele mai mici amănunte, iar tu te-ai arătat nerecunoscătoare în cel mai urât mod posibil.

Îşi ţuguie buzele cărnoase şi aruncă o privire acidă în direcţia lordului.

- Ezra Skelton ţi-ar fi fost un soţ foarte potrivit iar tu ţi-ai fi respectat familia, acceptând alegerea mea

Allegra aflase un lucru: lui Pinkney nu îi plăcea când cineva avea o poziţie socială superioară lui. El era în stare să renunţe şi la prietenii, iar Allegra spera din suflet ca acesta să aibă rezerve să mai vorbească cu ea de îndată, ce va deveni contesa de Wyndham.

- Îmi pare rău tată vitreg, deşi, dacă înţeleg bine, o căsătorie cu Lordul Wyndham pare chiar mai avantajoasă decât pruna uscată şl lacomă care este domnul Skelton.

- Allegra! o mustră Irene

- Sunt şocat de vocabularul tău, tună Pinkney. Te rog să fii mai respectuasă cu domnul Skelton, care nu este de faţă.

Lordul afişă zâmbetul lui sarcastic, dar când Allegra îi aruncă o privire întrebătoare, el se mulţumi să ridice sprâncenele, într-un mod complet neutru.

Privi spre mama ei, implorând sprijin, dar aceasta se mulţumi să facă o letargică mişcare din mână.

- Tatăl tău vitreg ştie mai bine, Allegra, spuse ea, cu un căscat. Ar trebui să-l asculţi şi să te supui, sau sinceră să fiu, nu mă interesează cu cine te căsătoreşti. Doamna Pinkney arboră un zâmbet fără vlagă, ceea ce o aruncă pe Allegra într-o puternică senzaţie de singurătate. Singură Irene s-a arătat gata să o sprijine, strângându-i mâna şi trecând reconfortant un braţ în jurul umerilor ei.

Întrucât Allegra aflase că Ezra Skelton ţipase cât putuse de tare despre dezonoarea ei, ea ştia că singura soluţie era să se căsătorească cu Lordul Wyndham, chiar dacă acesta o intimida. Cu alte cuvinte, într-adevăr nu era nicio altă ieşire - aşa cum spusese el chiar în dimineaţa respectivă.

Lordul putea să aibă inima de piatră, dar cel puţin nu era împovărat de ani şi nu era un spin în ochi. Va trăi departe de odiosul ei tată vitreg, ceea ce era un mare avantaj, şi, ca să-şi potolească singurătatea, îl va invita pe Giles să o viziteze la Londra.

- Singura cale de a restabili reputaţia fiicei tale este o căsătorio grabnică. Eu am făcut deja oferta foarte avantajoasă, cerându-i mâna, adăugă Wyndham conchizând cu hotărâre cele spuse .

Exact cu aceeaşi fermitate lordul îi ceru mâna şi o duse în faţa altarului de la St.George's.

Când privea acum la profilul lui de gheaţă, ea ar fi vrut să izbucnească în lacrimi. Omul nu avea niciun gram de sentiment în inima lui împietrită.

Singura pată luminoasă în toată procedura de tortură, a fost că dragul Giles a venit de la Oxford ca să-i susţină moralul în această zi.

- De data asta ai făcut-o lată, surioară spusese el în cursul dimineţii. Ce naiba te-a pus să te încurci cu Lordul Wyndham? El este mult prea sus-pus pentru unii ca noi. O să te plictiseşti de moarte cu unul ca el.

Ea observă zâmbetul lipsit de grijă al fratelui ei, precum şi cămaşa cu gulerul ridicol de înalt, cravata extravagantă şi centura împopoţonată în dungi roz şi albastre.

- Am să mă descurc cumva, am să caut mijloace să mă distrez, spuse ea, dar în interiorul ei se cutremură şi încă nu-i trecuse această senzaţie.

Auzi murmur de voci în spatele ei, în timp ce, împiedicându-se, se pregăti să facă faţă urărilor Apoi, mirele îi opucă cu fermitate mâna şi îi trecu pe deget un inel de aur cu un rubin extrem de mare, de o greutate cu care nu era obişnuită. Apoi gura lordului se lăsă spre a ei într-o atingere superficială. Mirosea plăcut a mentă şi dacă nu s-ar fi simţit o victimă, l-ar fi considerat pe lord o persoană foarte agreabilă. Privirea lui argintie o examină un moment, încercînd să-i ghicească gândurile, să-i descifreze emoţiile. Ea încercă să înghită nodul din gât, care persista, în timp ce inima ei palpita în mod îngrijorător.

Din gura mătuşii sale, ea află povestea inimii lui zdrobite. Toată lumea din Londra părea să ştie că Justine Bryerly rupsese logodna cu lordul. Zvonurile care circulau prin capitală, legate de căsătoria cu Allegra şi care era menţionată şi în Gazette, legau aceasta de dorinţa lordului de a face în ciudă fostei lui logodnice. Zvonul prinsese viaţă şi se răspândi-se în toate saloanele ca un foc ce se întinde cu repeziciune, înspăimântând-o pe Allegra chiar mai mult decât propunerea lordului. Cât de cruzi erau bârfitorii şi cât de inflexibile minţile lor! Atunci când, cu inima tremurândă, Allegra îndrăzni să îi menţioneze acest lucru în trăsura care îi ducea la St George's, el nu făcu altceva decât să ridice din umeri şi să spună.

- Nu ar trebui să asculţi de bârfe!

- Nu ascult. Ea încercă să-şi domolească vocea care îi tremura. Dar asta este mai mult decât o bârfă, nu-i aşa?

Faţa lui împietrită se aspri şi mai mult, iar buzele i se subţiară.

- Să-ţi amintesc despre ce este vorba. Nu cu mult timp în urmă eram logodit cu domnişoara Bryerly. Ea m-a părăsit şi cu asta s-a terminat. Ai de gând să mă cicăleşti din cauza asta? Râse fără chef. Asta, dragă Allegra, sună a gelozie. Bineînţeles că nu avem nevoie de aşa ceva. Căsătoria noastră este de convenienţă şi amândoi ştim cum s-a ajuns aici.

- Nici nu te cicălesc cu asta, nici nu sunt geloasă, răspunse ea cu mândrie rece. De obicei, reuşea să-şi păstreze calmul, dar lordul o intimida mai mult decât orice alt bărbat. De abia îndrăznea să deschidă gura. Poate că o ura, gândi ea, în timp ce aruncă o privire pe furiş, către faţa lui îngheţată. „De fapt eu l-am silit să intre în această situaţie prin acţiunea mea necugetată."

Ea ar fi fost mai liniştită dacă ar fi putut citi gândurile lordului. Nu simţea nicio antipatie în inima lui, el îşi respecta întotdeauna deciziile pe care le lua. Admise, cu oarecare dezamăgire, că mireasa nu era Justine, dar nu putea să poarte pică tinerei de lângă el. În plus, înţelesese faptul că ea nu plănuise dinainte să se urce în trăsura lui în acea noapte fatală care îi schimbase soarta. Dacă nu ar fi fost atât de bolnav, nu s-ar fi întâmplat toate astea.

Ar fi trebuit să o urce într-o diligentă sau să o trimită înapoi la părinţii ei. Poate că soarta a avut un cuvânt de spus în alegerea miresei lui. Nu putea nega faptul că „ceva" se amestecase în viaţa lor.

La fel ca majoritatea cuplurilor care aveau căsătorii de convenienţă, îşi vor găsi şi ei un mod de a convieţui. Era timpul să-şi organizeze o creşă de copii, iar mireasa lui era de soi robust, de la ţară. Odată ce se va

naşte un moştenitor, fiecare îşi va duce viaţa lui separat. El încerca să-şi imagineze cum îl va primi ea în noaptea nunţii. Mai mult ca sigur că nu va fi pregătită. Va trebui să aibă răbdare cu ea, sau îşi va face un duşman pe viaţă.

Ea era plină de farmec în rochia albă cu dantelă şi voalul brodat, care îi încadra faţa plăcută. Faţa ei inocentă şi ochii temători, îl impresionau mai mult decât limba ei ascuţită. A făcut bine că s-a căsătorit cu puştoaica. Era în avantajul ei să stea cât mai departe de acel groaznic Woodruff Pinkney şi indolenta sa consoartă. El spera ca Allegra să nu o fi moştenit pe mama sa, ci mai curând pe onorabilul său tată, Sir Edwin.

- Draga mea, ştiai, spuse el în timp ce trăsura sălta spre reşedinţa Wyndham din Berkley Square unde urma să aibă loc recepţia de nuntă, că tatăl meu cerea sfatul lui Sir Edwin în legătură cu seminţele pe care urma să le cumpere?

Allegra clătină din cap.

- Nu, nu ştiam.

Ploaia răpăia cu putere pe acoperişul trăsurii şi Wyndham se întrebă dacă asta era o profeţie pentru o căsătorie furtunoasă.

- Bătrânul lord încerca în permanenţă să îmbunătăţească recoltele la moşia noastră de la ţară. High Wyndham, continuă el. Realitatea este că tatăl meu venea foarte rar la Londra. Era un mare iubitor al vieţii la ţara. Ştiu că discuta ore întregi despre recolte cu oricine era interesat de planurile lui.

Allegra zâmbi cu dragoste când îşi aminti de Sir Edwin.

- Tata ştia o mulţime de lucruri despre recolte şi rafinarea seminţelor.

- Un adevărat savant, nu-i aşa? spuse Wyndham făcând eforturi să înveselească atmosfera de înmormântare din trăsură. Fratele tău, Giles este făcut din acelaşi material?

Expresia încordata a Allegrei se deschise într-un zâmbet larg, uimindu-l pe Wyndham cu strălucirea lui. Inima lui avu o ciudată tresărire, iar răsuflarea i se opri pentru o clipă.

- Oh, nu, fratelui meu nu-i stă capul la cărţi. În schimb ar putea obţine o diplomă în degustarea berii. Este un mare cunoscător. Se pricepe şi la whisky.

- Îndrăznesc să spun că şi la jocurile de cărţi, ca orice tânăr bine crescut.

- Aşa gândeam şi eu, spuse Allegra, roşind şi jucându-se cu trandafirii roz pe care-i ţinea în mână. Giles este cel mai bun la suflet, dar este şi nesăbuit.

- Şi tu ai o parte din această trăsătură, dar mă gândosc că despre jocurile de cărţi şi whisky nu ştii prea multe. Wyndham era mulţumit să observe că tristeţea îi dispăruse complet din ochi. Scânteia glumeaţă i se potrivea mult mai bine.

- Bineînţeles că nu, spuse ea. Am avut o guvernantă până la vârsta de 15 ani, un profesor de muzică şi unul de pictură. Apoi, am fost timp de şase luni, la o academie pentru tinere domnişoare, la Bath.

- Da, ce necivilizat din partea mea să nu întreb despre aptitudinile tale.

- Erai grăbit să-ţi iei o soţie, orice soţie, spuse ea apăsat. Aptitudinile mele nu aveau prea mare importanţă.

- Presupun că indiferenţa mea îţi răneşte orgoliul?

- Orgoliul? Frumoşii ei ochi albaştri fulgerară. Milord, ceea ce mi-ai arătat este mai mult decât atât. Nu ţi-ar păsa dacă aş fi saşie sau dacă aş avea numai un picior.

El chicoti.

- Asta este, o grosolănie exagerată, Allegra. Îmi pasă.

- Da, presupun că nu ţi-ar conveni să ai copii saşii la reşedinţa Wyndham, dar erai foarte grăbit să te căsătoreşti. Tu singur eşti de vină.

Allegra ştia că era o viespe, dar era prea nervoasă.

Nervii îi fuseseră din greu puşi la încercare în această dimineaţă, sub privirile curioase, pline de milă, ale prietenilor lui Wyndham, la biserică.

El ridică din umeri şi căldura pe care o simţise pentru un moment în inimă dispăru. Inima lui se simţi la fel de moartă şi goală ca un deşert.

- Se pare că trebuie să reamintesc că am salvat o fecioară nesăbuită de la o dezonoare de netăgăduit. Asta nu înseamnă nimic?

Allegra roşi, culoarca roz din obrajii ei rivalizând cu cea a trandafirilor din mâna ei.

- Nu ştiu, poate că dezonoarea ar fi fost mai de dorit decât această parodie.

Un val de precauţie îi acoperi ochii şi ea ridică faţa spre el.

- Mă aşteptam ca o căsătorie să însemne o declaraţie de dragoste reciprocă, dar din păcate sunt înşelată în această privinţă.

- Asta este ceea ce vrei? O declaraţie de dragoste? Pot să-ţi ofer una, cu uşurinţă.

- Vorbeşti cu impertinenţă! Eşti un om fără inimă.

- Am fost acuzat chiar de mai rău.

„La naiba”, înjură el în gând. Nu trata corect situaţia, dar nu putea să cadă în genunchi şi să-i declare dragostea, atâta timp cât nu simţea aşa ceva. Nu putea minţi; nu îi stătea în caracter să simuleze.

- Sunt de părere că eşti drăguţă şi ăsta este purul adevăr, începu el, având senzaţia unul nevăzător care orbecăie spre un perete necunoscut.

Buzele ei moi se ţuguiară ca şi cum ar fi reflectat asupra cuvintelor lui.

- Mulţumesc, spuse ea cu voce rece. Şi tu arăţi destul de bine. Pentru o clipă, bujorii roz din obrajii ei şi cuvintele ei prudente îndepărtară golul din sufletul lui. El se simţi ridicol de mulţumit de sine însuşi că găsise o cale de a trece peste prăpastia ameninţătoare dintre ei.

Trăsura se opri în faţa reşedinţei Wyndham şi servitorii alergară pe scările late de la intrare, cu umbrele mari contra ploii ce răpăia fără milă. Inima lui se intristă la gândul de intra în acea casă care păstra atâtea amintiri triste şi atâta singurătate. Ori de câte ori privea la faţada albă, impozantă, atât de mare şi impersonală, avea aceeaşi senzaţie de depresiune. Întotdeauna a fost aşa, de când îşi amintea.

- Am ajuns. Musafirii vor sosi curând, spuse lordul pe un ton mai aspru decât avusese intenţia.

El o ajută să coboare şi o protejă contra ploii, îndroptându-se spre treptele de la intrare. Valetul, cu un pămătuf de păr alb şi ochi negri, pe o faţă de copoi, se înclină ţeapăn în uşa deschisă. Un lacheu stătea ca o statuie lângă el şi un altul la baza scării. Spre surpriderea ei, lordul o ridică în braţe şl o trecu peste prag în holul luminat puternic. Braţele lui muculoase îi ţinură corpul subţire, la fel de uşor ca şi cum ar fi dus un baston.

Ea nu putu docât să fie conştientă de apropierea lui, de mirosul proaspăt al hainelor lui curate, de căldura răsuflării lui pe obrajii ei şi de puterea pe care o degaja. El încă o impresiona cu prezenţa lui autoritară, dar nu sesiză nicio animozitate din partea lui. Poate doar o uşoară tensiune, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia.

El o puse jos, iar picioarele ei tremurară atunci când îl privi drept în ochii lui albaştri-cenuşii. Ar fi putut să jure că aceştia o sfredeleau, dezbrăcându-i sufletul, făcând-o să-i tremure genunchii. Îmbujorată, ea îşi îndreptă privirea în altă parte şi îşi urmă camerista provizorie, provenită din personalul de la bucătărie pânp când îşi va găsi pe cineva permanent, spre camerele de la etaj pentru a se aranja.

Primul musafir care sosi fu vărul lui Wyndham, onorabilul Percivil Harcombe. Acesta era îmbrăcat într-o haină de mătase albastru royal, pantaloni negri şi o splendidă centură brodată cu flori de crini albi, imenşi, pe un fond verde închis. Butonii de argint erau atât de mari şi lucioşi, că puteau fi folosiţi ca oglindă, gândi Allegra, în timp ce îl întâmpina cu zâmbetul pe faţă.

- O nuntă pe cinste, draga mea, spuse el şi sărută aerul de deasupra mâinii ei. Splendă distracţie.

Descumpănită, ea privi această lalea strălucitoare, observând bunăvoinţa din ochii lui albaştri şi gropiţa din bărbia rotofeie ca un măr.

- Bun venit, spuse ea. Sper că binevoieşti să mă consideri prietena ta, domnule Harcombe.

El îi ciupi uşor degetele şi făcu o plecăciune.

- Trebuie să-mi spui Percy, draga mea, nu este nevoie să ne formalizăm. Nu este acum, când suntem în familie. Ca bobul de mazăro - de păstaie. El aruncă o privire rapidă spre lord, care era lângă ea. Sau poate că bobul şi păstaia sunt prea apropiate, dacă cumva privirea îngheţată a lui Wyndham era un indiciu. El dădu din cap în direcţia lordului şi continuă. Nu te speria. Vizitele mele vor fi complet inocente. După cum acest mare vulpoi ştie deja, eu fac mari pagube în această casă. Wyndham are un excelent bucătar care ştie cum să aducă alinare delicatei mele constituţii.

- Într-una din zilele astea, o să mă mănânci şi pe mine în propria casă, Perce, murmură lordul. O să ajung să cerşesc pe străzi.

Percy făcu evaziv cu mâna durdulie şi studie apreciativ faţa Allegrei.

- Dacă ai nevoie de sprijinul meu ca să-l pui în jug pe acest mare bou, dă-mi de ştire. La reşedinţa mea din St. James's - Jeremy Street. Am să-l bag în înghesuială. Se uită critic în jurul holului. Aş putea spune că nimic nu se schimbă aici. Aceeaşi pereţi întunecaţi, aceleaşi portrete ale unor nerozi strămoşi Wyndham. Cred că va trebui

să redecorezi curând această casă monstruoasă, draga mea. Voi fi încântat să-ţi dau sfaturi în legătură cu culorile, întrucât am reputaţia unui om cu o viziune curajoasă şi un ochi versat.

- Dacă ai ceva, aceasta este obrăznicia şi nu lipsa de încredere, spuse lordul cu reproş. Şi în mod sigur o limbă ascuţită.

Allegra privi îmbrăcămintea splendidă a lui Percy şi admiră gustul desăvârşit.

- În mod sigur, am să-mi amintesc de oferta ta, spuse ea, încercând cu greu să-şi potolească râsul.

- Nu te teme, draga mea. Am să te iau sub aripa mea, adăugă Percy privind absent prin monoclu la tapiseria decolorată de pe perete. Este un decor ruşinos. O ruşine.

El pipăi materialul vechi, flutură din mână şi plecă în căutarea bufetului.

Lordul pufăia lângă Allegra.

- Presupun că Percy te-a convins acum să întorci casa cu fundul în sus şi să arunci mobila pe fereastră.

Allerga îl privi pentru a se convinge dacă faţa lui arăta mânie, dar văzu numai amuzament, încă nu se gândise la posibilitatea de a redecora casa din Berkley Street, dar îşi adună toate forţele şi spuse cu nepăsare.

- M-am gândit oarecum la asta, dar eu...

- Numai să nu te atingi de bibliotecă. Mi-am pierdut multe ore să o aranjez aşa cum îmi place mie.

Ea îl privi cu mirare.

- Aşadar nu te-ar deranja unele modificări?

El ridică din umeri, privirea lui era opacă.

- Acum, eşti stăpâna casei. Acest mausoleu nu a mai văzut o mână grijulie de femeie de când mama mea a trecut în lumea celor drepţi acum douăzeci şi opt de ani.

- Douăzeci şi opt... de ani? Deci nimeni nu ţi-a spus poveşti la culcare şi nu te-a ţinut în braţe? Allegra îşi putea uşor închipui copilăria lui mohorâtă, dirijată de tutori severi şi servitori, în acea casă imensă.

Buzele lui se mişcară într-o parte şi un muşchi îi tresări în maxilar.

- Poate o copilărie diferită de a ta?

- Pe mama nu o interesa, dar am avut o doică cu o imaginaţie foarte bogată şi cu inima caldă, în timp ce tata îmi povestea, înainte de culcare, tot felul de poveşti şi aventuri cu fiinţe din ţări îndepărtate.

- O situaţie de invidiat, sunt sigur, spuse el rece.

- Dar ce a făcut bătrânul lord? Ce îl mai pasiona în afară de agricultură? S-a recăsătorit? se grăbi ea să întrebe, în timp ce alte trăsuri trăgeau în faţa casei. Spre surpriza ei, constată dorinţa de a descoperi cât mai multe lucruri despre distantul ei soţ.

- El nu avea timp de un mucos cu pantaloni scurţi, dar îl ţin minte ca pe o persoană extrem de interesantă, plin de entuziasm. Ca pasionat fermier, a dublat recolta moşiei Wyndham. Nu s-a recăsătorit. Avea principii severe în privinţa asta. Ştiu că era un bărbat singuratic, îl durea mult lipsa mamei. A păstrat-o permanent în memorie. Îi aruncă Allegrei privire fixă. Unii spun că eu i-am luat viaţa la naştere, că am fost o povară prea grea pentru trupul ei delicat. Nu ştiu. Tata nu mi-a spus niciodată, nimic despre asta.

„Şi nici nu te-a absolvit de vină”, se gândi Allegra sesizând singurătatea lui, ca un slab ecou de răceală în aer. Atâţia ani a trăit în vastitatea moştenirii lui şi în inima indiferentă a familiei.

- Sunt surprinsă că nu s-a recăsătorit ca să-ţi dea fraţi şi surori.

- Tata era căsătorit cu pământul. Desigur întotdeauna l-am avut pe Perce. Am crescut împreună, inseparabili, oricât de neobişnuit ar pare în ciuda personalităţii şi a gusturilor noastre complet opuse.

Allegra privi la îmbrăcămintea lui elegantă dar discretă. Legătura scrobită de la gât conţinea o serie de falduri complicate, dar asta era singura extravaganţă pe care o putu observa. Nu purta decât inelul cu sigiliu. El îi părea cu mult mai elegant decât vărul lui extravagant.

- Sunt sigură că Beau Brumell, dacă ar fi la Londra, ar fi dezaprobat gustul pentru centuri al vărului tău, spuse ea, ascunzând un zâmbet în spatele mâinii, amintindu-şi de acel renumit arbitru al modei care fugise însă pe Continent pentru a scăpa de debitori. Constată că îi făcea plăcere să discute cu soţul ei. Acest schimb dându-i acelaşi sentiment cald pe care îl simţea când descoperea un nou prieten.

- Toleranţa nu era una din trăsăturile de caracter ale lui Beau. Lordul îi aruncă o privire cercetătoare, ca şi cum ar fi măsurat adâncimea cunoştinţelor ei despre lume.

- În momentul de faţă, probabil că disecă nişte Broaşte nenorocoase cu limba lui ascuţită.

Ea râse şi remarcă un surâs slab şi pe buzele lui.

- Regentul, în mod sigur, nu duce lipsa prietenului lui de odinioară, spuse ea, dorind cu disperare să-i arate lui Wyndham că nu era o simpla ţărăncuţă ignorantă. Sfârşeau prin a deveni duşmani. Dispreţuindu-se pentru dorinţa ei de a-l impresiona, ea privi in altă direcţie.

- Este greu de obţinut un prieten adevărat spuse el, cu o ridicare de sprânceană plină de înţeles. Cei mai apropiaţi oameni îţi pot înşela uneori încrederea. Nu pot să sufăr mincinoşii şi escrocii.

Musafirii o salvară de intensitatea privirii soţului ei. Se temea el, oare, că ea îi va deveni duşman? Era clar că nu o cunoştea destul de bine pentru a recunoaşte cât de loială era ea celor dragi.

- Lady Wyndham! exclamă o matroană solida, învăluind-o pe Allegra într-o îmbrăţişare parfumată. Allegra se luptă să-şi oprească un strănut, în timp ce doamna trecuse deja la lord. Eşti un bărbat norocos Wyndham! Contesa este frumuseţea personificată, nu crezi?

El zâmbi politicos, iar Allegra căută o oarecare căldură în expresia lui. „Contesa Wyndham“. Titlul - noul titlu - suna ciudat, ca cum ar fi fost o anexă la o persoană străină. „Lady Wyndham.”

- Sper că vom deveni foarte bune prietene, gânguri matroana, dar Allegra nu fu în stare să găsească un răspuns potrivit. În timp ce medita asupra noii sale situaţii - foarte suspuse.

Doamna Lucrezia Fishwood a fost unul din primii musafiri care au sosit. Ea îi întinse Allegrei vârful degetelor în chip de salut şi o cercetă atent prin monoclu.

- Îndrăznesc să spun că te pricepi foarte bine cum să pui mâna pe un soţ bogat, Allegra, spuse ea pe un ton înţepat. Privindu-te, o simplă fată de la ţară, nu mi-aş fi putut închipui o îndrăzneală atât de obraznică.

Allegra se făcu mică sub povara cuvintelor de ocară.

Lordul se aplecă înainte şi murmură:

- Presupun că doamnele care sunt în protipendada de la Chippenham sunt sursa de inspiraţie pentru cele tinere. Altfel de unde să înveţe?

Gura doamnei Fishwood rămase deschisă, iar capul îi tresări.

- Asta este culmea! Cu o încruntare, ea se retrase spre salon.

Allegra îi aruncă lordului un zâmbet recunoscător. Ar fi vrut ca el să-i întoarcă zâmbetul, dar el se uita pe lângă ea.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Restul musafirilor năvăliră în casă, umplând-o de vorbărie şi râsete.

Toate zâmbetele forţate şi conversaţia fără noimă, îi produseseră Allegrei o durere de cap şi, la sfârsitul zilei, după ce şi ultimul musafir se retrăsese era pe punctul să se prăbuşească pe cea mai apropiată canapea.

Lordul plecase în căutarea camerelor sale, iar Allegra scoase un răsuflet de uşurare. Cea mai încercată zi din viata ei se încheiase astfel - o mare tăcere în haosul de tăvi cu pahare murdare, farfurii şi resturi de prăjituri. Servitorii, ca nişte stafii, intrau şi ieşeau din cameră.

Mama şi tatăl ei vitreg se întorseseră la Grillons, unde petrecuseră ultimele două zile. Ei intenţionau să se întoarcă la Chippenham a doua zi. Giles, aliatul ei, se întorsese la Oxford, imediat după ceremonie. Ea ar fi dorit ca el să mai rămână să-i dea sprijin moral, dar amicii lui îl chemau din dopărtare. Abătută şi înfricoşată de noaptea care urma, Allegra lupta cu dorinţa de a fugi, de preferinţă la locuinţa mătuşii sale Irene din Half Moon Street. Irene a lost ca o stâncă, chiar din acea zi dezastruoasă, când lordul a informat-o că Allegra urma să-i devină soţie - indiferent de obiecţiile pe care oricine le-ar ridica.

Acea zi părea atât de îndepărtată.

Allegra era acum o persoană diferită, toate noţiunile copilăreşti erau acum moarte şi terminate din ziua în care tatăl vitreg îi ceruse să se căsătorească cu Ezra Skelton. Nici chiar în cele mai nebuneşti vise ale ei nu s-a gândit că ar putea fi părtaşă - sau chiar iniţiatoare - a seriilor de evenimente care au dus-o până la noaptea de faţă.

Plină de teamă, ea urcă în budoarul ei. Dimineaţă urma să plece cu Wyndham la Yorkshire pentru a petrece luna de miere la moşia unei rude îndepărtate. Dacă ar trece şi asta mai repede! Ce o să-i spună lordului în fiecare zi, timp de o săptămână? Limba ei se va împotmoli, iar mintea îşi va pierde isteţimea în gândire. O săptămână întreagă în prezenţa lui!

Cu inima grea, Allegra intră în dormitor. Beau sări din pat şi veni să-şi frece trupul sinuos de picioarele ei. Ea îl luă în braţe.

- Sunteţi rece ca o piatră de mormânt, stăpână, spuse Luc, fata de la bucătărie, care o ajuta să iasă din complicata rochie de mireasă din satin. Ar trebui să fie cald, ca o spinare de diavol, cald pentru o noapte de primăvară, continuă fata pe un ton monoton, apoi îşi duse mâna la gură.

Înăbuşindu-şi un râs mirat, Allegra se aşeză pe scaunul din faţa mesei de toaletă şi o privi pe Lucy. Nu se aştepta ca un servitor să aibă o limbă atât de ascuţită, cu excepţia celor de la grajduri.

- Te-ai născut la Londra, Lucy? întrebă Allegra pentru a-şi potoli curiozitatea.

Lucy aprobă din cap, apoi şopti.

- N-ar trebui să deschid gura în prezenţa voastră, milady. Dogwood spunea că asta v-ar putea şoca. O să-mi tăbăcească pielea pe spate.

- Sunt oarecum mirată că mai există un asemenea sistem de tortură în Anglia, spuse ea sec.

- Bucătarul spune că vorbesc prea mult. Este adevărat, dar este greu să-mi pună cineva botniţă la gură. Lucy, înaltă şi puternică, se aplecă peste umărul Allegrei. Începu să perie părul stăpânei.

- Dogwood îmi este unchi şi el m-a recomandat stăpânului, deoarece nu s-a găsit o cameristă la timp. I-a spus că pot aranja cu măiestrie părul. Lordul are încredere în Dogwood şi iată-mă aici, până când o să găseşti o cameristă adevărată, de genul celor cu aer blând şi nasul pe sus.

- De unde ai învăţat să piepteni aşa? întrebă Allegra, amuzată de limbuţia lui Lucy. Îi plăcea modul liniştitor cum peria ea părul.

- Am lucrat pentru artiste pe Drury Lane. De asemenea, aveam grijă şi de îmbrăcămintea lor. Cos la fel de bine ca doamna Buxton, menajera.

Allegra îşi reţinu o expresie de surpriză şi se abţinu să nu izbucnească în râs.

- Actriţe? Lordul ştie acest lucru?

Lucy îi aruncă o privire lungă în oglindă.

- Nu, milady, decât dacă îi spuneţi chiar dumneavoastră.

Allegra era înclinată să se încreadă în judecata lui Dogwood. Ea îşi dăduse seama deja că nimic nu scapă ochiului de vultur al valetului - în ciuda expresiei sale rigide. Dacă el avea încredere în Lucy, atunci şi ea va avea, în ciuda limbajului mai mult decât colorat.

- O să fiţi gata pentru pat imediat, milady, Lucy zâmbi larg şi făcu cu ochiul. Allegra înţepeni.

- Îîh... nu este nicio grabă, spuse ea. De fapt, aş vrea să-mi perii părul de două sute de ori, astă seară.

- Nu ştiu să număr atât, milady, spuse Lucy cu înţelepciune. Înţeleg. Vreţi să arătaţi cât mai bine pontru lord. O să bată curând la uşa dumneavoastră.

Allegra îşi trecu mâna peste faţă şi observă în oglindă îmbujorarea care îi cuprinsese obrajii.

Ochii albaştri ai lui Lucy se măriră în timp ce o buclă castanie îi îeşise de sub scufia albă voluminoasă.

- Vă e frică, milady, nu-i aşa?

Allegra îşi lăsă privirea spre verigheta de pe deget. Noi obligaţii apăsau pe umerii ei, obligaţii despre care nu ştia nimic. Ar fi vrut ca mătuşa Irene să îi fi povestit despre secretele căsătoriei, dar pur şi simplu nu a fost timp între probele pentru trusou.

- Nu vă temeţi. Lordul nu este căpcăun. Este un bărbat. Vă va servi cu stil, pun pariu.

- Mă va servi? întrebă Allegra cu voce înfricoșată. Un tremur de frică o cuprinse.

- Sunteţi de la ţară, nu-i aşa? Aţi văzut doar cum taurii le servesc pe vaci. O să fie acelaşi lucru. Trobuie doar să vrei şi să doreşti. Să deschizi mult.

Allegra se înecă de agitaţie. Nu avea nicio idee despre ce vorbea Lucy, dar în mod sigur camerista îşi depăşise cu mult limitele. Se ridică pe picioare tremurânde.

- Am să mă retrag acum, Lucy. Ajută-mă la cămaşa de noapte, apoi poţi să te duci la culcare. Nu mai am nevoie de tine în seara asta.

Lucy zâmbi

- Este foarte bine aşa, milady. O să-i facă plăcere lordului să vă găsească pregătită şi aşteptând.

Allegra tresări la cuvintele spuse pe şleau. Lucy o ajută să-şi îmbrace cămaşa de noapte din voal cu dantelă, apoi plecă trântind uşa pentru a-şi anunţa plecarea, fără îndoială, se gândi Allegra.

Simţindu-se goală şi deprimată, tremura de parcă ar fi fost cuprinsă de malarie. Ascunzându-se sub plapumă, ea îşi fixă privirea arzătoare spre uşa care separa camera soţului de a ei.

Capitolul 5

Allegra sări speriată atunci când, cinci minute mai târziu, auzi bătând în uşa ei. Inima îi şovăia şi nu-şi putu găsi graiul să spună lordului să intre. El intră oricum şi închise încet uşa în urma lui. Allegra alunecă mai mult sub plapumă, rugându-se ca salteaua să se deschidă şi să o înghită. Ea îl urmări privind de după marginea cearceafului brodat cu monogramă. El arăta bine, relaxat, părul negru cârlionţat, fără legătura scrobită de la gât, numai pielea... Allegra deveni un sloi de ghaţă când realiză că nu purta nimic sub halatul de mătase brodat cu păsări şi flori exotice, legat lejer cu un cordon. Ea îi observă gâtul puternic, privirea alunecându-i în jos spre pieptul musculos gol, acoperit cu cârlionţi de culoare închisă.

Ea tresări şi închise ochii. Numai de-ar pleca. Oh. Doamne!

- Bună seara, Allegra, spuse lordul. îar în vocea lui era o urmă de umor. Ea îi numără paşii în timp ce se apropia mai mult. Încă doi paşi şi va fi lângă pat. Unul... doi... Salteaua se mişcă în timp ce el se aşeză lângă ea şi apucă cearceaful pe care ea îl strângea convulsiv.

- Ţi-ai pierdut vocea? glumi el. Trebuia să se uite la el, conştientă de periculosul licăr din ochii lui şi de netezimea aurie a pielii lui de la baza gâtului. Nu era sigură cum să interpreteze expresia lui. Conţinea deopotrivă amuzament, autoritate rece şi exasperare. Probabil că o considera o adevărată prostănacă - ceea ce şi era. Ultima ei rămăşiţă de curaj plecase odată cu Lucy.

- Ai venit, spuse ea cu voce înfricoşată.

- Sunt foarte bucuros că ai observat acest lucru.

- ...să mă „serveşti”?

Ochii lui se măriră, iar Allegra se făcu mică de tot, când el explodă într-un hohot de râs isteric.

- Nu văd partea amuzantă, spuse ea înţepat, flăcări de furie invadându-i pieptul. El continua să chicotească şi voia să-l zgâlţâie ca să înceteze cu râsul. Vreau să te explici, adăugă ea, punând atâta răceală cât era ea în stare

El îşi trecu mâna peste ochi şi răsuflă adânc, în timp ce voioşia lui se răspândi.

- Expresia ta a fost cam neobişnuită, spuse, luptându-se cu un alt acces de râs. Întinse mâna să tragă cuvertura în jos, dar ea o trase înapoi până sub bărbie. Atunci când el întinse din nou mâna, ea se retrase, îndepărtându-se de el cât de mult putea. Se temea că va leşina de ruşine.

Nu că ar fi leşinat vreodată în viaţă, dar totul era posibil, întrucât viaţa ei nu era încă terminată. Ar fi dorit să fie. Era o posibilitate să moară de umilinţă, dacă el ar fi încercat din nou să o atingă.

- Prostii, pe Dumnezeu! spuse el cu o strâmbătură a buzelor. Nu este niciun motiv de teamă. Sincer, nu am intenţia să-ţi fac vreun rău.

- Nu vreau - nu pot să accept... Întrerupse ca, incapabilă să găsească cuvintele pentru a încheia fraza.

- Ce? Vorbeşte, nevastă! spuse el cu vocea aspră. Mă găseşti chiat atât de respingător?

- Da... nu, spuse ea apucând atât de strâns cearceaful încât o dureau mâinile Nu ştiu.

- Nu muşc şi nici nu am preferinţă pentru brutalităţi. El se uită spre ea observându-i paloarea pielii şi teama din ochi. Alarma ei îl irită şi îl durea să vadă cât de puţin îi păsa de prezenţa lui. Respingerea ei îl durea. De asemenea, sentimentul de vinovăţie îl chinuia, gândindu-se la actul pe care urma să-l execute. Nu avea nicio legătură cu iubirea; nu era altceva decât îndeplinirea unei clauze contractuale.

- Trebuie să consumăm căsătoria noastră, să facem ca unirea noastră să fie completă. Este lege.

Exasperat, el observă transpiraţia ce se adunase pe fruntea ei. În jurul gurii pielea ei dovenise de culoare verzuie.

- Nu ai motiv să-ţi fie teamă de mine. După cum am spus, nu sunt un bărbat violent. Nu voi ridica niciodată mâna asupra ta ca să te pedepsesc.

În mod evident, judecând după ochii ei mari speriaţi, ea nu credea nimic. Spuse în continuare:

- Ai idee ce presupune această... unire intimă, Allegra?

Ea scutură din cap şi obrajii i se îmbujorară.

- Nu... dar nu este nevoie să iei acest ton fanfaron cu mine, milord. Nu sunt copil. Sincer vorbind, el credea contrariul. Era acum căptuşit cu o surioară mai mică, care nu avea nici cea mai mică idee cum să se

descurce în viaţă. Decât cum să scape de tirania unui tată vitreg... Foarte bine, nu se putea culca cu o soră. Teama ei oricum îi alungase orice dorinţă.

Cu un oftat el se ridică şi strânse mai mult păturile în jurul ei. Ea se cutremură.

- Nu te speria. N-am să te mai deranjez, nu mai mult decât aş deranja o surioară. Va fi suficient timp să înveţi rosturile lumii şi eu nu sunt deosebit de grăbit să... te servesc. El îşi reprimă un chicotit şi se aplecă deasupra ei.

Depuse un sărut uşor pe sprânceana ei transpirată şi se îndreptă spre camera lui.

- Noapte bună.

Allegra privi îngrozită în timp ce uşa se închidea în urma lui.

Ăsta nu era finalul pe care ea îl prevăzuse, atâta lucru ştia şi ea. Totuşi ar fi trebuit să fie recunoscătoare: câştigase. Dar de fapt nu câştigase.

După plecarea lui, se lăsă tăcerea şi singurătatea dureroasă, un sentiment de eşec. Ea nu îi făcuse pe plac. El o privise cu indulgenţă, ca pe un copil mic care trebuie distrat. Asta o durea mai mult decât râsul lui dinainte. Dădu un pumn pernei, nesatisfacţia o cuprinsese complet. Giles o trata cu mai mult respect şi doar era sora lui. Privi ţintă la uşă până când ochii începură să o doară.

Din dormitorul lui nu se auzea niciun zgomot. În mod evident se culcase ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat.

Mai mult ca sigur, prezenţa ei era un detaliu care nu merita mai mult decât atenţia lui trecătoare.

Se răsuci şi îşi îngropă faţa în pânza de in răcoroasă a pernei. Aşa să fie. Putea să facă faţă indiferenţei lui glaciale. Putea! Ştergându-şi o lacrimă enervantă, ea întoarse spatele uşii care ducea spre camera acelui om odios.

Dimineaţa următoare, Allegra coborî pe scara lată acoperită cu un covor roşu, în căutarea micului dejun. Lucy sosise cu o ceaşcă de cacao şi insista că era de abia ora opt. Lucy o informase de asemenea că doamnele de la Londra rareori îşi părăseau dormitoarele înainte de amiază.

Amiază! Nu ea, gândi Allegra şi îşi scoase picioarele de sub pături. Nu conta faptul că o durea capul şi că pleoapele îi erau grele ca plumbul. Lucy îi aranjase o baie şi alesese o rochie simplă de muselină albastră cu buline albe şi guler de dantelă, pe care să o îmbrace stăpîna ei. Privindu-se în oglindă, Allegra se gândi că arăta ca o tânără elevă care a ieşit de la şcoală. Nu-i de mirare că Wyndham o tratase ca pe o soră mai mică. Nu avea niciun gram de rafinament în ea.

Casa superbă, cu tavanul ornat cu stucaturi, înalt de 20 de picioare, cu ferestre arcuite, cu pereţii pictaţi cu motive clasice şi portrete sumbre, o intimidau pe Allegra. Urne orientale, scumpe aşezate pe piedestale de abanos, mese de marmură şi piese de mobilă sculptate în stilul baroc al secolului al XVII-lea, o făceau să se simtă în continuare ca o fetiţă de la ţară, care nu văzuse atâtea obiecte de artă îngrămădite sub acelaşi acoperiş.

Trebui să îl întrebe pe lacheul care stătea ca o statuie lângă uşă, unde se afla salonul pentru micul dejun. Cu o plecăciune, el o conduse printr-o deschidere arcuită la celălalt capăt, în jos, pe un coridor spre spatele casei. El îi ţinu o uşă deschisă şi ea intră într-o cameră însorită decorată cu o servantă, o comodă Louls XV, cu panouri chinezeşti şi diferite rafturi pe care erau expuse obiecte din porţelan.

Dogwood păşi impunător peste covorul gros şi trase un scaun Chippendale la masa ovală acoperită cu o faţă de masă albă. Dimensiunea mesei, care era numai pentru 6 persoane, conferea acesteia un aer intim. Un serviciu de ceai din argint strălucea în lumina soarelui.

Allegra se înecă când observă că lordul ajunsese înaintea ei. Ea sperase să mănânce micul dejun în linişte, dar ritmul accelerat al bătăilor inimii ei îi spunea că în dimineaţa aceasta nu era de sperat să îşi găsească liniştea.

Lordul puse jos ziarul lângă farfuria încărcată cu ouă şi şuncă. Cu o înclinare hotărâtă, el se ridică şi aşteptă până când Dogwood o instală pe scaun.

- Sper că ai dormit bine, draga mea, spuse el pe un ton impersonal.

- Foarte bine mulţumesc, răspunse ea pe un ton rece, amintindu-şi câte ore se răsucise în pat fără să poată adormi. Sper că ai avut de asemenea o noapte odihnitoare, milord.

Buzele lui tremurară la colţuri şi el îi aruncă o privire plină de indulgenţă.

- N-am dormit niciodată mai bine.

Nu putu decât să constate vigoarea mişcărilor lui când atacă mâncarea din farfurie. Părul lui ondulat lucea, iar ochii îi erau scânteietori. Arăta bine într-o haină de culoare verde-oliv şi o vestă galben-pal.

Dogwood o întrebă pe un ton morocănos ce dorea să mănânce.

- Pâine prăjită şi ouă, te rog, Dogwood, răspunse ea. Ea îşi amestecă agitat ceaiul, în timp ce aştepta să sosească farfuria. Dogwood o servi şi apoi plecă, iar Allegra aproape că îl rugă în gând să mai rămână. Gândul de a rămâne singură cu lordul o îngrozea. De abia de putea respira datorită tensiunii pe care o simţea în piept. Wyndham arăta extraordinar de liniştit în timp ce continua să studieze ziarul. Ea se gândea dacă era normal ca un bărbat să citească ziarul în dimineaţa primei zile de căsătorie.

- Te-ai pregătit de călătorie, draga mea? întreba el brusc.

Ea aprobă.

- Da... cred că mai plecăm la Yorkshire.

- Bineînţeles. Aşa şi trebuie. O nuntă fără lună de miere este ca o barcă fără vâsle.

Allegra nu putu citi expresia din ochii lui opaci, iar zâmbetul lui avea multe înţelesuri.

- Cred că luna de miere este ceea ce avem nevoie.

Ea roşi şi se concentră asupra mâncării, dar constată că gâtul îi era prea uscat pentru a înghiţi altceva decât ceai.

El îi aruncă o privire exasperată.

- Cred că ai primit un bilet odată cu poşta de dimineaţă, spuse lordul, arătându-i o tavă de argint lângă ea. Prea preocupată să-şi studieze soţul printre gene, ea nu observase misiva sigilată.

O deschise cu nerăbdare, fiind fericită să afle că mătuşa ei Irene urma să-i facă o vizită săptămâna viitoare. Ea urma să o aducă şi pe Lydia, o nepoată din partea Sinclair a familiei.

Allegra o cunoscuse pe Lydia la Bath, de unde se trăgea familia Sinclair.

- Irene va veni în vizită când ne întoarcem, spuse ea şi puse biletul jos.

- Este reconfortant să ai un membru de familie atât de apropiat, spuse Wyndham fără să-şi ridice ochii din ziar. Ea ţi-ar putea arăta oraşul, ar putea să te introducă la modiste şi croitorese la modă, să te introducă în societate.

- Tu m-ai înzestrat deja cu o garderobă excelentă, spuse Allegra, nefiind sigură cum să răspundă. Trusoul ei era acum ambalat în geamantane. Ea petrecuse o lună de agitaţie cu probele înainte de nuntă, dar nu avusese timp să viziteze bazarurile sau magazinele de pe Bond Street.

- Sunt convins că ai nevoie de o serie de fleacuri şi accesorii la modă, spuse el cu o mişcare evazivă din mână. Să trimiţi toate notele de plată pe numele meu şi îţi vei primi alocaţia trimestrială imediat ce voi putea obţine o trată bancară. Sprâncenele lui se ridicară într-un umor drăcesc. Sper să dovedeşti un oarecare talent pentru economie şi să nu cheltuieşti totul din prima lună.

- Mulţumesc, spuse ea, deranjată de faptul că o trata ca pe un copil iresponsabil. Mă voi strădui să fiu o persoană responsabilă. Ceaşca ei zăngăni pe farfurioară, singura dovadă a agitaţiei ei interioare. El ridică privirea albastră cercetătoare spre ea.

- Este vreo problemă? întrebă el rece, de fapt atât de calm, încât ea ar fi vrut să arunce cu ceaşca de ceai în el.

- Nu... nimic deosebit.

El puse jos furculiţa, părând să stăpânească atât lumea cât şi pe el.

- Bine. Mă bucur că te instalezi.

Allegra îşi reprimă dorinţa de a plânge. Simţindu-se mai mult ca un musafir, decât ca stăpână a casei, ea privi la „gazda" sa care o intimida. Se întreba dacă el sesizase neliniştea ei şi se blestema pentru lipsa ei de rafinament. Dacă nu ar fi atât de lipsită de experienţă în probleme legate de maniere! După ce cunoscuse o mulţime de prieteni ai lordului , şi pe soţiile acestora, la nuntă, Allegra se temea că niciodată nu va putea fi în stare să capete acel rafinament de oraş pe care aceştia îl posedau. Ea privi cum soţul ei amesteca mormanul de ouă jumări cu iritare.

- Ouăle nu sunt proaspete? se aventură ea să întrebe după ce îşi apăsase uşor şervetul pe gură.

- Ouă! spuse el. La nalba. Leon, bucătarul, este surd. Nu ştiu de câte ori nu i-am spus că vreau ou fiert, dar el uită mereu şi îmi serveşte această pastă lipicioasă. Este şi rece ca naiba

- Îmi amintesc că domnul Harcombe - Percy - îl complimenta pe bucătarul tău.

- Da, răspunse el cu un surâs. Dar Percy nu mănâncă ouă. El puse jos şrvetul şi o privi pe Allegra. Ea tresări, dar încercă să arboreze un zâmbet pe buze.

- Draga mea, spuse el, care sunt planurile taie după călătorie? Vrei să stai la Londra restul sezonului, sau doreşti să mergi la High Wyndham?

Allegra încercă să-şi adunne gândurile, întrebându-se care ar fi răspunsul potrivit. Ar fi dorit să aibă verva ei obişnuită, dar nu numai lordul o intimida după eşecul din noaptea trecută, ci şi măreţia casei.

- Nu am niciun plan, decât să o primesc pe mătuşa mea când ne întoarcem.

- Foarte bine, spuse el. Când ne întoarcem vei fi prezentată Reginei. Înainte de a merge, am să te prezint personalului, l-ai cunoscut deja pe Dogwood şi pe Lucy, fata de la bucătărie. Mai este administratorul, domnul Buxton şi diferite cameriste şi servitori. De asemenea ar trebui să te familiarizezi cu desfăşurarea menajului.

- Asta este de dorit, spuse ea, dar dorind să fie la o mie de mile distanţă.

- La timpul potrivit o să ai o cameristă a ta personală. Sunt sigur că Lucy nu va putea să reziste mult timp.

- Lucy pare... să fie o persoană foarte prietenoasă, spuse Allegra, amintindu-şi de prima întâlnire uluitoare cu aceasta. Cunoaşte multe detalii...

- Dar nu are rafinamentul necesar pentru camerista unei doamne. Buzele lordului denotau amuzament. Presupun că Lucy este muncitoare şi veselă, dar nu ceea ce ai vrea să vezi făcând...

- Este loială şi capabilă, întrerupse Allegra. O enerva că lordul avea tupeul să-i spună ei cum să judece servitorii. De fapt, dacă ea doreşte, Lucy poate fi promovată drept cameristă.

Ochii lui se îngustară cu dezgust.

- Este o hotărâre înţeleaptă?

Allegra încercă să-şi potolească trepidaţia pe care o simţea cuprinzând-o odată cu revolta. Atitudinea lui o iritase, dar şi ea acţionase impulsiv. Totuşi...

- După cum ai subliniat acum sunt stăpâna casei.

El îşi aruncă şervetul cu un surâs.

- Da, eşti. Bine, după ce te voi prezenta personalului, am să te las să te pregăteşti pentru plecarea în călătorie.

Ea împinse farfuria la o parte, întrucât simţea că este nerăbdător. El îl chemă pe Dogwood şi îi spuse să adune servitorii în hol.

Allegra mai înghiţi ceva ceai, aşteptând cu încordare, în timp ce lordul stătea la fereastră, cu spatele spre ea.

Dogwood se întoarse zece minute mai târziu tocmai în momentul în care Allegra era pe punctul să izbucnească în plâns. Simţea nerăbdarea lui Wyndham. Incapabilă să ridice ochii spre el, ea îl urmă în hol.

Pardoseala de marmură, în formă de şah din hol, juca sub ochii ei de parcă ar fi prins viaţă. Stomacul i se strânsese, iar de teamă mâinile îi erau umede. Servitorii erau aşezaţi pe două rânduri, unul de femei şi altul de bărbaţi. O mulţime de feţe neclare, bonete şi şorţuri apretate, livrele în dungi negre şi argintii, precum şi o mulţime de nume, jucau în faţa ochilor şi urechilor Allegrei, dar ea reuşi să aibă un zâmbet pentru fiecare. Se părea că ei toţi erau mai mândri de locuinţa lor, decât era lordul de a lui. Ochii lor o făcură să înţeleagă că va trebui să le câştige respectul.

- Când ne vom întoarce, doamna Buxton îţi va arăta toate camerele şi depozitele, spuse lordul pe un ton plictisit.

Allegra dădu din cap, privirea ei oprindu-se asupra lui Lucy, care era penultima din rând. Lucy îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi, un comportament de noconceput pentru un servitor, dar acest act obraznic îi încălzi inima.

Dogwood îşi drese glasul, pompos.

- În numele servitorilor, vă doresc bun venit, Lady Wyndham. Aşteptăm să vă servim.

Allegra răsuflă adânc.

- Vă mulţumesc la toţi. Simţi că obrajii i se îmbujorează şi se blestemă în gând. Agăţându-se de zâmbetul încurajator al lui Lucy reuşi să zâmbească şi ea. Sunt convinsă că ne vom înţelege de minune, spuse ea pe un ton cât de ferm era în stare. Lordul aprobă din cap şi părăsi holul. Plecarea lui o lăsă în derută, ca şi cum s-ar fi aflat într-un lac adânc şi era mai bine să înceapă să înoate, altfel nu va inspira niciodată respect servitorilor.

Capitolul 6

Dacă Bonaparte a considerat bătălia de la Waterloo un adevărat dezastru, Allegra aprecie că înfrângerea lui Boney a fost mică în comparaţie cu tragedia lunii ei de miere.

Dacă Wyndham îşi închipuia că ea se va descurca, că va deveni contesă sigură pe ea care să facă fericit un mire si să aducă mândrie numelui său, atunci el s-a înşelat amarnic. Nu numai conversaţiile ei erau total lipsite de rafinament, dar şi sistemul ei de a se culca era de fapt o grăbită retragere sub cuverturi şi pături, astfel încât să ţină pe el cât mai la distanţă. Nu încercase nici măcar o singură dată să escaladeze bastionul ei de cămăşi de noapte închise până la gât cu o armură de minusculi nasturi.

El îi aruncase o singură privire în prima noapte, în dormitorul comun, după care se retrăsese pe o canapea bolovănoasă în budoar.

- Nu voi ataca persoana ta, spusese el. Din acel moment mânia şi exasperarea lui se transformară în politeţe rece, iar apărarea Allegrei consta dintr-un perete de tăcere.

După întoarcerea la Londra, el anunţase că va pleca curând la Somerset pentru a-şi vizita domeniile. Allegra nu pierdu timpul şi alergă în camera ei, cu scuza că trebuia să supravegheze despachetarea lucrurilor ei.

În acea seară ea a aflat de la Lucy, care aflase de la Oglesby, valetul lui Wyndham, că acesta îşi găsise refugiul în vechi tabieturi: cina la un club şi apoi participa la un meci de box la marginea Londrei.

În ziua următoare, Allegra se ocupa să inventarieze întregul stoc de lenjerie şi magaziile cu provizii ale casei. Dogwood îi făcu turul cramei cu vinuri şi al distileriei, singurul lui domeniu.

Posaca doamnă Buxton fu mândră să-i arate camerele de oaspeţi, impecabile şi fără pată, zece la număr, precum şi sala de baluri cu oglinzi şi tavanul decorat cu stucaturi; de asemenea, saloane şi camere pentru micul dejun, precum şi diferite holuri. Singura zonă pe care n-o vizită,era biblioteca. Lordul medita acolo, în tăcere, şi dăduse dispoziţie să nu fie deranjat.

Mătuşa Irene şi Lydia Sinclair sosiră exact în momentul în care Allegra ajunsese la concluzia că nu mai poate sta o secundă în casă.

- Iată-te, dragă nepoată, o salută mătuşa Irene. O îmbrăţişă pe tânăra ei rudă, care îşi puse capul obosit pe umărul matuşii. Arăţi extenuatî, eşti ca o umbră.

- Nu mi-am dat seama câtă muncă presupune administrarea menajului la o casă atât de mare ca asta. Nu este ca acasă, unde obişnuiam să supraveghez servitoarele destul de bine. Nu ştiu cum o să mă descurc. Îmi vâjâie capul.

Allegra simţi ochii cercetători ai mătuşii şi fu sigură că aceasta era în stare să citească nefericirea din ochii ei. Totuşi, ruşinea era întipărită prea mult în sufletul Allegrei pentru a putea face comentarii. Nu avea nicio dorinţă să dezvăluie mătuşii Irene eşecul lunii de miere. Îşi alungă necazul şi încercă să arboreze un surâs vesel. Lydia, ca un spiriduş, cu gât lung şi trăsături ca de pasăre, urcă în paşi de dans scările înaintea lor. Purta o jachetă din mătase verde, cu mâneci bogate, o fustă cu volane şi o pălărie îndrăzneaţă, cu o pană de struţ şi panglică lată verde, legată sub bărbie. Parcă ar fi coborât dintr-un tablou. Allegra se întrebă dacă ea va arăta vreodată atât de stilat şi de îndrăzneaţă.

Ochii căprui ai Lydiei străluciră de interes când Allegra le introduse în salonul ei personal. Privirea ei se plimba de la şezlongul în stil oriental, cu cap de dragon, la fotoliile Chippendale, la *secretaire-ul* cu intarsii de sidef. Un covor cu motiv floral făcea camera şi mai atrăgătoare, gândi Allegra.

- Este grandios, tocmai potrivit pentru o ducesă, exclamă Lydia şi bătu din palme, în admiraţie. Te declar cea mai fericită femeie, adăugă ea şi o îmbrăţişă călduros pe Allegra.

Allegra zâmbi strâmb, uitând de dimineaţa obositoare în care doamna Buxton încercase să-i predea putere asupra treburilor casei.

- Întotdeauna am avut un noroc noobişnuit. Îşi atinse medalionul vechi, de aur, prins la corsaj. Trifoiul meu cu patru foi este o dovadă, dar mă tem că voi dispare în această cameră vastă şi nu voi mai găsi drumul spre ieşire.

Lydia râse.

- Prostii! Vei învăţa curând să fii o mare doamnă, aşa cum se potriveşte acestei case. Ea o trase pe Allegra spre un aranjament de sofa şi scaune, lângă şemineu. Un paravan brodat era aşezat în faţa şemineului gol şi flori proaspete împodobeau masa.

Ele se aşezară, Allegra la mijloc şi cele două musafire de fiecare parte. Lydia povestea despre ultimele bârfe, în timp ce îşi scotea pălăria. Părul ei se desfăcu în bucle în jurul urechilor, aşa cum era moda şi Allegra se hotărî să-şi facă şi ea părul în acest fel.

- Să-ţi prezint pe prietena mea - Lydia îşi prefăcuse vocea, într-un stil pompos - contesa de Wyndham. Soţia celui mai stimat şi rafinat, al 7-lea Lord de Wyndham.

- Oh, sfârşeşte! o certă Allegra, dându-i un cot prietenei sale. După ce ai petrecut un an la Londra, tu, Lydia, îndeplineşti rolul cu mult aplomb.

- Specialiştii în modă de la Londra pot transforma orice tigaie veche de aramă, Allegra. Acum trebuie să ne povesteşti despre luna ta de miere. Vreau să aflu orice detaliu sordid.

Allegra îşi blestemă roşeaţa care i se întipărise în obraji şi privi în altă parte.

- Nu prea este mult de povestit. Dimineaţa călăream. Iar după-amiaza exploram vechea clădire.

- Şi serile? întrebă Lydia cu respiraţia tăiată. Ce făceaţi?

Allegra căută cu disperare un răspuns uşor dar nu găsi niciunul. Prea speriată să vorbească despre eşecurile ei, ea vorbi despre vreme.

- A plouat aproape în fiecare seară.

Mătuşa Irane nu vorbea prea mult, ci o privea doar din când în când.

- Eşti fericită? o întrebă ea, în cele din urmă.

- Da, se repezi Lydia cu răspunsul.

- Îţi place noua ta viaţă şi îl adori pe frumosul tău soţ? Era considerat o adevărată captură, până când ai venit tu şi l-ai furat.

Allegra încercă un sentiment de tristeţe pe care se strădui cu disperare să-l ascundă în cel mai îndepărtat colţ al minţii ei.

- Desigur sunt fericită, spuse ea, cu o notă falsă în voce. De ce n-aş fi? L-am acaparat pe cel mai căutat bărbat din oraş - chiar de sub nasul unor mame codoaşe şi tocmai am petrecut cu el o săptămână într-o romantică singurătate.

Lydia spuse:

- Aşa ai făcut şi i-ai răsucit nasul lui Justine. A fost o prostie din parte ei să îl respingă pe lord, dar dragostea are căile ei ciudate. Nebuna de ea şi-a pierdut inima pentru Lordul Lewington, cel mai desfrânat din câţi există pe lume.

Allegra simţi nevoia să respire ca şi cum şireturile corsetului erau strânse prea tare.

- Nu am văzut-o pe Justine de când am venit la Londra, dar probabil, că am s-o întâlnesc la diferite petreceri. Cred că va fi cam neplăcut. Deja curg invitaţiile la diferite întruniri.

- O să te descurci bine cu asta. Justine nu este genul care să poarte pică. Nu sunt sigură, însă, cum se va purta lordul, spuse Lydia gânditoare, apoi îşi dădu o palmă peste gură. Nu lua seama la mine, Allegra. De obicei, limba mi-o ia înainte.

- Ce probleme a avut lordul în trecut cu Justine, nu mă interesează, spuse Allegra înţepat. Dacă, însă, se gândeşte la ea, nu pot face nimic să-i schimb sentimentele.

Ochii Lydiei se măriră.

- Tocmai asta este! Cu puţin rafinament, trebuie să-l înfăşori pe degetul tău mic. Ea râse şi îşi mişcă degetul mic. De câte ori s-a putut apăra un bărbat în faţa şiretlicurilor unei femei?

Allegra era şocată.

- Nu am intenţia să-l ademenesc pe lord cu şiretlicuri femeieşti. Se ridică, emoţiile o cuprinseseră şi picioarele îi tremurau groaznic.

Mătuşa Irene o aprobă.

- Asta este lăudabil, dragă Allegra. Cu timpul el îţi va recunoaşte calităţile pe care le ai şi se va felicita pentru alegerea făcută de a te lua de soţie. Domnii nu vor ezita să ia credit pentru buna educaţie a partenerelor lor. Ea aprobă cu înţelepciune. Ştiu asta din căsătoria rnea cu Sinclair. Dacă vei deveni o gazdă strălucitoare, Wyndham nu va conteni cu complimentele.

- Am să chem să ne aducă răcoritoare.

Pentru a scăpa de privirile lor corcetătoar, Allegra traversă camera şi trase de cordonul clopoţelului. Nu avea dificultăţi în a se imagina o amfitrioană perfectă. Mama ei nu se interesase niciodată de problemele de menaj

ale familiei Temple, iar răspunderea căzuse pe umerii Allegrei, în anul în care Pinkney o retrăsese de la academia de fete.

Unul din servitori intră şi lua comanda ei de a aduce prăjituri şi răcoritoare.

- Trebuie să-l impresionezi pe lord cu competenţă feminină, spuse Lydia. Să te asiguri că i se serveşte mâncarea favorită şi să ai grijă ca sticla de porto să nu-i fie niciodată goală.

- Doamna Buxton este o menajeră competentă, iar Dogwood, în mod sigur, umple sticlele zilnic. Allegra nu-şi putu închipui prea multe favoruri cu care l-ar putea impresiona pe soţul ei. Ca pereche căsătorită, ei erau diferiţi, ea era luna, el era soarele. Ea nu avea idee cum ar fi putut să treacă prăpastia care îi desparte. Şocată, îşi dădu seama că nu dorea nimic mai mult docât să îi atingă inima

Această constatare o lăsă fără grai. De când începuse ea să se intereseze de preferinţele şi opiniile lordului, să-i pese de inima lui? Poate atunci când îi dezvăluise că în spatele faţadei impunătoare era un bărbat carc cunoscuse, în viaţa lui, puţină dragoste şi afecţiune paternă.

- Justine este nerăbdătoare să te cunoască spuse Lydia. Din motive lesne de înţeles ea nu a putut participa la nuntă.

- În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, eu o consider încă prietena mea, spuse Allegra. Luă în braţe pisicuţa caro venise să investigheze adunarea. Blăniţa îi era neagră şi lucioasă. Când îi scărpină urechea, aceasta începu să toarcă.

După ce Dogwood le servi cu o tavă de răcoritoare şi după ce gustară din prăjituri, mătuşa Irene propuse:

- Vrei să ne însoţeşti pe Bond Street, draga mea? Lydia trebuie să facă proba unei rochii de bal, iar eu urmează să cumpăr un cadou pentru o aniversare.

Allegra acceptă, bucuroasă să iasă dintr-o casă apăsătoare, şi departe de un soţ care fi aducea numai nesiguranţă. Ea puse jos pisoiul.

- Doresc asta mai mult docât orice. Să-mi iau jacheta şi boneta.

Când coborâră, se întâlniră cu lordul în hol. Tocmai îşi punea mănuşile, cu bastonul sub un braţ. Nefiind prea încântată să îl întâlnească, ea se opri pe scară, în spatele celorlalţi.

- Doamnelor, lo salută el cu un surâs amabil. O privi pe Allegra întrebător. Ieşi?

- Da, spuse ea. De ce oare îi tremurau picioarele ori de câte ori îl întâlnea? În mod sigur, el nu făcuse nimic care să determine o astfel de tensiune interioară.

- Pot să solicit un loc în trăsura dumintale, doamnă Sinclair? Intenţionam să fac o plimbare până la club, dar asta o să-mi dea ocazia să am o companie, spuse el. Am chef de vorbă.

Mătuşa Irene zâmbi graţios.

- Bineînţeles că poţi merge cu noi, Ian. Mai trebuie să ceri voie? Te lăsăm pe Bond Street.

Allegra îi privi spatele lat în timp ce îi oferea braţul mătuşii sale. „Ian.” Este grozavă mătuşa Irene, care do abia îl cunoştea pe lord de câteva săptămâni şi îi spunea pe nume. Allegra îşi dorea să aibă şi ea atâta isteţime, dar după o săptămână de umilinţe, orice curaj o părăsise.

Afară îi aştepta trăsura. Allegra tremură când mâna lui o apucă pe a ei, căldura lui îi pătrunse prin mănuşă. Ea dorea, şi, în acelaşi timp, respingea în gând dorinţa de a-i simţi căldura braţului, în timp ce o ajuta să se urce în trăsură.

El o privi pe sub gene, o privire care îi făcu inima să-i palpite De ce, oare, trecea prin astfel de emoţii contradictorii în prezenţa lui?

Dimineaţa de primăvară lucea ca un bănuţ de aur nou. Niciun nor nu întuneca cerul azuriu. Zarva Londrei nu ajunsese până la Maylair, dar, cu cât trăsura se apropia mai mult de străzile comerciale, cu atât creşteau ecourile ţipetelor, zgomotul de bici şi scârţâitul roţilor neunse.

- Presupun că doamnele nu au altceva mai bun de făcut decât să-şi cheltuie fondurile pe diverse fleacuri la modă, spuse lordul cu un zâmbet, tachinându-le.

Allegra le luă apărarea şi, înainte de a fi victima intimidării, ea izbucni:

- Asta este monstruos de necinstit, milord. Bărbaţii cheltuie averi pe distracţii cum ar fi jocul de cărţi şi pariurile. El îi aruncă o privire amuzată.

- În privinţa asta al dreptate, Allegra. Este o iresponsabilitate din partea noastră. Aş spune chiar că suntem o ceată de capete de berbeci.

Allegra roşi, ruşinată că avusese acea izbucnire critică, când el nu făcuse altceva docât să se amuze. Ea îşi coborî ochii, jucându-se cu şnurul genţii.

- Cel puţin avem obiecte frumoase de prezentat în magazine, spuse Lydia. Uneori de mare valoare.

- Da... presupun că o rochie de bal nu este un fleac care se poate cumpăra cu câţiva bănuţi.

Alegra ridică privirea spre faţa solului ei şi îi văzu strălucirea glumeaţă din ochi. Nu constatase până atunci ce atrăgător era râsul lui dar, de altfel, avusese puţine motive să râdă în compania ei. Soarele îl lumina dintr-o parte atunci când el zâmbi. Ea simţi dorinţa de a-şi trece degetul peste acea urmă de soare de pe faţa lui. Îngrozită de aceste dorinţe ce îi străbăteau trupul, ea privi în toate părţile, numai la el, nu.

Trăsura ajunse la colţ cu Bruton Street, iar zgomotul devenise asurzitor când caii cotiră pe Bond Street.

- Ia priviţi! spuse Irene. Un accident de trăsură. Trecerea ne va fi blocată cel puţin o oră. Poate ar trebui să spunem vizitiului să întoarcă. Asta, în cazul în care va putea.

Allegra studie cu interes doi vizitii care se luaseră la trântă. Doi cai hoinăreau fără ham pe stradă, iar florăreasa ţipa cât putea de paguba făcută, în timp ce punea buchetele distruse înapoi, în coşul răsturnat.

- Da, la una din trăsuri s-a rupt axa, iar la cealaltă este aşa de mare, încât este nevoie de zece oameni să o pună la loc po roţi, spuse Wyndham gânditor.

Allegra privi cum cineva învârtea o roată pe pavaj. Observă cu mirare cum o mână aparţinând unui puşti murdar, intră în buzunarul unui domn. Păgubitul se întoarse şi scoase un ţipăt. Ea văzu cum domnul porni în asalt, să-l prindă pe hoţ. Spre surprinderea ei, văzu cum acesta apucă mâna altui băiat de pe stradă, murdar, crezând că l-a prins pe hoţ, care de fapt se ascunsese sub trăsură. Bărbatul ridică biciul şi începu să-l pocnească cu el pe băiat.

- Priveşte! Îl biciuieşte pe nedrept. Hoţul este acolo. Allegra arătă spră trăsură, dar între timp, puştiul dispăruse. Băiatul nevinovat ţipa de durere de câte ori biciul îi atingea spinarea. Allegra se ridică ca şi cum ar fi simţit ea însăşi acolo lovituri pe spinare.

- Trebuie să fac ceva! Omul răneşte un copil nevinovat. Ea încercă să deschidă uşa trăsurii, dar Wyndham îi puse mâna pe braţ.

- Nu te ambala aşa Allegra. Hoţia şi pedepsirea ei sunt lucruri foarte obişnuite la Londra.

- Este nevinovat continuă ea, şi lacrimile îi umplură ochii. Este şocant. Trebuie să îl ajuţi.

Ea îi aruncă soţului o privire de implorare, iar el se uită la ea gânditor.

- Stai jos, Allegra. Nu-ţi mai face griji. Mă ocup eu de asta. Maxilarul lui luă o alură dură, el sări jos şi îşi croi drum prin strada pe jumătate aglomerată. Allegra îl urmări cu privirea.

Cu o mişcare rapidă, lordul răsuci biciul din mâna străinului. Faţa lui era dură în timp ce vorbea cu acesta. Ea ar fi vrut să audă ce vorbeau, dar nu putu decât să vadă pe străin gesticulând şi ţipând furios. Allegra crezu că îl va ataca pe Wyndham dar lordul vorbi tăios şi ţipă la puşti să se ridice, întoarse buzunarele acestuia pe dos, descoperind că erau complet goale.

Străinul ridică braţele în aer, faţa lui arăta exasperare. Wyndham îi înmână înapoi biciul şi străinul se retrase.

Puştiul, cu o pălărie murdară în mână, spuse ceva privindu-l pe lord. Acosta zâmbi şi arătă cu degetul spre Allegra. Ea înghiţi un nod, gândindu-se că lordul era furios pe ea.

Spre mirarea ei, băiatul traversă strada şi se opri în dreptul trăsurii.

- Mulţumesc doamnă, că mi-aţi salvat viaţa, spuse băiatul zâmbind, cu dinţii surprinzător de albi pe faţa murdară. Sunt foarte recunoscător. Era mai mare decât aprociase ea, după înălţimea lui redusă, cam zece ani, gândi.

- Fir-ar să fie! spuse mătuşa Irene, în timp ce-şi făcea vânt cu evantaiul. Wyndham sosi lângă băiat.

- Ai avut noroc, că Lady Wyndham a văzut întâmplarea, dar probabil ca şi tu aştepţi o ocazie potrivită să uşurezi nişte domni de pungile lor.

- Cum poţi fi atât de crud să-l acuzi că intenţionează să fure! îl certă Allegra. Băiatul este un cerşetor, numai piele şi oase.

- Da, doamnă, sunt un biet cerşetor, spuse băiatul, făcând cu ochiul, scoţând o farfurie de lemn de sub cămaşa murdară. Daţi un ban pentru un copil care moare de foame, vă rooog!

Wyndham pufăi şi sări în trăsură, trântind uşa în urma lui.

- Ia-ţi spectacolul de teatru şi du-l în altă parte, Tom.

- Nu-i Tom numele meu, ci Knocky Martin (Martin bătăuşul), mândru proprietar al unei perechi de pumni care-s în stare să bată şi pe cel mai viteaz pugilist de la Crib's Parlor.

Wyndham râse.

- Şi o limbă ascuţită.

Allegra privi la ochii vioi ai cerşetorului, în timp ce un plan se năştea în capul ei.

- Eşti iute de picior, Knocky?

- Bineînţeles că sunt, milady. Îşi şterse nasul cu dosul mâinii. Am cele mai repezi picioare ale unui cerşetor între Whitechapel şi Spitalfields.

- Ei bine, dar eşti cam departe de casă, Knocky, spuse Wyndham cu sarcasm sec. Gata pregătit să uşurezi locuitorii din Mayfair de pungile lor, fără îndoială.

- A spus că este cerşetor, zise Allegra şi îi aruncă lordului o privire întunecată, în timp ce mătuşa Irene şi Lydia schimbau priviri amuzate.

- Martor mi-e Dumnezeu ca ăsta este adevărul, spuse Knocky, scuturând castronul crăpat.

Allegra trase adânc aer în piept. Ea refuza să-l privească pe lord în timp ce se aplecă să vorbească cu tânărul.

- De ce nu ai o slujbă cinstită Knocky? Ne-ai spus că eşti în deplinătatea puterilor tale.

Faţa lui Knocky luă aerul de jignire.

- Lucru, doamnă? Cine ar angaja un cerşetor? Am zece fraţi şi surori şi niciunul nu lucrează. Tatăl meu, odihnească în pac, s-a înecat în docurile Londrei. Prea multe necazuri pentru el.

Capul Allegrei vijâia de toate aceste informaţii. Îi plăcea zâmbetul vesel al băiatului.

- Să plecăm, spuse Wyndham, privind spre locul accidentului. Se pare că acum putem întoarce.

- Stai! strigă Allegra în momentul în care lordul dădea comanda vizitiului. Trăsura se opri brusc. N-ai vrea să ai o muncă cinstită, Knocky? Să munceşti cinstit, ca paj al meu? Să-mi faci diferite comisioane? În general, să fii la dispoziţia mea, într-o casă mare?

- Aş mulţumi lui Dumnezeu în fiecare zi din viaţa mea!

- Asta este o nebunie, murmură Wyndham, dar nu protestă când Allegra deschise uşa şi îi făcu semn băiatului săurce. Mătuşa Irene se uită chioriş la picioarele murdare ale băiatului, în timp ce se instala pe podeaua trăsurii.

- Sunteţi un adevărat înger, milady, spuse Knocky, cu un uriaş zâmbet pe faţă. Unul din îngerii albi ai lui Dumnezeu.

- Are cumva purici? întrebă Lydia cu voce joasă şi îşi trase marginea rochiet cât mai departe posibil de puştiul urât mirositor.

Allegra privi părul blond al băiatului cu neîncredere.

- Sper că nu. Trimise soţului o privire jenată, aşteptându-se ca acosta să fie furios. Frecându-şi bărbia, el părea mai curând mirat, docât furios. Ea se temea că îi va face o scenă acasă.

Teama se transformă într-un nod în stomacul ei, în timp ce trăsura făcea calea întoarsă spre Berkley Square, pentru a-l preda pe Knocky în braţele scandalizate ale lui Dogwood.

Wyndharn nu mai scoase niciun cuvânt, în timp ce se îndreptau spre Bond Street, prin Hay Hill şi Grafton Street. Trăsura se opri la magazinul modistei, iar lordul coborî pentru a le ajuta pe doamne să se dea jos. Mâna Allegrei tremura într-a lui, iar strânsoaroa lui puternică o făcu să îl privească drept în faţă. Ea văzu numai indiferenţă rece, şi, grăbită, îşi feri privirea.

- Ce dimineaţă plină de evenimonte, strigă Lydia. Aş putea spune că ai cea mai bună inimă din toţi pe care îi cunosc, Allegra şi un adevărat spirit de aventură.

- Asta este o concluzie greşită, mormăi lordul. În timp ce o ajuta pe mătuşa Irene să coboare, uşa magazinului se deschise şi două doamne ieşiră. Una din ele era o cameristă, cealaltă o tânără îmbrăcată cu o jachetă din mătase în dungi şi bonetă asortată.

Allegra tresări când dădu de ochii mari, albaştri ai Justinei Bryerly. Faţa Justinei, la fel de frumoasă ca un trandafir, şi ochii strălucitori ca diamantele, făcură ca genunchii Allegrei să tremure de grijă.

- Justine! strigă Lydia. Ce noroc, tocmai voiam să te caut dimineaţa asta.

Privirea Justinei lunecă de la faţa Allegrei spre lord, care stătea chiar în spatele ei. Strada părea că se transformă într-o mlaştină, şi Allegra crezu că se va scufunda în ea, de umilinţă.

Justine îşi ridică bărbia în aer şi îşi îndreptă spatele.

Două pete roşii îi apăruseră în obraji.

- Allegra... Lord Wyndham, eu... vreau să ştiţi că vă doresc tot binele, îi aruncă lordului o privire cercetătoare. Nu credeam că eşti capabil de o acţiune atât de surprinzătoare, ca o căsătorie în pripă, adăugă ea. Sunt plăcut surprinsă.

- Uneori acţiunile impulsive ne luminează viaţa. Nu-mi place să mă consider un om plicticos, aşa cum ai făcut-o tu, răspunse el cu o notă de dispreţ în tonul lui.

Allegra se uită la el, simţind cum ghiarele geloziei îi cuprind inima. Faţa lui era palidă, cu o expresie abătută, ochii erau închişi la culoare, iar buzele strânse. Oricât de mult încerca nu-şi putea ascunde emoţiile. „Încă o iubeşte pe Justine”, gândi Allegra pierdută. Şi cine nu ar face-o, văzând tenul ei roz, ochii strălucitori şi trăsăturile clasice?

- Probabil că fiecare persoană are părţi ascunse care ies la iveală în anumite situaţii, răspunse Justine pe un ton tensionat. Sau până când cineva reuşeşte să deschidă o inimă împietrită.

Tăcerea se prelungea dar tensiunea se risipi când Justine îi întoarse spatele lordului şi îi zâmbi Allegrei.

- Închipuieşte-ţi! M-ai învins în faţa altarului. Cine şi-ar fi închipuit că domnul Pinkney te va lăsa să pleci din Chippenham?

Allegra se forţă să zâmbească şi îi aruncă lordului o privire piezişă. El se uita surprins, evident,nefiind la curent cu prietenia ei cu Justine. El se retrase, pentru a răspunde unor întrebări ale vizitiului.

- Soarta joacă, adesea, feste misterioase.

- Foarte misterioase şi... neaşteptate, Justine zâmbi. Probabil că este influenţa trifoiului tău norocos.

- Desigur. Allegra râse, recunoscătoare că Justine încerca să înveselească atmosfera. Ca să spun adevărul, Pinkney nu a fost prea mulţumit să mă vadă plecând, dar a trebuit să înfrunte o voinţă mai puternică decât a lui. Spunând aceste cuvinte, Allegra înţelese că de fapt, era foarte mulţumită de soarta ei, în ciuda intimidării pe care o simţea în prezenţa lordului.

- Orice soartă ar fi mai bună decât să trăieşti sub comanda lui Pinkney, spuse Justine, aruncând o privire spre lord, care stătea tăcut, privind-o de la distanţă.

- Da, răspunse Allegra. Încep o nouă viaţă. Ea îşi puse o mână pe braţul Justinei, întrebându-se dacă aceasta îi mai este prietenă aşa cum a fost când erau la academia de fete de la Bath. Sper să fii şi tu o parte din ea. Vino să ne vizitezi curând.

Justine zâmbi.

- Mulţumesc, îi strânse mâna Allegrei. Poate mai târziu. Plecă cu camerista, făcând cu mâna celorlalţi.

Allegra se întoarse spre soţul ei.

- Sper că nu te deranjează că am invitat-o pe Justine.

El zâmbi neutru, dar durerea puternică era încă evidentă în ochii lui.

- Ceea ce faci cu timpul tău, este problema ta, nu a mea, spuse el.

Genunchii Allegrei se înmuiară când acesta depuse un sărut pe obrazul ei, se aplecă în faţa celorlalte doamne şi se îndreptă plecând în direcţia clubului. Când plecă, Allegra observă că o parte din seninul zilei plecase odată cu el.

Ameţit, Wyndham se îndreptă spre White’s; gândurile lui se învârteau în jurul ochilor lui Justine. Aproape uitase cât era de drăguţă şi ce caracter strălucitor avea în spatele acestei frumuseţi. Oh, Doamne ar fi vrut să poată geme cu glas tare, dezgustat de el însuşi pentru inima lui slabă. Era însurat, la nalba. Nu putea râvni prea mult o femeie pe care nu o putea avea, dar nu putea comanda inimii să se supună dorinţelor lui.

„Vierme afurisit”, se aăostrofă el. Oftând din greu, îşi aduse aminte de eşecul total al lunii de miere din Yorkshire. Îşi strânse atât de tare fălcile, încât crezu că se vor fărâmiţa. Dacă Allegra ar avea atâta inimă încât să-l accepte în patul său, ar putea avea o şansă să o uite pe Justine Bryerly – cu timpul.

Va trebui să se străduiască mai mult, să găsească o cale să treacă peste amintirile copleşitoare privind prima sa logodnă. Să-şi învingă slăbiciunea. Plin de neîncredere, el nu era sigur că va putea face faţă încercării, şi asta ar fi monstruos de incorect faţă de tânăra lui soţie.

Capitolul 7

Dimineaţa următoare, Allegra coborî, după o noapte neliniştită în care s-a gândit mult la Wyndham şi la dragostea lui pentru Justine Bryerly. Un subiect jenant, care o făcea să se simtă tânără şi fără experienţă. Auzise, după zgomotele ce veneau din dormitorul alăturat, că soţul ei sosise târziu. Îşi trântise cizmele de podea şi îi vorbise valetului lui, Oglesby, pe ton încet.

Ce fusese atât de important, încât preferase să strea departe de casă, în loc să împartă cina cu ea? Ea ştia răspunsul, şi acesta o deprima. Orice altă preocupare, îl atrăgea mai mult decât compania ei. După ce o văzuse pe Justine, probabil că avea reticenţe să se întoarcă acasă şi să i se amintească de căsătoria lui, departe de a fi perfectă.

Nu era de mirare că nu putea dormi.

Îşi croi drum pe coridor, acum mai puţin impresionată de zeităţile pictate pe pereţi şi de tăcerea adâncă din camere. Doamna Buxton îşi începea activitatea, iar Knocky o salută pe coridorul ce ducea la salonul pentru micul dejun, patrulând în livreaua sa, în dungi negre şi argintii. Curăţat de toată murdăria, era un băiat atrăgător.

- Cum îţi place aici, Knocky? întrebă ea.

- Aici am un pat adevărat în care să dorm, pătură care este mai mult lână, şi mâncare de trei ori pe zi. Asta este o viaţă mai bună decât în Carlton House, milady. El îi apucă mâna, ca şi cum ar fi vrut să i-o sărute, dar chiar atunci intră Dogwood, care-şi drese zgomotos glasul. Knocky ridică din umeri şi lăsă mâna în jos. Vă sunt atât de recunoscător. Parcă sunt în Paradis aici.

Privirea lui Dogwood era întunecată şi Knocky se retrase, împiodicându-se, spre bucătărie.

- Mă duc să dau o mână de ajutor.

Zâmbind, Knocky dispăru, iar Allegra clătină din cap, amuzată.

- O să înveţe curând rostul acestei case, îi spuse ea lui Dogwood.

- Sper, spuse Dogwood, pe un ton sec.

Reprimându-şi un zâmbet, ea se grăbi spre salonul de mic dejun. Spera, întrucât era încă foarte devreme, că Wyndham nu se aventurase, încă, în afara camerei sale. Dar, spre necazul ei, îl găsi deja la masă. Înghiţi un val de tensiune şi îşi impuse un zâmbet vesel pe faţă.

- Bună dimineaţa, milord. spuse ea.

Wyndham ridică privirea din ziar.

- După părerea mea, nu este o dimineaţă bună.

Allegra alunecă spre scaunul ei, răsturnând cu cotul o ceaşcă goală. O puse la loc,cu mâini tremurânde.

Valetul arăta mai lugubru ca niciodată, când se îndrepta spre bufet. El avea o expresie aidoma vremii, care era o perdea de nori gri şi ploaie măruntă, care bătea uşor în geam.

- Sper că ai petrecut o noapte paşnică, spuse lordul ridicând din sprâncene, în mod cinic.

Allegra se temu că putea citi ce era în sufletul ei. Ea îşi feri privirea şi înghiţi cu noduri.

- Foarte bine, mulţumesc, minţi ea.

Dogwood aduse o ceaşcă de cafea fierbinte şi Allegra sorbi recunoscătoare, sperând să risipească ceaţa insomniei din mintea ei.

- Şi tu, milord? întrebă ea, fixând spatele lui Dogwood, care părăsea camera.

- La fel, spuse el indiferent şi îşi îngropa faţa în ziarul de dimineaţă.

- Milord... începu ea, nu ţi-am spus niciodată despre prietenia mea cu Justine Bryerly. Te supără?

- Nu, de ce m-ar supăra? El ţinea ziarul ca un scut. Aş prefera să nu vorbesc despre ea.

Camera se umplu cu o tăcere jenantă. Dogwood se întoarse. Îşi drese vocea în mod intenţionat şi Allegra se uită la el.

- Îmi cer scuze că vă deranjez de la micul dejun, milord, dar voiam să vă spun că acest băiat, pajul contesei Wyndham, este foarte ciudat, şi, dacă pot spune, chiar enervant.

- Knocky? Ce a făcut băiatul? întrebă Wyndham, cu o urmă de amuzament în ochi. A furat deja argintăria?

Dogwood privi înfricoşat.

- Nicidecum, milord, ţin asta sub cheie în permanenţă. Nu... aruncă o privire prin care îşi cerea scuze, către Allegra... el cântă, milord. Vreau să spun că nu mă duce cu gândul la artişti de operă mai curând ceva mai vulgar. O serie de cântece de birjari milord!

- Cântă în timp ce lucrează? Ce treburi i-ai dat să facă, atunci când nu face comisioane?

- Păi... după ce a făcut trei băi foarte necesare, l-am trimis să ajute cameristele să mute mobila grea, din camera de muzică, Lady Wyndham a cerut să fie curăţată.

- Excelent! Wyndham îi aruncă Allegrei o privire apreciativă, care făcu să-i palpite inima.

- Păi, problema este nu numai că el cântă cu vocea, dar cântă şi la pian. A trebuit ca să-l scot fizic din camera de muzică - cu ajutorul a doi valeţi. Dogwood emise o serie de sunete care demonstrau cât era de deranjat în sentimentul de proprietate.

Lordul îşi frecă bărbia, în timp ce medita.

- Se pare că tânărul are multe talente.

- Prea multe, dacă mă întrebaţi pe mine, milord. Dogwood îşi ridică nasul în aer. Knocky este un tânăr nerespectuos.

Lordul îi făcu cu ochiul Allegrei de după marginea ziarului şi inima ei tresări de o ridicolă plăcere. În mod evident întâlnirea lui cu Justine nu l-a scufundat pe deplin într-o stare de adâncă mâhnire.

Wyndham continuă:

- Dogwood, vrei să sugerezi că Knocky nu are ce lucra aici?

Dogwood îşi drese din nou glasul.

- Asta este în centrul preocupărilor mele, milord.

- Cred că contesa ar fi foarte dozamăgită dacă ar trebui să trimitem băiatul înapoi, pe străzi. Ea intenţionează să-i schimbe viaţa după cum vezi. Mai curând faci o pungă de mătase dintr-o ureche de porc.

- Dacă e să fiu cinstit, acest lucru nu va fi posibil. Dogwood îi aruncă stăpânei sale o privire dezaprobatoare, dar şi-o retrase repede, atunci când Allogra îi răspunse cu o privire la fel de hotărâtă. O tăcere jenantă se lăsă în cameră.

- Contesa crede că s-ar putea să greşeşti. Eu votez ca băiatul să rămână deocamdată, spuse lordul, concediindu-l pe valet.

- Cred că această creatură se va îndrepta, cu timpul, spuse Dogwood. Spinarea lui arăta uşor ofensată, când părăsi camera.

- Mulţumesc, milord, că m-ai susţinut, spuse Allegra după ce uşa se închise. Dogwood poate intimida atât de mult.

Wyndham îşi ascunse un zâmbet în spatele şervetului, dar Allegra simţi aprobarea lui şi fu ridicol de bucuroasă. Îşi întinse gem pe o felie de pâine prăjită. Muşcă din pâinea crocantă şi observă privirea gânditoare a lui Wyndham fixată pe faţa ei. Simţi o caldă îmbujorare în obraji.

El arătă spre farfuria lui.

- Presupun că tu eşti în spatele acestui regiment de ouă fierte? Sunt încântat. Spune-mi, cum ai reuşit să schimbi mintea inflexibilă a lui Leon?

Allegra pufni de plăcere, la laudele lui.

- I-am spus, pur şi simplu, că voi angaja alt bucătar dacă nu îşi schimbă felul de a fi. Lucy mi-a povestit că după ce am plecat, a trântit câteva cratiţe de aramă pe podea, într-o explozie de furie. Ea mi-a mai spus că sunt prima contesă pe care o ştie care a intrat în zonele interioare ale casei.

- Probabil că are dreptate, deşi mă îndoiesc că a cunoscut mai mult de o contesă la viaţa ei, spuse el sec. Trebuie să fie foarte norocoasă că steaua ei se înalţă într-un stil atât de meteoric mulţumită ţie.

- Lucy este eficientă în multe lucruri, mai ales la vorbit şi la bârfă. De asemenea, s-a împrietenit cu Knocky.

- Eşti plină de surprize, Allegra. Ce mai urmează acum, după ce ne-ai înconjurat, pe tine şi pe mine, cu servitori neconvenţionali? Un tigrişor? Poate această casă tristă are nevoie de muzica unui hoţ de buzunare cu dexteritate şi de ciripeala unei bârfitoare din Drury Lane, ca să prindă viaţă.

- Lucy nu este o bârfitoare, spuse Allegra cu fermitate. Este numai extrem de vorbăreaţă.

- O să-mi mănânc oul şi o să tac, spuse lordul. El se puse pe treabă, în timp ce Allegra începu să desfacă o serie de scrisori venite în poştă, care erau pe farfuria ei.

- Am fost invitaţi la Ducesa de Newberry, la bal, peste patru săptămâni, spuse ea. O să mergem?

- Va trebui să fii prezentată în Salonul Reginei înainte de a participa la orice altă funcţie. Mama lui Percy, doamna Harcombe, a fost de acord să te prezinte săptămâna viitoare.

- Mătuşa Irene a făcut aranjamente pentru o rochie la Curte. Allegra se chirci, la gândul de a sta ochi în ochi cu Regina şi Prinţul Regent. Nu sunt sigură că sunt pregătită să o întâlnesc pe Regină, dar un bal este altceva.

- O să te descurci splendid, draga mea. Regina poate fi pe un piedestal înalt, dar este o doamnă drăguţă. Cred că pot să te însoţesc la Newberry House. Numai că balul o să fie o plictiseală de moarte. Să nu te aştepţi la altceva decât la un sherry cu apă şi la prăjituri vechi, drept răcoritoare la miezul nopţii. Newberry este un zgârcit renumit.

- Am putea duce, eventual, un coş cu mâncare, ca la picnic.

Lordul râse cinic.

- Şi să întindem faţa de masă în mijlocul ringului de dans. Am putea duce mâncare pentru toţi musafirii. Toţi vor fi flămânzi.

Allegra aproape se înecă cu ceaiul, gândindu-se la musafirii aşezaţi pe ringul de dans şi mâncând pateuri cu homar.

- Şi o să-l luăm şi pe Knocky ca distracţie! Ea se apleacă în faţă şi îi atinse braţul cu entuziasm. De fapt, am putea invita musafirii aici, pentru o seară muzicală comică. Nu cred că s-a mai petrecul un astfel de eveniment până acum la Londra.

El privi la mâna ei, care încă era pe mâneca lui şi, imediat, pe jumătate conştientă, ea şi-o retrase.

- Matroanele vor fi şocate, spuse el, dar îmi place ideea. Desigur, vom fi sursa de râs a societăţii politicoase.

Lordul avea dreptate. Se impunea o seară muzicală plicticoasă, nu orice spectacol inspirat din teatrele vulgare. Totuşi, posibilitatea o incita.

El îi bătu uşor mâna, frăţeşte.

- Ai o imaginaţie bogată, Allegra.

- Ditto.

Se priviră un lung moment şi Allegra aproape se înecă de emoţia care îi invadă pieptul. Ar fi vrut să vadă dragoste şi admiraţie, nu numai aprobarea fraternă, în ochii lui albaştri-argintii.

Constatarea o făcu să tresară. Trebuia să admită că se îndrăgostise până peste cap de propriul ei soţ. Această constatare o ameţi şi o înspăimântă, dar, în acelaşi, timp o durea. Ce se va întâmpla dacă el nu va găsi destulă dragoste în inima lui pentru a-i răspunde în acelaşi fel? Va trebui să trăiască în nenorocire restul zilelor ei.

El se ridică şi o bătu pe umăr.

- Ploaia a încetat. Ai vrea să facem o plimbare prin parc înainte ca ploaia să înceapă din nou?

Încântată că se ostenea să o întrebe, ea dădu din cap şi puse la o parte restul invitaţiilor. Trebuia să savureze sentimentul neaşteptat, de pace, care se crease între ei, să profite cât mai mult de el, atâta timp cât mai persista.

Green Park era ca un giuvaer de smarald în valurile de ceaţă. Stropi de cristal străluceau pe fiecare frunză şi atârnau în ghirlande pe plasele de pâienjeni dintre crengi. Nori de vată gri navigau pe cer, promiţând ploaie în continuare. Aleile şi potecile fuseseră abandonate de plimbăreţii matinali, lăsând în urma lor dezolare tăcută şi umedă.

Lordul îl călărea pe Thunder, un armăsar nebunatic, sur, iar Allegra încălecase o iapă mult mai docilă, de culoare castanie, cu gleznele negre numită Sable. Iapa avea o blană moale, mătăsoasă. Calul încetini la pas, după un trap rapid.

Voalul lung, albastru, al pălăriei îi flutura în spate şi ea se căznea să îl prindă înapoi, în jurul calotei.

Ea aruncă o privire lordului, care arăta extraordinar de bine într-o haină de călărie imaculată, din lână albastru-închis, cu o legătură la gât perfectă şi o pălărie potrivită într-un perfect unghi, pe capul lui. Apariţia lui atrăgătoare îi afecta inima, până când simţi o durere. Ar fi vrut să-şi exprime sentimentele.

El opri chiar lângă ea şi stopă amândoi caii trăgând de frâu. Era atât de aproape, încât genunchiul lui îl atinse pe al ei, apoi el se apleacă şi îi înfăşură la loc voalul în jurul pălăriei. Ea aştepta, într-o tăcere fără suflare, urmărindu-i faţa solemnă, atât de aproape de a ei, încât o putea atinge.

Vântul răspândi picuri de ploaie din stejarul băntrân, stropind totul în jur. Ea râse când un strop îi atinse nasul. El o privi cu uimire, apoi împărtăşi veselia ei.

Mâna lui caldă se odihni pe umărul ei, apoi îi cuprinse gâtul, trăgând-o încet în faţă, până când obrazul ei era atât de aproape de al lui încât îi putea simţi respiraţia. Nu putu gândi, nici respira în clipa în care buzele lui le atinseră pe ale ei atât de uşor încât ar fi putut fi aripile unor fluturi în zbor. Ea tremură de plăcere, aşteptând, sperând mai mult, dar el se uita numai adânc în ochii ei şi ea se lupta să citească expresia din ai lui. Ea văzu afecţiune, în mod cert, şi surprinse şi întrebări - multe întrebări.

Tresări şi se retrase, incapabilă să suporte tensiunea aşteptării unoi noi atenţii. Atingerea gurii lui încă îi ardea buzele, ca şi cum fuseseră atinse de o căldură inexplicabilă.

- Mai... bine am continua, şopti ea în sfârşit. Se pare că o să plouă după cum arată acei nori negri. Ea arătă cu degetul în faţă şi pe când aprecia ploaia care se apropia, observă un călăreţ care se îndrepta spre ei. Wyndham părea că avea reticenţe să îi dea drumul... Oftă şi lăsă mâna să-i cadă.

- Priveşte, un alt călăreţ care a îndrăznit să înfrunte elementele naturii, spuse ea, fără răsuflare.

- Pe Dumnezeu, este Perce, spuse lordul. Sunt surprins. Ştiu că nu-i place ploaia pe cravată.

Percy îi salută şi îşi opri calul lângă ei.

- Bună dimineaţa, frumoaso, spuse el cu un zâmbet galant şi se aplecă peste mâna Allegrei.

Wyndham pufăi.

- Ai fi putut să mă loveşti cu o pană când te-am văzut pe cărare, Perce. Trebuie că s-a întâmplat ceva extraordinar ca să te scoată din casă, pe timp de ploaie.

- Puţină ploaie nu dizolvă un om, spuse Percy. Persoana mea - dacă scuzaţi vulgaritatea - este impermeabilă.

- Aş putea jura că urăşti ploaia pe cămăşile tale scrobite, spuse lordul râzând. O să se înmoaie acum.

Tenul deja rozaliu al lui Percy deveni stacojiu.

- Dacă tot trebuie să ştii, am de gând să-mi reduc circumferinţa. În actuala situaţie, am serioase dificultăţi să-mi găsesc o tânără care să aibă tandre sentimente pentru acest individ rotunjor. Aruncă o privire timidă spre Allegra, care făcea eforturi să nu râdă. Ea se abţinu şi întoarse o faţă serioasă spre el.

- Orice femeie ar fi flatată să obţină atenţia ta, spuse ea pe un ton grav.

El flutură nerăbdător o mână.

- Eşti foarte amabilă, Allegra. Pentru asta, îţi promit să fac o vizită la Berkley Square ca să-ţi dau o mână de ajutor la planurile de decorare. El aruncă o privire întrebătoare. Sper din suflet că te-ai decis să mergi înainte cu renovările. Casa este ca un cavou!

Allegra aruncă o privire jenată spre soţul ei, întrebându-se cum va reacţiona acesta la insulta vărului său. Faţa lui arăta o toleranţă amuzată, aşa că spuse:

- Câte o cameră, poate. Am putea începe cu salonul de muzică. Panourile de pe pereţi sunt vopsite mohorât. Iar parchetul este plin de crăpături.

Percy era plin de încântare, gândindu-se că îi va da Allegrei sfaturi privind alegerea materialelor sau privind hârtia decorativă şi vopsitoria.

- Decizia finală va fi a ta, Allegra, dar voi fi acolo, să-ţi dau uşor cu cotul, în direcţia corectă.

- Aş vrea să am gustul tău impecabil, Percy, spuse Allegra sec.

- Nu toţi membrii sunt înzestraţi cu un astfel de talent, dar, în decizii importante, trebuie să stăm împreună, răspunse Percy. Serios, ca şi cum ar fi fost vorba să vândă Berkley Square, şi nu să o redecoreze.

Burniţa încetă, iar norii se mişcară spre est, lăsând liber soarele. Inima Allegrei era uşoară atât prin vorbăria fără jenă a lui Percy, cât şi datorită razelor de soare. Mergând în jos, spre Reservoir, ei întâlniră alţi doi călăreţi cunoscuţi: erau Lordul Lewington şi Justine Bryerly. Allegra tresări când o zări pe Justine şi starea de spirit i se înnoură, pentru un moment.

„N-am să fac asta. Nu am să las ca trecutul lui Wyndham să mă afecteze, chiar dacă nu a uitat-o încă pe Justine”, îşi spuse ea. “Justine a fost odată prietena mea şi nimic nu s-a schimbat cu adevărat."

Plină de teamă, ea observă cum lordul se apleca peste mâna înmănuşată a Justinei. El o ţinu mai mult docât era necesar, în mod evident, nu se îndura să-i dea drumul. Allegra apucă medalionul cu trifoiul prins în corsaj dar se temu că norocul o părăsise încă din clipa în care se urcase în trăsura lui Wyndham, cu şase săptămâni în urmă.

Allegra îşi înfrână dorinţa de a o separa pe Justine de soţul ei, strecurându-şi calul între ei. Ea zâmbi şi dădu din cap, ca şi cum nimic nu ar fi contat decât acea dimineaţă însorită şi plimbarea călare.

Lord Lewington, închis la păr şi ochi, era înalt, un bărbat musculos, cu un zâmbet răutăcios. El îşi mâna armăsarul cu stil, şi Allegra înţelese de ce Justine se îndrăgostise de şarmul şi eleganţa acestuia. Putea aprinde inima oricărei femei cu ochii lui leneşi, dar el nu-i arătă Allegrei mai mult interes decât ea lui. Un lacheu, Bryerly, călărea alături de Justine, pentru a da mai multă importanţă personajelor.

- Justine, o salută lordul. Ochii tăi strălucesc mai tare în dimineaţa asta. Presupun că nu ai dansat toată noaptea, cu acest domn săltăreţ. El îl indică pe Lewington cu mânerul biciului, iar marchiza râse batjocoritor.

- Nu am dansat decât obişnuitele două dansuri cu Lewington, spuse Justine înţepat. Şi tu ar trebui să ştii mai bine decât să sugerezi că aş fi acţionat nepotrivit, în vreun fel oarecare.

Dorinţa din ochii Justinei era evidentă când îl privi pe Lewington pe sub genele lăsate în jos.

- După cum ştii foarte bine, Wyndham, nu prea mă omor cu dansul. Prefer duelatul, spuse Lewington.

- Şi fetele tinere, spuse Percy, cu voce înceată.

Allegra o privi pe Justine, remarcând adoraţia disperată din zâmbetul prietenei sale. Nu era totul în ordine, gândi Allegra, simţind o urmă de compasiune pentru impetuoasa şi încăpăţânata Justine. Ea îi făcu semn cu mâna.

- Vino să călăreşti cu mine. Să-i lăsăm pe domni să discute problemele lor.

Justine ridică din umeri, aruncând o privire înfocată spre Lewington.

- Cred că discuţiile privitoare la luptele de cocoşi şi cursele de cai sunt mult mai interesante pentru aceşti domni, decât ultimele noutăţi.

Justine îşi trase calul lângă Allegra şi porniră la o plimbare lentă.

- Ştiai că Felicia Stanton - o colegă de-a noastră de la academie - s-a măritat cu un duce care are de trei ori vârsta ei?

Zâmbetul Justinei era destul de anemic şi Allegra se gândi dacă nu cumva Lordul Wyndham era la originea acestei expresii.

- Nu, nu ştiam. După cum ştii, nu pot participa la nicio funcţie până când nu sunt prezentată în Salon.

- O adevărată plictiseală, nu-i aşa?

Allegra privi în ochii albaştri, strălucitori ai Justinei, citind în ei durerea.

- Ce simţi, Justine?

- Ar trebui să ştii că nu îl iubesc pe Wyndham, explodă ea, nu l-am iubit niciodată. Este un prieten drag, dar nu îl pot iubi. L-am respins pentru că este rece şi cinic. Mă tem că nimeni nu va fi în stare să spargă zidul din jurul inimii lui şi mă mâhneşte să te văd în situatia în care ai putea fi rănită. Ea îşi opri avalanşa de cuvinte. Oh, îmi pare rău. Nu voiam să mă amestec - dar gura mi-a luat-o înainte...

- Dacă nu-l iubeşti, cred că ai făcut cel mai corect lucru că i-ai spus, o întrerupse Allogra, şi un sentiment neplăcut îi sfredelea stomacul. El, însă, cred că nu te-a uitat. Vocea îi tremura când spuse aceste ultime cuvinte şi urî slăbiciunea ei pentru lord.

Justine îşi întoarse ochii inimoşi, întunecaţi de întrebări îngrijorătoare, către Allegra.

- Crezi oare că el...?

- Este, oare, clar pentru mine, este scris pe faţa mea... Allegra nu putu termina fraza.

- Că ai o afecţiune puternică pentru el? completă Justine. Este un lucru natural cred eu. Wyndham arată bine şi este o persoană autoritară. Dacă sentimentele mele nu ar fi fost angajate în altă parte, cred că mi-aş fi putut pierde inima pentru Wyndham. Ea oftă adânc şi puse o mână pe braţul Allegrei. Scuză-mă pentru francheţea mea. Sper să putem rămâne prietene, cum am fost. Soarta ne-a jucat un renghi crud.

Allegra zâmbi, deşi simţea o durere în piept, ca un sloi de gheaţă.

- Desigur, eu ţin la prietenia ta mai ales la sinceritatea ta. Nu te acuz pentru starea jalnică a inimii lui Wyndham.

Justine oftă adânc.

- Din păcate nu am puterea să schimb...

- Nimeni nu-i poate modela inima! Trebuie să se descurce singur în viaţă! Allegra îşi impuse un zâmbet pe buzele care îi tremurau. Sunt destul de fericită. Nu puteam suporta gândul de a mă mărita cu Ezra Skelton şi împrejurările m-au salvat de la această soarta. În plus, Wyndham este un adevărat gentleman.

Justine se răsuci în şa şi privi la partenerii lor care erau la o oarecare distanţă depărtare.

- Da... este. Ar fi putut ţipa la mine, făcând scandal, când l-am respins, dar el s-a înclinat doar şi a părăsit camera.

- El devine palid când este agitat, ochii i se întunecă, iar gura i se transformă într-o linie subţire, spuse Allegra şi observă zâmbetul tachinator al prietenei sale, care îi făcu cu ochiul.

- Văd că ai memorat fiecare detaliu al comportamentului lui Wyndham.

- Ce stângăcie din partea mea, spuse Allegra, plat. Nu ar trebui să-mi pun inima la vedere pe mâneca hainei. Ea privi în depărtare, incapabilă să-şi scuture sentimentul crescând de tristeţe Dacă va afla, va dispreţui slăbiciunea inimii mele.

Justine îşi îndreptă spatele, iar bărbia luă un aer hotărât.

- Nu trebuie să-i arăţi adevăratele sentimente. Fă-l să creadă că eşti fericită cu propria ta viaţă. Ea îi zâmbi Allegrei. Te cunosc. Va fi intrigat de personalitatea ta strălucitoare. Nu-l lăsa să vadă că porţi „o faţă de vineri". Nimic nu-l va face să plece mai repede de acasă.

- Eşti foarte înţeleaptă Justine. Uneori cred că eşti cu mult mai în vârstă decât 19 ani.

- Nu-mi pasă cât de bătrână sau cât de înţeleaptă sunt atâta timp cât nu pot cuceri afecţiunea lui Lewington. Fără el, balurile sunt plictisitoare, spectacolele muzicale sunt insipide şi cele mai somptuoase dineuri au un gust de cauciuc. Ea respiră adânc şi îşi trecu mâna peste ochi. Nimeni nu a putut atinge inima lui Lewington, şi mă tem că nici eu nu o voi face. Sunt numai unul din multiplele lui flirturi.

Bărbaţii se apropiară şi Justine îşi şterse expresia tristă de pe faţă, înlocuind-o cu un zâmbet fragil.

Allegra îi simţi durerea ei şi nu putu să aibă resentimente faţă de ea, pentru că obţinuse afecţiunea lui Wyndham. Allegra se întoarse spre soţul ei, care o privea fix pe femeia pe care nu o putea avea.

- Cred că ploaia se va întoarce curând. Aş vrea să ne întoarcem acasă, milord.

El tresări, ca şi cum ar fi fost plesnit peste faţă şi o privi pe Allegra, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Inima ei se întristă şi ea nu fu în stare să vadă dorinţa din ochii lui.

- Desigur... spuse el, incapabil să termine fraza.

- Wyndham, de ce nu-i acompaniezi pe Justine şi pe Lewington? Sunt sigură că discuţiile mele cu Percy în legătură cu redecorarea casei, te vor plictisi de moarte. Percy, vrei să mă însoţeşti spre casă? Fără să mai aştepte răspunsul lui Wyndham, ea îşi întoarse iapa în direcţia porţii ce se vedea în depărtare.

Capitolul 8

După prezentarea la Curte, unde Allegra purtă o somptuoasă rochie de mătase pe crinolină, cu trenă, o broşă cu briliante care aparţinuse mamei lordului, o egretă cu diamante în păr, un evantai superb din fildeş ea intră într-un vârtej de distracţii. De abia trăgându-şi sufletul, trecea din bal în bal, de la dineuri în grădini, la baluri mascate. Uneori, lordul o însoţea, dar cel mai adesea mergea cu Percy şi mama acestuia, uneori cu Justine şi părinţii ei.

- O să devii o umbră, draga mea, spuse Percy într-o seară când o conduse până la uşa reşedinţei din Berkley Square. Nu am mai întâlnit pe nimeni care să meargă la trei baluri într-o singură seară. În scurt timp, o să fii ca o umbră.

- S-ar putea, dar mă distrez, spuse Allegra cu un zâmbet, ignorând durerea din suflet. Printr-o activitate intensă, ea reuşea să uite că, de fapt, nu avea pe nimeni - cu adevărat - căruia să-i poată destăinui singurătatea ei. Ajunsese să aibă o repulsie pentru momentul când păşea pe uşa casei sale, ştiind că tăcerea o va învălui şi că lordul nu se va afla acolo, să o salute.

Lucy, desigur, o aştepta întotdeauna, şi, de obicei, Knocky apărea să o întrebe dacă are nevoie să-i facă un comision. Aliaţi devotaţi, Lucy şi Knocky stăteau împotriva indiferenţei lordului şi nu doreau altceva, decât să o facă pe Allegra fericită. Şi ceilalţi servitori începeau încet, încet să ţină la ea.

Percy îşi luă rămas bun şi Jasper, unul din servitori, închise uşa din faţă. Allegra urcă pe scări, trupul îi era obosit. Din umbră apăru figura lui Knocky.

- Milday, aş putea schimba o vorbă cu dumneavoastră înainte de a urca? Ea se îndreptă spre băiat, observându-i zâmbetul prietenos.

- Este foarte târziu şi încă eşti treaz, Knocky. Ce s-a întâmplat? Este vreo problemă?

- Nu... milady, n-aş putea fi mai fericit decât sunt aici, tocmai am mâncat o felie de prăjitură. El coborî vocea şi privi în Jur. Dar, milady mă doare capul teribil din cauza unei chestiuni, având în vedere că nu prea obişnuiesc să gândesc adânc. Lucru pe care l-am făcut azi, toată ziua. Este o favoare, pe care o datorez unui prieten, de fapt doi prieteni, o foarte mare favoare.

Allogra îl privi cu uimire. Până atunci nu îl văzuse pe Knocky preocupat de ceva. La urma urmei, era cea mai veselă persoană pe care o cunoscuse.

- Mă îngrijorezi. Ce poate fi?

- Vedeţi, înainte de a veni aici, am lucrat în multe locuri, câştigând un bănuţ ici, un bănuţ colo. M-am împrietenit cu doi fraţi, Xavier şi Xerxas Rudd. Înalţi - mai ales unul - dar blânzi ca sfinţii, milady. Mă gândesc că poate i-aţi putea folosi de câte o parte a uşii, îmbrăcaţi la fel. Musafirii dumneavoastră vor vorbi numai despre ei. Veţi avea mult succes ca amfitrioană. El îşi scărpină bărbia, ca şi cum ar fi meditat profund. Recunosc că ceva zburdalnic este cel mai potrivit lucru pentru această casă veche. Ar mai înveseli-o. Pentru asta, aveţi nevoie de mai mulţi lachei.

Allegra se gândi la sugestia lui decizând că este o idee splendidă.

- Am să o menţionez lordului. Mai mult ca sigur, nu-l va deranja.

Knocky zâmbi cu zâmbetul lui poznaş.

- Ce hotărâţi în legătură cu Xavier şi Xerxes, milady? Pot rămâne?

Allegra privi, nevenindu-i să creadă.

- Sunt deja aici?

- Da sunt. I-am înghesuit în camera mea, dar sunt furioşi ca doi urşi, că nu încap prea bine într-o cameră aşa micuţă. N-aş vrea să le stimulez mânia.

- Cred şi eu că nu, spuse Allegra sec. Methinks, îţi iei multe libertăţi în această casă. Cum ai reuşit să treci peste Dogwood?

- Păi, după-amiază, Dogwood trage un pui de somn, în camera lui. Xavier şl Xerxes pot fi uriaşi milady, dar au un mers mai uşor decât o pisică. Sunt doi sprinţari.

- Lordul ştie de prezenţa lor?

- Nu... asta nu ştiu. Dar dumneavoastră sunteţi cea care angajează personalul şi o vorbuliţă în urechea dumneavoastră era mai de dorit înainte de a vorbi cu lordul.

Allegra oftă şi îşi târî şalul de caşmir pe podea, în timp ce urca treptele.

- Presupun că nu trebuie să te întreb ce favoruri datorezi fraţilor Rudd?

Knocky se muta de pe un picior pe altul.

- Noo, dar vă voi fi etern recunoscător dacă aţi putea găsi aici, un loc pentru el. Sunt acum cam la ananghie şi n-aş vrea să-i văd că suferă. Sau să moară de foame.

- Aşa ceva nu se poate, spuse Allegra şi îşi roti ochii. Foarte bine, am să-i interoghez mâine dimineaţă. Până atunci, însă să-i ţii în camera ta.

- Milady! Şi eu unde o să dorm? Nici nu ştiţi ce mari sunt găliganii ăştia. O să fiu strivit în propriul pat!

- Ăsta este un risc pe care va trebui să ţi-l asumi, Knocky. Tu singur te-ai băgat în treaba asta. Noapte bună.

Când lordul coborî dimineaţa următoare, găsi doi bărbaţi uriaşi - unul enorm, unul înalt şi subţire, în hol. Aceştia purtau nişte haine jerpelite, nişte legături la gât ponosite, din pânză gri şi nişte pantaloni care conţineau mai mult petice decât material întreg. Trăsătura cea mai caracteristică pe feţele lor binevoitoare erau bărbile - fără îndoială o trăsătură a familiei - şi nişte nasuri borcănate, lucioase de prea mult frecat. Patru ochi mici clipeau cu stânjeneală şi mâini mari, puternice frământau nişte pălării de o culoare nedefinită.

Observând cu colţul ochiului că Knocky fugea pe coridor cât de mult îl ţineau picioarele lui scurte, lordul strigă.

- Vino înapoi în clipa asta, Knocky!

Pajul se furişă înapoi pe coridor, pregătit de o eventuală fugă.

- Aveţi treabă cu mine, milord? întrebă el, cu ochi nevinovaţi.

Wyndham îşi puse mâinile la spate şi îl fixa pe Knocky.

- Vreau o explicaţie pentru asta. De ce sunt bărbaţii ăştia aici, în foaier, şi îşi bat călcâiele?

- Milady spunea să stea aici pentru un interviu. El făcu prezentările. Xavier şi Xerxes Rudd, foşti magicieni într-un teatru ambulant şi acum concediaţi. Caută slujbă, milord. Knocky încercă să pară important, dar nu reuşi. Privirea lui coborî în spatele lordului, dar se ridică din nou şi un zâmbet larg îi cuprinse faţa, când o văzu pe Allegra coborând treptele.

Lordul ar fi vrut să-l scuture pe paj, să-i clatine dinţii. Îşi împreună mâinile pe piept şi se pregăti de luptă. Soţia lui nu va umple casa cu tot felul de golani. El îi studie faţa, atât de dulce şi inocentă, până când ochii ei se opriră asupra celor doi străini.

- Oh, spuse ea, lovindu-se peste gură. Nu mă aşteptam să fie atât de... impresionanţi. Ea îl observă şi înţepeni. Inima lui se înmuie când văzu că teama luase locul expresiei vesele de pe faţa ei. Ochii ei albaştri se măriră. Iar obrajii dovenіră palizi. Oare o intimida atât de mult?

- Bună dimineaţa, spuse ea fără vlagă. Eşti foarte matinal, milord.

El îşi strecură un deget sub cravată, pentru a slăbi puţin strânsoarea apretată, apoi se înfurie pe partea din el care se lăsa aşa impresionat de tânăra sa soţie.

- Este mare noroc că sunt, altfel Knocky ar invita întreaga populaţie din Londra să ne admire argintăria.

- Desigur cei doi prieteni ai lui sunt de încredere, milord. Knocky m-a asigurat.

Lordul îi aruncă lui Knocky o privire funestă.

- S-ar putea să fie aşa. Dar Knocky nu are autoritate aici.

- Milady, încerc numai să fac apel la profundul dumneavoastră sentiment de caritate, spuse Knocky. Xavier şi Xerxes sunt prietenii mei şi au nevoie de ajutor. Nici prin cap nu le trece să vă facă vreun rău, nici măcar să vă mişte un fir de păr din cap. Au înălţime şi prestanţă nobilă.

- Pot vorbi? întrebă Wyndham, caustic.

Tipul robust făcu un pas în faţă şi se înclină reverenţios.

- Eu sunt Xavier Rudd spuse el, şi acesta este fratele meu, Xerxes, numit aşa după regele Persiei, care a invadat Grecia. Eu sunt numit după Sfântul Francisc Xavier, misionarul. Tatăl nostru era foarte priceput „histrionic”.

- Istoric, vrei să spui, îl corectă Allegra, cu un zâmbet.

- Dar un sfânt oricum nu eşti, spuse lordul apăsat, pe un ton care sugera că omul provenea mai curând din regiunile inferioare decât din cele superioare ale universului.

- Nu, milord. Numai un magician care a călătorit cu circul. Stăpânul a murit şi artiştii au trebuit să plece. Putem face munci grele, milord.

Wyndham oftă şi privi spre soţia lui.

- Mă îndoiesc că mai avem nevoie de alţi servitori, Allegra. Sub privirea ei dezamăgită şi expresia resemnată a celor doi bărbaţi, decizia lui de a nu-i angaja începu să se clatine. Dogwood îşi va prezenta demisia şi nu vreau asta. El a servit în casa asta toată viaţa lui.

- Va trebui să se supună deciziilor voastre, milord, spuse Knocky repede.

Allegra interveni.

- Am putea, eventual, să-i angajăm temporar până la balul nostru de luna viitoare. Dogwood va avea nevoie de cât mai mulţi servitori. Ar putea începe chiar de acum.

Lordul privi la expresia ei miloasă şi înjură în gând.

- Inima ta este hotărâtă pentru asta, Allegra?

- Nu-i putem arunca în stradă, să moară de foame.

- Tineri ca ei nu vor avea probleme să găsească de lucru, spuse el cu blândeţe.

- Ei caută de lucru *aici*, milord.

Wyndham lăsă să-i scape un oftat de înfrângere.

- Foarte bine, îi luăm deocamdată şi după bal, mai vedem.

Cei doi vlăjgani zâmbiră cu gurile până la urechi şi se bătură pe spate, unul pe celălalt. Lordul se adresă lui Xavier.

- Întrucât numele tău este atât de apropiat de al fratelui tău, o să-ţi spunem Francis de acum înainte. Apoi, se întoarse spre Knocky. Iar tu o să fii concediat după bal, dacă nu te porţi cum trebuie. Dogwood s-a plâns din nou că, în timpul lucrului cânţi de mama focului.

- Mai bine decât să plâng, milord, spuse Knocky şi se răsuci pe călcâie. Brostul ăsta bătrân nu are ureche pentru o muzică bună.

Allegra se încruntă la puşti.

- Nu ai voie să-i spui lui Dogwood „prost”, Knocky. Este superiorul tău şi trebuie să-l asculţi. Şi cu asta, am încheiat.

Lordul chicoti şi îşi clătină capul. Nu-i venea să creadă. Îi oferi braţul soţiei, în drum spre sala pentru micul dejun.

- Unde ai învăţat expresia asta pentru „prost”, draga mea?

- Nu am înţeles exact sensul, dar am suspectat că are un sens negativ. Îmi pare rău că am deranjat ordinea în casa asta.

- Când ne-am căsătorit, ţi-am oferit toate bunurile mele materiale ţie, soţia mea. Ai dreptul să-ţi alegi servitorii, dar suspectez faptul că cei doi Rudd sunt o pereche de vagabonzi.

- Mie mi se păreau total inofensivi, milord. Au feţe amabile şi ochi blânzi.

- Dacă argintăria şi porţelanul cel mai fin va dispare mâine odată cu Knocky şi cei doi Rudd, va trebui să-ţi înghiţi aceste cuvinte.

- Mai curând mi-aş înghiţi, acum, micul dejun, spuse ea cu un zâmbet îndrăzneţ.

Allegra arăta bine într-o rochie albă, cu un şal de voal verde brodat cu flori, aruncat peste umeri. Ea îşi atinse medalionul prins de corsaj. El observase că ea îl purta zilnic şi că de multe ori îl pipăia, ca şi cum ar fi căutat siguranţă în el. El ar fi vrut să o întrebe despre asta, dar simţi că nu erau în relaţii atât de intime ca să abordeze un subiect atât de personal.

Constatarea îl ului. De fapt, se întâlneau în fiecare dimineaţă la micul dejun, dar ştia prea puţin despre ea, despre preferinţele sau antipatiile ei.

Ea se dovedise mult mai atentă la obiceiurile lui. Nu aranjase, oare, ouăle fierte în locul mesei cleioase pe care o primea de obicei? Avea întotdeauna grijă ca felurile de mâncare servite să-i fie pe plac şi acel Oglesby - care uita cu uşurinţă detaliile - avea grijă să-i lustruiască pantofii şi cizmele până deveneau ca oglinda.

El simţi grija, compasiunea, cu care ea făcea totul. Privindu-se cu atenţie pe sine pe deasupra ouălelor fierte perfect, se simţi un adevărat fanfaron, care nu putea trece peste inima lui frântă şi apreciind valoarea femeii de lângă el.

Imagini ale Justinei îi zâmbiră, - Justine râzând şi plângând, Justine discutând animat cu el – îl dominau, şi oricât de mult ar fi încercat, nu reuşea să scape complet de aceste viziuni. Dispreţuindu-se pentru slăbiciunea sa, nu putea, totuşi, să se elibereze de vraja primei sale iubiri.

- Dimineaţa asta eşti într-o dispoziţie cam mohorâtă, milord. Pot face ceva? Eşti cumva necăjit din cauza noilor servitori? întrebă ea cu blândeţe. El o privi în ochii blânzi şi se gândi că este cel mai mare ticălos.

- Nu... dar oricum, mulţumesc pentru grijă. Tocmai mă gândeam la o chestiune care nu are nicio legătură cu servitorii.

- Nu aş vrea nicidecum să mă împotrivesc dorinţelor tale, şopti ea şi se aplecă să îşi ridice un şervet căzut po jos. Roşi şi bâjbâi după poşeta care era lângă farfuria ei. Milord... spuse ea, respirând greu.

- Aş vrea să-mi spui Ian, spuse el, răspicat.

- Ian... ea îşi coborî genele lungi şi roşi şi mai mult. Nici măcar nu observase până atunci acest detaliu feminin, genele ei lungi şi întoarse. Sper să nu te superi, dar am cumpărat ceva pentru tine, un flecuşteţ. Mâinile ei tremurară când apucă şnurul poşetei. Un fleac.

Cu un zâmbet şovăitor, îi puse în palmă un obiect rotund, argintiu.

- O cutiuţă pentru prizat! Ce drăguţ din partea ta. Emailul de pe capac este superb. Este o scenă de vânătoare cu şoimi, din Yorkshire. Asta aminteşte de luna... de călătoria noastră acolo.

- Să vezi, proprietarul magazinului... vocea ei se stinse. Mi-am amintit că îţi plac scenele de vânătoare...

- Da! Dar nu este ziua mea de naştere şi nici nu este o aniversare deosebită. De ce să-ţi cheltuieşti banii pe astfel de fleacuri?

- Am crezut că o să-ţi facă plăcere. Am dat peste ea... adăugă ea grăbit, ca şi cum voia să sublinieze că acţionase sub impuls, că nu avusese intenţia să-i facă un cadou costisitor.

- Îmi place foarte mult. De altfel am să pun chiar acum un amestec de prizat din tabacul meu preferat. Sper că nu ţi-ai cheltuit toate economiile?

- Nu-ţi face griji în privinţa mea, milord... Ian. Ea privi în altă parte, o umbră de jenă îi trecu peste faţă. Oarecum jenat el se gândea să o întrebe dacă are nevoie de mai mulţi bani, în afară de alocaţia ei trimestrială, dar ceva în mintea lui îl opri să o întrebe. Nu se simţea în largul lui să o întrebe chestiuni personale. Numai dacă...

Se auzi o bătaie în uşă şi Dogwood intră, urmat îndeaproape de Percy Harcombe. Wyndham înjură în gând, întrucât momentul do intimitate se spulberase. Cutiuţa de prizat era la fel de rotundă şi netedă ca obrazul ei şi el ar trebui să fie mulţumit să atingă argintul lustruit.

- Nu este nevoie să stai la ceremonie, Dogwood, spuse Percy. Bună dimineaţa la toată lumea, spuse el vesel, ridicând capacele vaselor de argint aflate pe dulapul lateral. A mai rămas ceva de mâncare? Sunt înfometat. Fără să fie invitat, se aşeză la masă şi privi de la unul, la altul. Ce s-a întâmplat? Arătaţi amândoi cam tulburaţi. Am nimerit cumva în mijlocul unei dispute?

- Perce, pe zi ce trece, devii tot mai necioplit. Nu ai niciun simţ al pudorii? Lordul îi aruncă vărului său o privire cruntă, luând notă de vesta acestuia în culori stridente de mov, verde şi galben. Devin destul de nervos când văd, la o oră atât de matinală, vesta asta a ta.

- Baliverne! Oamenii se aşteaptă la o anumită eleganţă. Nu m-aş putea aventura pur şi simplu ieşind în stradă şi spulberând speranţele semenilor mei.

- Cred că o dunguliţă subţire ar fi mai potrivită, vere.

Dogwood le umplu cănile şi puse pâine prăjită şi mâncare în faţa lui Percy, care îşi frecă mâinile cu nerăbdare.

- Cine sunt vlăjganii ăia, din hol? Am crezut că văd dublu, dar după câte ştiu, nu am nicio problemă cu ochii. De asemenea, seara trecută nu am privit prea adânc în sticla de coniac, sau, mă rog, nu atât de adânc încât să capăt o viziune distorsionată.

Allegra îşi apăsă degetele peste gură, dar nu reuşi să acopere un chicotit.

- Expresia ta mi-a provocat voioşie, Perce. Cei doi servitori sunt Francis cel solid şi Xerxes cel slab. Tocmai i-am angajat în dimineaţa asta.

Percy avea o expresie perplexă.

- Lucrul ciudat este că i-am dat unuia din ei pălăria mea, dar când m-am întors, celălalt o ţinea în mână. Am făcut acelaşi lucru cu bastonul meu, care a dispărut chiar de sub ochii mei. Poate ar trebui să merg la circ.

- Hm, spuse Wyndham, cu dorinţa de a scărmăna spinarea lui Knocky pentru că adusese astfel de indivizi în casa sa. Totuşi, oricât de exasperant era Knocky, drăcuşorul o servea cu voioşie pe stăpâna lui şi o menţinea în bună-dispoziţie.

- Poate că da, Perce. Dacă stau şi mă gândesc bine, oricine poartă o vestă ca a ta este susceptibil să meargă acolo. O să dau dispoziţie ca unul din cei doi servitori să te însoţească până acolo, cu toată viteza.

- Voioşia ta îmi face greaţă, Ian, dar cred că n-o să mai râzi atât de vesel când o să-nceapă să-ţi dispară lucrurile de valoare.

Allegra spuse:

- Am să-i îmbrac în livrea pe Francis şi Xerex, iar când vor păzi uşa o să-i oblig să poarte peruci pudrate. N-ar fi tocmai indicat ca femeile să leşine la vederea lor.

- Ţineţi minte cuvintele mele. Tu şi servitorii tăi veţi fi subiect de discuţie în Londra, până la căderea serii, spuse Percy în treacăt.

- Oh, ai cumva de gând să răspândeşti chiar tu zvonul că am angajat doi magicieni să ne păzească uşa? întrebă lordul râzând. El mângâie cutia de prizat, care era la fel de netedă şi fină ca pielea de la încheietura mâinii Allegrei. Gândul îl făcu foarte fericit. El îi aruncă o privire rapidă, ca să vadă dacă ea observase fascinaţia lui pentru cutiuţă, dar era râdea de spiritele lui Percy. Ochii ei străluceau, erau foarte frumoşi când râdea, gândi el.

- Îndrăznesc să spun că gustul tău în alegerea servitorilor este foarte neobişnuit, declară Percy în timp ce alegea mâncarea. El aruncă priviri înfocate feliilor subţiri de şuncă din care ieşeau aburi.

- S-a întâmplat ceva cu pofta ta de mâncare, vere? întrebă lordul.

- Nu, dar trebuie să am voinţă, să rezist tentaţiilor lăcomiei mele, în caz contrar, voi muri burlac.

- Eşti prea rotofei la buzunare pentru asta, Perce. În caz contrar, o să găseşti pe cineva care să se îndrăgostească de prostiile tale. Lordul îşi dădu seama de răutatea acestui răspuns şi o privi pe soţia lui. Îi văzu privirea şocată şi tremurul nervos al mâinii pe ceaşcă.

- Prostia nu este totul în viaţă, spuse Percy şi îi zâmbi Allegrei.

- Aş vrea să găsesc pe cineva cu o personalitate tot atât de puternică cu cea a soţiei tale. Eşti un cerşetor norocos, Ian.

O tăcere jenantă se lăsă în încăpere şi un val de ruşine îl invadă pe Wyndham. Nu putea simţi onoarea de a se fi căsătorit cu Allegra, simţea numai greutatea faptului că se căsătorise cu o femeie pe care nu o iubea. Căsătoria cu Justine ar fi fost atât de diferită. Inima lui ar fi fost cucerită, chiar dacă ar fi existat ciocniri de fire. El ştia că ar fi existat discuţii, dar cu dragostea care să îndulcească neînţelegerile, viaţa ar fi fost cu mult mai palpitantă, mult mai satisfăcătoare, decât era în prezent.

Se dispreţui pentru firea lui morocănoasă, pentru incapacitatea lui de a uita o dragoste care ar fi putut fi nepotrivită chiar de la început, pentru dificultatea lui de a accepta prezenţa Allegrei lângă el şi la această masă. El mângâie suprafaţa netedă a cutiuţei şi se gândi la grija ei de a-i cumpăra un astfel de dar.

Allegra observă mişcările subtile ale mâinii lui Wyndham pe cadoul ei şi fu ridicol de fericită că găsise ceva care să-i placă cu adevărat. Cumpărarea cutiuţei a fost un act impulsiv, care i-a afectat serios fondurile, într-un fel, banii păreau să se scurgă printre degetele ei ca apa. Dar un cadou? Nu putuse rezista. Nu era nevoie să-şi facă griji acum. Visarea ei se întrerupse când Dogwood intră în cameră şi trânti uşa cu o vehemenţă neobişnuită.

Ea privi la faţa lui congestionată şi ochii furioşi.

- Oh, Doamne, ce s-a întâmplat, Dogwood?

Se înclină în faţa Allegrei, apoi se adresă lordului.

- Ştiu că nu ar trebui să vă deranjez dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră o chestiune extrem de urgentă.

Lordul se lăsă pe spate şi strecură cutiuţa de prizat în buzunar.

- Ce anume te-a enervat în asemenea hal, Dogwood?

- Mă tem că trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, milord.

Din camera de muzică se auzea cântând vocea unui înger.

- Eşti cumva tulburat din nou de Knocky? întrebă Allegra, înţelegând de unde provenea cântatul.

- Nu numai asta, explodă Dogwood, dar mai sunt în camera de muzică împreună cu el două persoane hidoase. Aceştia arată cam periculos, dacă pot să mă exprim aşa.

Allegra îşi ascunse un zâmbet în spatele mâinii. Lordul oftă adânc, tristeţea îi era întipărită pe faţă. Percy îşi înălţă gâtul cât putu de mult.

- Se referă la cei doi vagabonzi, fără îndoială, spuse Percy.

- Nu sunt vagabonzi, sunt magicieni, explică Allegra şi Dogwood se înecă. Ochii îi ieşiră din orbite şi se trase un pas înapoi.

- Doamne sfinte, vor face să dispară toate lucrurile de valoare din casa asta! strigă el. O să chem tot personalul de serviciu să îi dea imediat pe uşă afară.

- Cred că nu este o strategie prea nimerită, mă tem, spuse lordul, şi buzele lui se arcuiră amuzat. Vor avea ocazia să spună tuturor că i-am angajat. Francis şi Xerxes Rudd sunt noii noştri servitori, Dogwood. Aş aprecia dacă te-ai îngriji să comanzi livrele, adică suficient de mari pentru dimensiunile lor.

- Unde o să ajungă lumea? murmură Dogwood şi îşi frecă mâinile de neputinţă. Sunt depăşit de aceste evenimente. Credeam că dumneavoastră... Se opri brusc, evident dându-şi seama că a depăşit tonul. Vagabonzi, murmură ca pentru el. Barbari! Cred că va trebui să-mi prezint demisia, adaugă el pe ton înţepat.

- Asta este a doua oară când ne aminteşti că pleci, Dogwood. Lordul îşi împreună degetele. Ar fi un amănunt pe care aş vrea să ţi-l spun înainte de a pleca şi anume că doamna contesă a fost destul de amabilă când a angajat-o pe ruda ta, Lucy, drept camerista ei personală. Asta este o poziţie cu mult mai înaltă docât ar fi putut aştepta o tânără persoană atât de... „isteaţă” cum este Lucy.

Dogwood îşi drese glasul şi îşi trecu un deget pe sub gulerul scrobit prea strâns.

- Asta a fost o mare favoare pentru familia mea.

- Este adevărat că nu mai eşti atât de nerăbdător să-ţi părăseşti serviciul, aşa cum erai cu un minut în urmă? întrebă Wyndham, subtil şi Allegra îl admiră pentru stăpânirea lui de sine. Nicio problemă nu părea prea mare suu prea grea de rezolvat pentru el. Aminteşte-ţi numai avantajul pe care l-ai primit tu şi Lucy.

Allegra observă expresia supusă care înlocui mânia.

- Cred că n-aş putea găsi o slujbă mai bună în momentul de faţă, spuse valetul.

- Sunt sigur că te vei înţelege bine cu Francis şi Xerxes. Par să fie firi vesele. Şi aminteşte-ţi, nu va mai fi nevoie să ridici ceva greu în casă, avându-i pe cei doi - în special pe Francis.

Dogwood se înclină şi spuse pe un ton de înmormântare:

- Mă voi ocupa de livrelele lor noi, milord.

Uşurare şi plăcere fu ceea ce simţi Allegra în timp ce îl asculta pe Ian tratând cu valetul. Era recunoscătoare că decisese să-i ia partea. S-ar putea ca Francis şi Xerxes să sfârşească prin a fura ceva de valoare şi să dispară, dar lordul se hotărâse să se distreze, să aibă încredere în judecata ei. Această constatare îi încălzi inima.

- Ei bine, nu aş vrea ca ei să moară de foame, spuse ea mai mult pentru sine.

- Vezi ce vreau să spun, Ian? spuse Perce. Are cea mai bună inimă din câte am cunoscut vreodată.

Wyndham o privi, pătrunzând până în sufletul ei căutându-i acea gingăşie. Oare o putea vedea, se întrebă ea, sau vedea în ea numai o greutate pe umerii lui?

Capitolul 9

Percy veni şase dimineţi la rând să o ajute pe Allegra să aleagă materialul pentru tapetat pereţii, perdelele şi tapiţeriile din sala de muzică. Ceea ce înainte fuseseră panouri de brocart roşu, acum deveniră mătase de culoare aurie. Mobila primi îmbrăcăminte de culoare verde cu dungi subţiri aurii, iar draperiile încadrau ferestrele, cu falduri somptuoase din catifea auriu-pal, strânse cu ciucuri. Deşi îmbrăcămintea era stridentă, în decoraţii interioare Percy dovedi un gust ireproşabil.

- Trebuie să introduci căldură, să înveseleşti acest mormânt, erau cuvintele pe care le tot rostea, în timp ce înlocuia draperii şi muta piesele de mobilă (transportate acolo de Francis şi Xerex).

În timp ce, o săptămână după ieşirea lui Dogwood, Allegra şi Percy admirau pianul proaspăt lustruit şi motivele cu arabescuri ale covorului Axmister, lordul intră şi el în camera de muzică. Se uită în jur şi ridică sprâncenele a mirare.

- Pe Dumnezeu, cred că este o îmbunătăţire extraordinară! Sunt tentat să petrec mai mult timp în această cameră veselă, să citesc sau... buzele îi tremurau... să ascult cântatul îngeresc al lui Knocky.

Allegra avu o idee.

- De ce n-am trimite invitaţii pentru o seară muzicală? O mică întrunire, un bufet, nimic complicat. Numai prietenii noştri.

- Da... asta ar fi plăcut, mai curând aşa, decât un bal plictisitor.

O oră mai târziu, Allegra scria invitaţii pentru o seară muzicală, fără pretenţii, peste o săptămână. Ştiind că majoritatea cunoştinţelor ei vor fi deja angajaţi cu alte distracţii, ea trimise invitaţii, numai la prietenii ei şi la rudele apropiate, inclusiv Justinei Bryerly. Lacrimile se adunară în ochii ei când scrise numele pe plic şi îl sigilă cu ceară. Poate că dragostea Justinei pentru Lordul Lewington îl va dezgusta pe Wyndham şi inima lui se va lecui. Era o încercare, dar Allegra simţi că nu ar fi câştigat nimic încercând să-i ţină despărţiţi. Oricum, s-ar fi întâlnit la baluri sau alte ocazii.

Seara muzicală sosi, era prima adunare la care Allegra era amfitrioană la reşedinţa Berkley Square. Ea coborî, purtând o rochie de mătase strâmtă, de culoare mov, acoperită cu o tunică din plasă aurie şi un decolteu îndrăzneţ. Un lanţ subţire de safire în jurul gâtului şi o coafură complicată din bucle prinse cu piepteni scumpi, îi completau toaleta.

- Ochii dumneavoastră strălucesc ca două bijuterii, iar coafura complicată vă face să păreţi mai în vârstă, milady. Nu aţi arătat niciodată mai bine ca acum. Lordul va trebui să observe şi va fi foarte mândru, comentă Knocky pe hol.

Inima Allegrei se înmuie, şi ea se întrebă dacă soţul ei o va vizita mai târziu în dormitor. Nu mai venise de la dezastrul lunii de miere şi se temea că el dispreţuia şi detesta ideea de a se apropia din nou de ea. Ea se temea de momentul în care ar fi venit să-şi reclame dreptul, dar în acelaşi timp, indiferenţa lui o durea.

Dădu ochii cu Francis şi Xerxes, care păreau stânjeniţi în noile livrele.

- Nu uitaţi să luaţi pălăriile şi hainele de deasupra şi să le depuneţi la etaj, într-una din camerele de oaspeţi.

- Da, milady, spuse Francis, cel vorbăreţ. Xerxes de abia scotea un cuvânt, aproba numai din cap şi zâmbea timid. Menajul era complet revoluţionat, datorită celor doi magicieni. Scoteau cartofi din buzunarele lui Leon şi ouă din părul lui Dogwood. Se părea că puteau face să dispară aproape orice, întrucât Knocky nu era niciodată de găsit când era mai multă nevoie de el. Când nu lucrau diferite treburi, cei trei servitori erau nedespărţiţi.

- Perucile voastre pudrate arată splendid, spuse Allegra.

- Dar ne mănâncă pielea din cauza lor. N-am mai purtat până acum păr de cal, milady.

- O să te obişnuieşti. Du-te şi stai în afara uşii şi să faci plecăciuni la toţi musafirii care intră. Ea inspectă mănuşile lor fără o pată, privi la ciorapii lor să vadă dacă au găuri sau fire duse, apoi îi trimise la posturile lor. Soţul ei era, oare, gata să-şi preia poziţia alături de ea?

Lordul o urmărea din capul scărilor şi o asculta cum râdea când îi trimise pe servitori la uşă. O briză mângâia noaptea, iar stelele luceau pe cer, o noapte perfectă pentru a face un mic dar soţiei sale.

Coborî treptele în timp ce atinse cutia plată din buzunar. Ochii ei se măriră de surpriză - sau era plăcere? - când ea îi observă prezenţa. Acei ochi albaştri-luminoşi începeau să-şi facă loc în gândurile lui.

- Allegra, draga mea, vrei să inspectăm camera de muzică înainte de a veni musafirii? întrebă el blând şi îi oferi braţul.

Ea acceptă şi el simţi tensiunea în trupul ei când se îndreptară împreună spre camera ce urma să-şi primească oaspeţii.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

- Nu, deloc. Aş vrea să-ţi dau ceva.

Camera fusese umplută cu rânduri de scaune, iar lângă pian, viorile îşi aşteptau stăpânii, ce beau bere şi serveau o cină uşoară în sufrageria servitorilor.

- Ai reuşit să faci această cameră foarte atrăgătoare, Allegra. De fapt, tu ai adus viaţă în această casă şi îţi sunt foarte recunoscător. Chiar şi servitorii sunt mai prietenoşi.

Ea roşi şi privi în jos, spre vârful pantofilor.

- Mulţumesc, Ian. Am să încerc ca seara aceasta să fie un mare succes. Bufetul a fost aranjat în salon, iar măsuţele în grădină, cu felinare colorate.

- Splendid. El îi ridică bărbia cu o mână, în timp ce cu cealaltă scoase cutia. Ai aici un fleac pe care l-am luat de la Rundell şi Bridge. Tot ei montează briliantele Wyndham într-un nou colier, care va intra curând în posesia ta.

El îi urmări faţa îmbujorată în timp ce deschidea cutia şi văzu brăţara de safire, asemănătoare celor de la gâtul ei. O piatră mai mare alcătuia închizătoarea. Ea scoase un ţipăt.

- Este superbă, Ian! Pot să o port astă seară?

El zâmbi, un sentiment cald îi invadă pieptul.

- Bineînţeles că poţi. Mai trebuia să întrebi?

- Eu... este prea mult. Nu trebuia să te străduieşti atât de mult.

El ridică brăţara şi îi prinse braţul. Parfumul subtil de pe pielea ei îi atinse nările şi el inhală adânc, savurând mirosul. Nu putea explica noua senzaţie de căldură umilă din inima lui. Experienţa avea un gust total diferit decât dragostea lui disperată pentru Justine Bryerly. Cu ea, el simţea nevoia de a învinge, de a ataca, de a îmblânzi. O pasiune disperată ce trebuia împlinită. Allegra avea nevoie de grijă, nevoie de protecţie şi adoraţie. Era oare numai grija fraternă pentru bunăstarea ei? Da, probabil asta era ceea ce simţea el, astă seară. Totuşi... totuşi pielea de pe partea interioară a încheieturii era atât de moale. Desfăcu închizătoarea şirului subţire de safire şi îl înfăşură în jurul mâinii ei, închise brăţara şi îi bătu uşor mâna.

- Asta este. Să vedem cum arată. El îi trase braţul înainte şi înapoi, în timp ce privirea ei îi studia faţa. Minunat, spuse el, înghiţind nodul din gât.

Buzele Allegrei aveau un aspect vulnerabil, în timp ce ochii ei erau adevărate oceane de dorinţă. Este oare posibil? Nu... îşi spuse el, era prea tânără pentru a cunoaşte adâncimea dragostei. Se aplecă înainte, vrăjit de voluptatea buzelor ei moi.

- Mulţumesc, şopti ea, nu era nevoie să-mi dai ceva.

Smuls din vraja momentului, el îşi îndreptă spatele. Cu greutate, reuşi să iasă din transa seductivă.

- Nu este nevoie să-mi mulţumeşti, Allegra. Eşti soţia mea şi eşti îndreptăţită să ai cele mai frumoase bijuterii care există. Safirele arată superb.

Allegra merse la oglinda ce atârna lângă şemineu şi îşi puse mâna astfel încât braţara să fie lângă colier. Pietrele străluceau ca nişte bucăţi de gheaţă albastră pe tenul ei alb.

- Foarte şic. De unde ştiai că se va potrivi cu colierul meu?

Wyndham zâmbi.

- Lucy a fost suficient de cumsecade să mă lase să mă uit rapid în cutia ta de bijuterii. Mă pricep destul de bine la desen, aşa că am dus bijutierului un desen al colierului tău.

- Ce inteligent, fu tot ceea ce Allegra fu în stare să spună.

Se priviră un lung moment, tensiunea crescând odată cu tăcerea care se prelungea.

- Cred că este timpul să ne întâmpinăm oaspeţii, spuse el răguşit, şi îi deschise uşa.

În timp ce aşteptau în hol, lordul întrebă.

- À propos, pe cine ai angajat să cânte?

- Pe La Naldi. Este recunoscută ca fiind foarte temperamentală. Sper să nu întârzie.

În momentul în care Allegra termină de vorbit; uşa se deschise şi Giles intră ca o furtună în casă.

- Surioară, pe Dumnezeu, cine sunt tipii bărboşi? întrebă el, într-o şoaptă destul de sonoră, când se îmbrăţişară.

- Noii mei servitori. Nu-ţi plac? râse Allegra, emoţionată că fratele ei acceptase invitaţia. Cât stai, Giles? Trebuie să te întorci imediat la Oxford?

- Vorbim mai târziu despre asta, răspunse Giles din colţul gurii. El aruncă o privire mohorâtă spre lord. Trebuie să te văd singură, surioară.

Un sentiment de premoniţie o străfulgeră pe Allegra. Giles avea dificultăţi, asta era clar. Ea îi observă îmbrăcămintea stridentă, compusă din pantaloni galbeni, o vestă verde brodată care ar fi fost mai potrivită ca husă pentru scaune şi o haină albastră cu nasturi extravaganţi. Şi-ar fi dorit ca el să ia exemplul mai discret în materie de îmbrăcăminte al lordului, care purta haină albastru închis şi pantaloni gri şi să-l folosească drept model al bunului gust.

Oricum, din colţul ochilor observă că soţul ei încerca repetat să-şi lărgească strânsoarea legăturii de la gât. Prea mult apret.

- Au venit mătuşa Irene şi Lydia Sinclair, spuse Giles şi o ridică pe mătuşa sa într-o îmbrăţişare excesivă. Ea chicoti şi îi ceru să o pună jos.

Lydia o sărută pe obraz pe Allegra şi îi aruncă o privire cercetătoare.

- Arăţi splendid. Noua coafură şi aceste safire te fac să pari mai matură şi mai elegantă. Nu te-am văzut niciodată atât de strălucitoare.

Buna dispoziţie a Allegrei se risipea şi ea îşi privi soţul cu speranţă. Poate Wyndham va ajunge să o privească ca pe o femeie dezirabilă şi nu ca pe o soră mai mică. „Dezirabilă!“ cuvântul o făcu să înţeleagă că în această situaţie va trebui să accepte avansurile lui. Gândul o făcu să înţepenească de frică. Dacă ar şti numai la ce trebuie să se aştepte din partea lui.

Alţi oaspeţi intrară în casă, majoritatea exprimându-şi temerile în legătură cu Francis şi Xerxes, care adunaseră un maldăr imens de haine şi pălării, pe care le duseră la etaj.

- Pot să jur că unul din ei mi-a luat haina de castor, spuse Percy la sosire, iar în secunda următoare era în mâna celuilalt. Deşi m-am uitat foarte atent, nu l-am văzut pe primul - cel slab - dându-i celuilalt pălăria mea. Este absolut derutant.

Allegra râdea.

- Dar întotdeauna ţi-ai primit înapoi pălăria care trebuie, ori de câte ori ai plecat din această casă, nu-i aşa?

- Da, spuse Percy frecându-şi bărbia. Îndrăznesc să spun că sunt indivizi distractivi, chiar dacă te impresionează puţin. Au şi nişte dimensiuni neobişnuite.

Justine Bryerly şi mama ei, escortate de Lordul Lewington, sosiră printre ultimii. Allegra, îşi dădu seama când au intrat, după încordarea umerilor lui Wyndham. Ea privi din spatele staturii lui înalte, pentru a i se confirma suspiciunea în legătură cu identitatea perechii.

Lewington arăta splendid într-o haină de culoare gri petrol şi pantaloni gri. Justine, ca femeie nemăritată, purta o rochie simplă din muselină albă cu un şal norvegian cu franjuri şi un evantai multicolor în mâinile ei înmănuşate. Faţa îi strălucea, iar buclele aurii îi tremurară când o salută pe Allegra.

- Mulţumesc foarte mult că m-ai invitat. Ador să o aud pe La Naldi cântând. Ea se aplecă şi mai mult şi şopti: faptul că eşti văzută cu Wyndham mai atenuează din bârfele care circulă că încă tânjeşte după mine. Sincer vorbind, el pare complet fără grijă şi mi-a aruncat cea mai distantă privire posibilă.

Asta ca să-şi ascundă adevăratele sentimente şi să-i mai liniştească pe bârfitori, gândi Allegra.

- Ai o minte echilibrată, Allegra, şi o ţinută demnă. Eu aş muri dacă ar trebui să fac faţă unei căsătorii lipsite de dragoste.

- Baliverne. Asta se întâmplă tot timpul. „În timp ce eu am să mă distrug bucăţică cu bucăţică dacă Wyndham nu se schimbă", adăugă Allegra în gând.

Musafirii trecură în sala de muzică, mulţi scoţând exclamaţii de admiraţie pentru noul decor. Percy se umflă, absorbind complimentele, ca şi cum el singur ar fi transformat camera.

Allegra vorbi cu Dogwood.

- Sunt îngrijorată. La Naldi a sosit? Dogwood dădu din cap morocănos.

- Nu, dar ţineţi minte ce vă spun, ea va întârzia foarte mult. Aşa face întotdeauna.

Nerăbdătoare, ordonă servitorilor să mai aducă pahare cu răcoritoare, în timp ce musafirii aşteptau să apară cântăreaţa de operă.

Ea surprinse privirea lui Wyndham care ridică interogativ din sprâncene, în cealaltă parte a camerei.

Clătină din cap,simţindu-se ridicol de neajutorată. Ce se va întâmpla dacă seara - prima ei petrecere - va fi un fiasco?

Înnebunită de îngrijorare, o oră mai târziu încă aştepta sosirea cântăreţei. Gălăgia musafirilor devenise mai insistentă şi ea îşi dădu seama că aceştia nu vor mai rezista mult. Cutreiera pe hol, incapabilă să susţină o conversaţie.

În cele din urmă, un sevitor intră pe uşa din spate, cu un mesaj.

- Doamne sfinte! exclamă ea în timp ce citea rânduriie. La Naldi şi-a pierdut vocea! Este într-o puternică criză din cauza unei gripe.

Allegra mototoli misiva şi i-o dădu înapoi lui Dogwood.

- Ăsta este un dezastru! De ce nu mi-a scris mai devreme? Ce să fac acum?

- Trebuie să găsiţi alt gen de distracţie, milady. Allegra încercă să-şi adune forţele.

- Nu cânt suficient de bine la pian. În plus, nu vreau să-i chinuiesc pe bieţii musafiri cu slabele mele talente.

- Domnişoara Bryerly are o voce superbă, spuse Dogwood.

Dispoziţia Allegrei scăzu mai mult. Vocea dulce a Justinei va impresiona în mod sigur inima şi aşa distrusă a lui Wyndham.

- Da... da, îmi amintesc că ea cântă superb.

Allegra merse în salonul de muzică, unde febra musafirilor era deja în creştere. Înghiţi un nod şi se urcă pe podiumul unde pianul aştepta cu scaunul gol. Cei doi violonişti se mişcară neliniştiţi pe scaunele lor.

- Dragi oaspeţi, începu Allegra, sunt dezamăgită să va anunţ că La Naldi este într-o stare de indispoziţie şi nu este capabilă să ne distreze în astă seară.

În cameră se auzeau şoapte şi Allegra aşteptă, până când putu vorbi din nou.

- Vă rog din suflet să rămâneţi şi să participaţi mai târziu la bufet. Ştiu că avem mari talente printre noi şi aş vrea foarte mult să ascultăm puţină muzică bună. Ea o privi pe Justine, care se strâmbă. Allegra o implora din ochi, iar aceasta, cu reticenţă, se ridică punând evantaiul alături. Domnişoara Bryerly cântă excepţional şi, de asemenea, se acompaniază minunat la pian.

Justine zâmbi, studie partiturile, apoi se sfătui cu cei doi violonişti. Scoţând un oftat de uşurare, Allegra se aşeză pe un scaun, chiar lângă scenă. Lewington se sculă şi se oferi să întoarcă paginile partiturii.

Camera se umplu de tăcerea aşteptării. Curând vocea Justinei se ridică spre tavan, pură şi cristalină şi Allegra nu se putu abţine să nu privească des spre Wyndham, a cărui privire era fixată pe trăsăturile mobile ale Justinei. Faţa lui era fără expresie, dar Allegra ştia că el încă avea puternice sentimente pentru Justine. Lewington avea un zâmbet amuzat, iar Allegra se întrebă dacă Justine reuşise să-i cucerească dragostea.

Cine ar fi putut să reziste şarmului Justinei?

Justine încheie cu un cântec popular, melodia melancolică, încântând audienţa.

- Bravo! strigă Percy când melodia se termină, iar musafirii aplaudară cu entuziasm.

Allegra se întrebă pe cine ar putea convinge, în continuare. Mătuşa Irene îi făcu semn din primul rând de scaune.

- Lydia şi cu mine am putea cânta un duet, dacă vrei. Ar trebui să completeze seara muzicală, şopti ea la urechea Allegrei.

- Mulţumesc! Nu pot să-ţi spun cât îţi sunt de recunoscătoare. Mă salvezi de la dezastru. Ea se urcă pe podium şi anunţă următorul număr, apoi părăsi camera, pentru a verifica dacă bufetul era pregătit.

Închise uşa după ea şi plecă în căutarea lui Dogwood. Servitorii treceau în viteză cu tăvi, iar Knocky transporta o ladă cu sticle în salon.

- Umple nişte pahare şi serveşte musafirii, Knocky, întrucât curând spectacolul va fi gata. Servitorii te pot ajuta.

- Milady! strigă Dogwood şi fugi atât cât îl ţineau picioarele lui ţepene. Plouă torenţial.

Allegra îşi duse mâinile la obraji.

- Asta mai lipsea! Deja fac eforturi să menţin distracţia. Ea se duse la fereastră şi privi la vremea deprimantă de afară. Va trebui să aducem mesele înăuntru.

- Sunt prea mulţi musafiri ca să intre într-o singură cameră.

- Dar în sufragerie?

- Milady, muncitorii au început reparaţiile. S-au scos panourile de pe pereţi.

- Ce să mă fac? Intră în salon, şi văzu maldărul de feţe de masă pe care doamna Buxton şi servitoarele le aranjaseră într-un colţ.

- Sunt cam umede, milady, spuse menajera. Ploaia a venit pe neaşteptate.

- De fapt, voiam şă aibă efectul unui picnic, spuse Allegra şi privi la felinarele atârnate în copaci, din care curgea apa. O luminare se stinse, fără să sfârâie. Ploaia acoperise terasa, iar grădina era ca o peşteră verde, umedă.

Allegra privi la întinderea goală a covorului din salon. Avu o idee nebunească.

- Doamnă Buxton! Aduceţi toate pernele pe care le găsiţi în casă şi împrăştiaţi-le în jurul feţelor de masă de pe podea. O să avem un picnic de interior.

- N-am mai auzit pînă acum o asemenea neghio... o astfel de idee, spuse doamna Buxton.

- Dogwood va aranja totul ca să arate ca un picnic - farfurii, coşuri cu pâine, sticle la ghiaţă. Un candelabru în mijlocul fiecărei feţe de masă, te rog. Servitorii vor circula în jurul camerei cu platouri de mâncare.

- Ceva cu totul neobişnuit, murmură Dogwood şi îi aruncă o privire furioasă. Este scandalos şi nici nu avem timp...

- Vă rog, nu mai întârziaţi. O să mai ţin musafirii ocupaţi încă o jumătate de oră. Allegra se grăbi în sala de muzică, incapabilă să se gândească la un singur lucru care ar mai putea să-i distreze pe oaspeţi până când servitorii vor termina treaba din salon.

Ea deschise uşa şi o explozie de râs o întâmpină. Spre surpriza ei, mătuşa Irene şi Lydia părăsiseră podiumul, care era acaparat acum de Knocky şi fraţii Rudd. Allegra scoase un ţipăt şi se ţinu de tocul uşii pentru a nu leşina din cauza şocului.

Îl căută cu disperare pe soţul ei, care se uita la ea. El ridică din umeri şi îi răspunse cu un zâmbet.

Knocky cânta la pian, cu pasiune şi cânta melodii populare cu vocea lui angelică, de tenor. Când o văzu pe Allegra, îi făcu semn cu mâna plin de voioşie, pe când aceasta l-ar fi strâns de gât, dacă ar fi putut.

Complet şocată, ea îi văzu şi pe fraţii Rudd. Xerxes, fratele mai slab, era în echilibru pe umerii lui Francis, jonglând cinci mere. Mâinile lui se mişcară atât de rapid încât merele păreau să fie o roată fără fisură. Între timp, Francis se balansa pe un picior, cu peruca pudrată într-o parte şi făcând ca o monedă de aramă să dispară şi apoi să apară în diferite părţi ale anatomiei sale.

Musafirii râdeau în hohote, iar Allegra se lăsă şi ea cucerită de exhibiţiile neobrăzate ale servitorilor. Dacă Dogwood ar fi văzut asta, în mod sigur şi-ar fi prezentat demisia.

Allegra nu mai auzise de nicio gazdă care să fi oferit o astfel de distracţie vulgară şi se întrebă dacă va fi un motiv să fie luată în râs a doua zi, în toată Londra.

Francis aruncă moneda, iar Xerxes o prinse în gură, lăsând merele să cadă, unul câte unul în mâinile fratelui său. Se auzeau „ohh“, şi „ahh“, iar Allegra înţelese că musafirii se distrau de minune, cu excepţia violoniştilor care ar fi vrut să intre în pământ.

Distracţia musafirilor nu însemna însă că scandalul fusese evitat. Allegra se ruga să poată să mai ţină capul sus în societatea selectă, după această seară.

Capitolul 10

Când Xerxes sări, în sfârşit, jos de pe umerii fratelui său, aplauzele puternice izbucniră în aer. Stând lângă uşă, Allegra respiră uşurată când auzi rîsetele şi veselia audienţei.

Ea încercă să atragă atenţia lordului, dar acesta vorbea cu Percy, faţa lui era fără expresie. Allegra învăţase că Wyndham era maestru să-şi ascundă adevăratele sentimente în spatele unei măşti de indiferenţă politicoasă. Cel puţin, faţa lui Percy purta un zâmbet amuzat, gesticulând ca şi cum l-ar fi imitat pe Xerxes, jonglând.

Mătuşa Irene se agita, faţa ei era palidă de îngrijorare.

- Oh, dragă! Ai plănuit cumva înadins această hărmălaie vulgară? S-ar putea să fi fost prea mult pentru urechile unora dintre musafirii mai vârstnici. Până mâine, numele tău va fi terfelit în toată Londra.

- Nu am făcut asta intenţionat, spuse Allegra scrâşnind din dinţi, privindu-l pe Knocky care se învârtea prin cameră stând de vorbă cu musafirii ca şi cum ar fi fost gazdă şi nu servitor.

- Cred că vinovat de asta este pajul meu care nu are nici simţ de proprietate şi nici respect.

- Ce obraznic! Trebuie să-ţi ţii servitorii la respect, Allegra, spuse Irene cu un oftat. Nu se face să dai spectacole de genul ăsta. Vei fi dezonorată.

- Cel puţin n-a cântat cântece vulgare, spuse Allegra furioasă pe micul obraznic.

- Slavă Domnului, spuse Irene făcându-şi vânt cu evantaiul pentru a-şi mai răcori faţa încinsă. Aş fi distrusă dacă s-ar întâmpla, aşa ceva în casa mea.

- Distracţiile neobişnuite nu ar trebui să fie contestate atât timp cât sunt în limitele bunului simţ. Allegra căută cu disperare sprijinul soţului său, în timp ce musafirii începuseră să se ridice de pe scaune. Lordul era de negăsit. Ea se grăbi să ajungă la uşă şi ceru să fie ascultată.

- Plouă torenţial afară, aşa că am decis să mutăm picnicul în interior. Locurile nu sunt aranjate după nume. Ea se cutremură, aşteptând să audă prima expresie de ofensă, atunci când musafirii îşi vor da seama ce fel de „mese" aranjase ea în salon. Trăgând adânc aer în piept pentru s-şi păstra ţinuta, care ameninţa să se prăbuşească, ea îşi conduse musafirii spre hol.

La început se lăsă o tăcere grea când primii musafiri văzură picnicul din salon. Apoi cineva exclamă:

- Minunat! Ce original. Allegra recunoscu vocea Justinei şi o binecuvântă în gând pe prietena ei. Ea se rugă ca opiniile celorlalţi musafiri să fie la fel de favorabile picnicului.

Musafirii se împrăştiară prin cameră, aranjându-se în grupuri de cinci sau şase persoane la o faţă de masă. Pentru musafirii mai vârstnici aduseseră scaune din salonul de muzică, dar, după câteva minute majoritatea oaspeţilor erau aşezaţi pe podea, pe perne groase, bând şampanie.

La indicaţiile Allegrei, lacheii umpleau în permanenţă, paharele, asta fiind singura speranţă a Allegrei, că musafirii vor privi mai cu bunăvoinţă petrecerea ce le-o oferise. Dar unde era Wyndham?

Lordul se sprijinea de pervazul uşii şi privea spectacolul din faţa lui. Camera era scufundată în întuneric, cu excepţia luminii aruncate de lumânările din mijlocul fiecărei feţe de masă. Nu mai văzuse aşa ceva! Musafirii erau împrăştiaţi pe podea trăncănind şi rupând pâinea cu mâna. Servitorii duceau platouri cu pateuri cu homar, şuncă în aspic, prăjituri şi patiserie. Musafirii se serveau cu voioşie din fiecare platou, după cum observă el. Îşi aminti că glumise cu Allegra despre un picnic la Newberry House - şi iată că acum era un astfel de picnic în propria lui casă.

- O distracţie pe cinste, spuse Percy din fundul pernei, aşezat la prima „masă“. El devasta delicatesele din farfuria sa şi îi oferi lordului perna neocupată de lângă el.

- Săraca Allegra. Cred că este foarte îngrijorată.

Wyndham o căută cu privirea pe soţia lui şi o găsi aşezată lângă o aprigă văduvă. Pe buzele ei era un zâmbet rigid. El îi studie faţa tristă, simţind tensiunea din trupul ei fragil. Îşi reprimă o dorinţă fierbinte de a merge lângă ea şi a o încuraja. S-ar fi putut, însă, ca ea să se simtă ofensată, văzând că este în permanenţă patronată de el. Nu o cunoştea suficient de bine pentru a şti cum va reacţiona. Această constatare îl tulbură. Era oare atât de absorbit de persoana lui, încât nu reuşise să înţeleagă sentimentele propriei sale soţii?

Nu că această distracţie ar fi fost o ofensă, poate chiar un scandal, dar trebuia sa recunoască eforturile ei de a obţine un succes din prima ei seară ca amfitrioană, în ciuda tuturor adversităţilor ivite.

- Trebuie să recunosc că ea dovedeşte superioritate, spuse el, mângâindu-şi bărbia. La început nu i-a plăcut aranjamentul, dar, mai târziu, simţul lui de umor a învins.

- Aduce lumină în această, casă mohorâtă, nu-i aşa? O adevărată rază de soare, spuse Percy înfigând furculiţa într-o felie de şuncă. Se opri cu puţin înainte de a o duce la gură şi puse furculiţa jos, apoi îşi pipăi talia. Lordul se aşeză şi ridică paharul spre ceilalţi oaspeţi din jurul feţei de masă.

- Ea a adus o oarecare viaţă în această casă, îi spuse Wyndham lui Percy. Nu a existat niciun moment de linişte din momentul în care mi-am oprit ochii asupra ei, adăugă el râzând. Nu numai că mi-a plasat pe piept o pisicuţă cu ghiare, dar a reuşit să răstoarne toată casa cu fundul în sus.

- Allegra şi pisicuţa ei sunt cei mai buni locatari pe care i-ai avut, Ian. Trebuie să fii de acord cu acest lucru.

- Ei sunt locatari pe viaţă, nu-i aşa?

O doamnă împodobită cu o pană de struţ se aplecă în faţă şi îi obtură priveliştea spre soţia sa. Allegra se nimeri să îi întâlnească privirea şi simţi că toată camera începe să dispară, musafirii deveneau nişte umbre. Privirea ei fu ca un curent care trecu prin trupul lui, iar respiraţia i se opri în gât.

Prezenţa ei veselă în viaţa lui sfărâma treptat peretele de oţel care îi înconjura inima. În loc să simtă ofensă prin tot ceea ce făcea ea, mai ales angajarea unor servitori excentrici, el simţea cum apărarea lui devenea tot mai slabă. Nu îşi închipuise că umorul şi logica ciudaite îi vor încălzi viaţa. Oftând, ei ridică paharul spre ea şi se înclină. Spre plăcerea lui, ea roşi până în rădăcina părului şi îşi îndreptă privirea în altă parte, uimirea fiind întipărită pe faţa ei. Ea îşi atinse medalionul prins la corsaj, ca şi cum ar fi fost tulburată. Trebuia să afle ce ascundea ea acolo. Poate miniatura unui iubit din adolescenţă? Acest gând îi trecu ca un fulger prin trup.

Inima Allegrei se umplu de ridicolă fericire atunci când lordul îşi arătase aprobarea şi teama ei se mai potoli. Picioarele ei se înmuiară la zâmbetul lui. Slavă Domnului că era aşezată - chiar dacă pe o pernă enormă, plină de cocoloaşe. Ea privi în jurul camerei, căutându-l pe Knocky şi pe fraţii Rudd, dar aceştia dispăruseră de la spectacolul improvizat. Ceea ce le trebuia era o ceartă zdravănă şi ei ştiau că asta ar fi urmat, dacă mai zăboveau prin casă.

Prea îngrijorată de mersul acestei petreceri, abia de se atinse de delicatesele care erau în farfuria ei. Seara se prelungea interminabil.

Când musafirii plecară, Allegra fu gata să se prăbuşească peste un morman de perne de la intrare, dar reuşi să se ţină pe picioare şi îl întrebă pe Dogwood despre Knocky şi fraţii Rudd.

- Au ieşit, milady, spuse Dogwood gâfâit.

- M-am gîndit eu la asta. Prea obosită pentru a mai vorbi cu cineva, urcă la etaj,unde Lucy o aştepta.

- Ce noapte! Cred că n-am să supravieţuiesc valului de bârfe, care vor apărea după seara asta. Se lăsă să cadă pe scaunul de la masa de toaletă şi Lucy începu să-i pieptene părul, desfăcându-i coafura complicată.

- S-ar putea să fiţi subiect de discuţii mâine, dar ţineţi minte vorbele mele, o să deveniţi renumită pentru curajul dumneavoastră.

- Nu sunt sigură că vreau să fiu renumită pentru curajul meu, spuse Allegra mohorât. *À propos,* unde sunt Knocky şi fraţii Rudd? Privirea lui Lucy străluci, ezitând.

- Cred să s-au dus să bea un strop de bere. Şovăia. Urmează ca eu să-i las să intre pe uşa din dos, după ce adoarme toată lumea.

- Lordul o să le tragă câteva scatoalce pe spinare, spuse Allegra, lăsându-se pe spate în scaun, savurând plăcerea periei pe pielea capului, care o durea.

- Noo, cred că lordul este amuzat de spectacolul lor. Nu a fost niciun moment de linişte de când Knocky a început să lucreze aici. Dogwood este foarte iritat de acest obraznic.

- Dogwood nu este singurul.

Lucy îi răsuci părul într-o coadă lungă.

- Gata.

Allegra se ridică şi îi permise cameristei să îi desfacă nasturii rochiei şi să-i scoată ciorapii de mătase.

Îmbrăcată în cămaşa ei de noapte, ea se aşeză în pat şi îl mângâie pe Beau, care îşi făcuse culcuş între perne.

- Ai dormit tot timpul dezastrului, îi spuse ea pisoiului, scărpinându-i bărbia.

Beau se întinse de două ori cât era de lung şi îşi înfipse ghiarele în saltea. El o privi pe Allegra cu ochi pe jumătate închişi şi începu să toarcă, răsucindu-se pe spate.

Căscând cu poftă, Allegra îi spuse noapte bună cameristei şi ridică aşternutul să se strecoare înăuntru. Un ciocănit uşor se auzi de la uşa dormitorului lui Wyndham. Ea înţepeni, gândindu-se că poate soţul ei intenţiona să îi tragă o săpuneală. Nu o mai vizitase din acea primă seară nefastă.

Se temea de furia lui, dar, politicoasă, îl pofti să intre.

- Arăţi complet extenuată, draga mea, spuse el amabil. A fost o seară foarte obositoare? El purta un halat peste cămaşă şi pantaloni şi Allegra scoase un răsuflat de uşurare. Nu venise să repete eşecul primei lor nopţi de căsătorie. Totuşi, o urmă de dezamăgire îşi făcu loc în pieptul ei şi ea se miră de reacţiile ei contradictorii.

- Sunt obosită, milord - Ian. Îl mângâie pe Beau care traversă patul, pentru a-l cerceta pe intrus. El îşi îmbârligă coada şi mieună.

Absent, lordul întinse mâna să mângâie animalul pe cap. Faţa lui era serioasă şi o privi pe Allegra drept în ochi. Ea înghiţi nervos.

- Ai venit să-mi tragi e chelfăneală, Ian? Cred că o merit, dar te rog nu uita că eram disperată să salvez seara oricum s-ar fi putut. Totul a mers anapoda, după cum bine ştii.

- Percy a caracterizat picnicul un mare succes şi pot spune că Knocky are o voce minunată. De fapt are stofă pentru un tenor excepţional.

- Nu eşti supărat pe mine? El dădu din cap şi zâmbi.

- Nu, de obicei consider seratele muzicale o adevărată plictiseală, dar nu-mi mai amintesc de când n-am fost atât de încântat.

Allegra râse uşurată.

- Deci n-o să te superi prea tare când bârfele vor atinge urechile tale, mâine dimineaţă?

- Bârfele sunt ca vântul - îşi schimbă direcţia în fiecare zi. El se sprijini de spătarul patului, privind insistent spre ea, iar Allegra fu conştientă de *deshabille-ul* ei. Cămaşa de mătase subţire nu ascundea prea mult de privirea lui ageră.

- Tu... ai de gând să mă aperi contra bârfitorilor? Să-mi iei partea?

- Da, aşa intenţionez. El se îndreptă spre ea, până când numai câţiva centimetri îi despărţeau. Simţi căldura virilă atotcuprinzătoare, iar inima începu să-şi accelereze ritmul. Nu putea face nimic să se liniştească.

- Eu plănuiam o seară muzicală perfect inocentă şi potrivită, şopti ea. Numai că...

- Ssst, nu mai repeta asta. A fost iniţiativa ta de amfitrioană şi încă una memorabilă. El sublinie cuvântul *memorabil* şi ea îşi închipui că se aştepta ca ea să iniţieze şi alte obligaţii de soţie.

Ea crezu că va leşina sub presiunea sugestivă, înfocată, din ochii lui. El îi atinse bărbia, conturându-i maxilarul, îşi strecură mâna sub capul ei şi îi cuprinse ceafa.

- Vino aici, Allegra, comandă el.

Ea scânci şi făcu un pas mic spre el. El o sărută pe frunte.

O rază de soare nu ar fi putut să o ardă mai tare. Gâfâia, iar corpul îi deveni rigid de teamă. „Nu fi aşa proastă", se certă ea. „Eşti doar atât de atrasă de Wyndham. Nu poţi nega. asta.“ Stătea pe vârful picioarelor şi îşi ridică faţa spre el. Strângând din ochii închişi de frică, ea aştepta ca el să o sărute pe gură. Ea auzi fâşâitul mătăsii frecându-se de corp în clipa în care el ridică şi celălalt braţ, pentru a o trage într-o îmbrăţişare. Aşteptare... aşteptare, inima îi zvâcnea.

Fu zmucită din această vrajă în momentul în care el scoase un ţipăt şi îşi lăsă braţele în jos.

Allegra deschise ochii mari şi privi fix la pisoiul care se căţăra pe halatul lui Wyndham, intrând în buzunarul voluminos al acestuia.

- Blestemat şi afurisit! Mi-a înfipt zece ace in picior. El apucă pisoiul de ceafă, pe punctul să-l arunce în pat. Însă, Beau scoase un mieunat jalnic şi Wyndham sfârşi prin a cuibări animalul la piept. Curând, Beau se urcă pe umărul lui şi se aşeză acolo pentru a veghea, ca un sfinx negru, lumea înconjurătoare.

Coada lui era în siguranţă, înfăşurată în jurul gâtului lui Wyndham.

- Oh, Doamne, îmi pare rău, dar Beau nu ştie să se poarte, spuse Allegra cu voce stinsă.

- Cred că nu este mai bun decât restul personalului, răspunse Wyndham cu răceală şi frecă pisoiul pe piept. El, la fel ca mulţi alţii, a fost cules de pe stradă.

Allegra simţi exasperarea lui şi se trânti înapoi în pat.

- Îmi pare rău că nu m-am priceput în alegerea servitorilor. Mi-a fost milă de ei, n-am vrut să-i las să moară de foame. Nu am văzut atâţia oameni săraci ca la Londra.

El îi aruncă o privire enigmatică şi înţelese că i se închisese o portiţă în momentul în care pisoiul se urcase pe piciorul lui.

- O inimă slabă este, în acelaşi timp, un blestem şi o binecuvântare.

- Poate mai curând un blestem, răspunse ea cu vocea de abia auzită.

El oftă şi ridică pisoiul pe pat.

- O inimă slabă este mult mai de preferat decât una dură. Eu ştiu asta. Păşi spre uşă. Noapte bună, Allegra.

Dimineaţa următoare, după micul dejun, Allegra aşteptă cu nerăbdare ca bârfele să ajungă la urechea ei. Până la mijlocul zilei nu auzise încă nimic, iar în jurul prânzului Giles năvăli din camera albastră de oaspeţi şi o târî în curtea împrejmuită cu zid, din jurul casei.

- Iată-te, surioară! Arăţi încercănată. Wyndham ţi-a tras o săpuneală pentru spectacolul de aseară?

- Nu, nu putea fi mai paşnic decât a fost, spuse Allegra. Privi faţa adormită, bine dispusă a fratelui ei, ochii la fel de albaştri ca ai ei, părul - aceeaşi culoare castanie - poate ceva mai ondulat decât al ei.

- Distracţia a fost grozavă! Eu nu prea mă omor după serate muzicale, mă adorm, dar petrecerea ta a fost ceva de care îmi voi aminti toată viaţa.

Allegra se plimba pe o alee pietruită care şerpuia printre rânduri de lalele şi zambile, respirând parfumul suav al florilor. Era cuprinsă de nervozitate, îngrijorată de reputaţia ei de gazdă, dar mai ales îngrijorată de senzaţiile amestecate pe care Wyndham le trezise în ea. Ar fi vrut să poată explica atât entuziasmul cât şi extraordinara durere din inima ei.

- Este grozav să fii la oraş, surioară! Oxfordul este plictisitor. El trecu de ea pe cărare şi ajunse la un rondou în care erau două bănci din fier forjat, înconjurate de lalele roşii. El îşi trecu mâna prin păr, ca şi cum era agitat.

- Credeam că îţi place compania veselă a prietenilor tăi din Oxford. După cum spune tatăl vitreg, nu faci altceva decât să dai cu piciorul în păsări sălbatice.

El se opri în faţa ei. Expresia veselă pe care o avusese cu câteva momente mai devreme fusese înlocuită cu una de îngrijorare.

- La naiba, surioară. Am intrat într-o mare încurcătură. Trebuie s-o rezolv.

Allegra mai adăugă o grijă la cele pe care le avea, deja.

- Doamne! trebuie să te descurci cu alocaţia până la sfârşitul anului, Giles. Tatăl vitreg va fi foarte mânios.

- Sunt încurcat rău de tot, asta este realitatea. El respiră adânc. Acum trei săptămâni, am jucat la cărţi restul alocaţiei mele şi am pierdut, surioară.

Allegra gemu exasperată.

- Oh, nu! Cum ai putut, Giles! Pinkney va fi foarte furios pe tine.

Ochii lui Giles se întunecară şi el spuse sec:

- Domnul Pinkney nu va afla niciodată. În afară de asta, banii erau ai mei, lăsaţi de tata. Pinkney nu are niciun cuvânt în această privinţă.

- Te-ar putea retrage de la Oxford pentru această ispravă.

- Eu n-am să-i spun despre asta, dacă nici tu nu îi spui. Giles îi aruncă o privire întrebătoare. N-o să mă pârăşti, nu-i aşa?

- Bineînţeles că nu, spuse ea înţepat. Eu nu sunt bârfitoare. Dar ce ai de gând să faci, ca să ieşi din încurcătură?

Giles îi luă mâna şi o trase pe una din bănci. Soarele le încălzea feţele şi scotea în relief trăsăturile lui Giles. Fiecare cută a feţei lui arăta disperarea.

- Am speranţe că tu îmi vei împrumuta suma, surioară. Doar eşti măritată cu Wyndham care are suficientă avere să-mi acopere acest debit.

- Eu... aş vrea foarte mult să te ajut, dar realitatea este că mi-am cheltuit deja alocaţia trimestrială pe care o am. De fapt, nici nu ştiu cum am să mă descurc până la sfârşitul verii. Oh, Giles, am fost aşa de risipitoare!

- Cere-i lui Wyndham mai mulţi bani.

Allegra se chirci la gândul de a fi nevoită să-i spună lordului că a fost atât de risipitoare. De altfel, el o sfătuise să dea dovadă de simţ economic.

- Ce să facem oare? Nu am nici măcar un fulg pe care aş putea zbura.

Giles îşi luă capul în mâini şi îşi puse coatele pe genunchi. Tot trupul lui arăta disperarea, iar Allegra îşi dorea să nu fi cheltuit atâţia bani pe cadouri şi fleacuri. Jenată de faptul că, cheltuise enorm pentru redecorarea salonului de muzică, ea folosise o parte din alocaţia ei personală pentru a plăti panourile scumpe din brocat pe pereţi.

- Sunt ruinat. Sunt mort, spuse Giles pe un ton funest.

- Mort? Te înconjuri cu persoane care ar vrea să vadă mai curând un om mort, decât să amâne plata datoriei?

- Surioară, nu mă aştept ca tu să înţelegi codul unui gentleman, dar datoria la jocul de cărţi trebuie achitată imediat.

- Ai spus că ai jucat acum trei săptămâni. Allegra îşi frecă tâmplele, simţind un început de migrenă. Nu prea înţeleg.

Giles îşi lovi genunchiul cu pumnul.

- Am fost un prost, surioară. El îşi îndreptă ochii tulburaţi spre ea şi Allegra ştiu că va urma ceva şi mai rău. Giles obişnuia să îşi spună boroboaţele în etape.

- Nu sunt sigură că vreau să te mai ascult, spuse ea încet, trăgându-se într-o parte.

- Te am numai pe tine, surioară! strigă el. La cine m-aş putea duce în disperarea mea?

Aici avea, desigur, dreptate. Nu putea merge la mama pentru sfaturi, nici să o abordeze pe mătuşa Irene pentru necazuri băneşti. Nu se putea, pur şi simplu.

- Foarte bine, povesteşte-mi totul.

El trase adânc aer în piept şi îşi răvăşi părul.

- Ei bine, mi-am pierdut ultimii bani la Winky Alverton. Nu pot să scap de tipul asta. Un adevărat papagal.

- Asta ţi se potriveşte, întrerupse Allegra. Ar putea să aibă ceva milă.

- Allegra! strigă el revoltat. Dacă nu plătesc până la sfârşitul zilei de mâine, reputaţia mea va fi terminată. După asta, nimeni n-o să mă mai ia în serios. În plus, s-ar putea ca Winky să mă provoace. Pistoale, la răsăritul soarelui, ştii.

- Duelurile sunt ilegale, spuse Allegrea cu severitate. N-o să te încurci cu astfel de scheme.

- Nu... i-am plătit datoria lui Winky împrumutând de la creditori.

Allegra scoase un geamăt, gata să leşine. De câte ori auzise de la Pinkney care predica despre nenorocirile aduse de aceşti rechini, care împrumutau bani?

- Cum ai putut,Giles?

- Este o problemă foarte încurcată, surioară. Acum ei mă urmăresc. Ei au trimis un individ după mine la Londra ca să obţină prima plată, iar eu nu sunt pregătit să-i înmânez suma.

În ciuda frazelor trunchiate, Allegra putu descifra veştile groaznice.

- Ce se va întâmplă dacă te găsesc?

- Nici nu vreau să ştiu! Presupun că am să stau aici, până când o să plece, spuse Giles mohorât. Acest bătăuş, probabil că n-o să îndrăznească să bată la uşa lui Wyndham şi să ceară să mă vadă. Dogwood o să-i comunice că nu sunt disponibil.

- Va trebui să plăteşti datoria celor care te-au împrumutat. Dacă nu ieşi imediat din această încurcătură, ei te vor trage şi mai mult în jos. Pinkney mi-a povestit despre dobânzile extraordinar de mari pe care le cer. Ea căută în mintea ei o soluţie pentru această încurcătură. Unul din prietenii tăi ţi-ar putea da un ajutor bănesc până când ieşi din asta.

- Şi ei sunt la fel de înglodaţi în datorii ca şi mine, dar nici unul nu a fost atât de neghiob să... El se întrerupse şi începu să meargă înainte şi înapoi. Cum am putut fi atât de prost...!

Allegrei îi venea greu să înţeleagă profunzimea necazurilor pe care oamenii le purtau sub stratul însorit, placid al acestei zile de primăvară. Mută, ea îşi privi fratele care se mişca, cuprins fiind parcă de demoni.

- Trebuie să mă ajuţi, imploră el.

Capitolul 11

- Giles, trebuie să-l rogi pe Wyndham să-ţi facă un împrumut, spuse Allegra cu fermitate.

Giles se eschivă.

- Nu-l cunosc prea bine. În plus, nu este genul care să-i privească cu bunăvoinţă pe jucătorii de cărţi. Nu aş vrea să apar ca un adevărat ticălos în ochii lui. El apucă mâna Allegrei şi i-o strânse implorator. Tu vrei să arăt ca un adevărat fanfaron? Wyndham nu va avea respect pentru mine, dacă va afla asta.

Allegra îşi muşcă buza de jos.

- Cred că ai ceva dreptate, spuse ea, gândindu-se la spiritul cumpătat al soţului ei. Dar, poate a făcut şi el aceleaşi lucruri când era mai tânăr. S-ar putea să înţeleagă.

- Este un tip cu prea multe principii, dacă mă înţelegi tu pe mine, explodă Giles. Cu ochii ăia infernali ai lui mă face să mă simt un nimeni.

- În mod cert, prefer un bărbat cu principii decât un cartofor fără scrupule, spuse Allegra caustic.

- O să-ţi dea parale, surioară. Ştiu că o va face. O să-ţi ţină un discurs câteva minute, dar n-o să te distrugă pentru asta. O să scoată banii - nu este aşa zgârcit ca Pinkney.

- Cât... Allegra îşi ţinu respiraţia.

- Două mii de lire sterline.

- Două mii...? Deşi nu leşinase niciodată, asta părea să se întâmple pentru prima oară, gândi Allegra, în momentul când simţi că lumea începe să se învârtească în jurul ei, într-un ritm ameţitor. Vederea i se întunecă şi simţi că fierea i se urcă până în gât. Îşi deschise evantaiul şi începu să-şi facă vânt cu vigoare. Încercând să spună ceva, ea deschise gura, dar nu ieşi niciun cuvânt.

Faţa palidă a lui Giles deveni mai îngrijorată, privind-o.

- Nu te ambala aşa tare, surioară. Faptele sunt fapte şi nu pot face nimic să mai micşorez suma datorată. Adevărul este că aceasta creşte zilnic.

- Va trebui să plăteşti integral suma, altfel nu vei scăpa niciodată de cei care împrumută, cobi Allegra în clipa în care îşi găsi graiul. Ameţeala începea să-i treacă şi ea înţelese că până la urmă nu va leşina.

- Ştiu. De aceea este atât de important să-l abordezi pe lord cât mai curînd posibil. Giles o ridică în picioare. Nu avem timp.

Nu era altă şoluţie decât să se destăinuiască lui Wyndham şi să-i ceară sfatul. În mod sigur, o va dispreţui când va afla că şi-a cheltuit toată alocaţia. Nu că ar fi acoperit datoria lui Giles... departe de asta. Dar...

După ce-i aruncă o privire fratelui ei, intră în caşă - de abia putea merge: îi luă câteva minute, până ce ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul din interior şi aşteptă, gândindu-se cum să abordeze subiectul cu soţul ei.

Îl găsi pe Knocky în hol. Faţa lui avea un aer mohorât.

- Ce s-a întâmplat Knocky? întrebă Allegra, uitând pentru moment necazurile cu Giles.

- Stăpânul mi-a tras o săpuneală pentru aseară. N-aţi mai auzit aşa ceva. Urechile mele încă nu şi-au revenit.

Ea aruncă o privire spre uşă, observând că Francis şi Xerxes erau la posturile lor, privirile lor fiind la fel de întunecoase ca ale lui Knocky.

- Îndrăznesc să spun că lordul era foarte furios.

- Dar el este şi foarte distant, furia lui era foarte rece. Mi-a dat adevăraţi fiori, fără îndoială.

- Şi o meritai. Lordul ar fi putut să te izgonească, fără o leţcaie în buzunar. Gândul la bani îi întoarse atenţia înapoi, la problema ei. Lordul este în bibliotecă?

- Da, milady. Knocky mergea liniştit, nu săltăreţ, ca de obicei, în faţa ei, spre uşa care ducea la cuşca leilor. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât de abia se putea mişca. Cu greutate, ea alungă impulsul de a fugi şi a se ascunde în dormitorul ei. Cu cât ataca mai devreme problema, cu atât se va rezolva mai curând. Nu era nevoie să-şi mai prelungească durerea.

- *À propos,* Knocky, de unde ai învăţat să cânţi la pian?

- Am cântat la orgă, la Biserica Cripplegate şi am cântat şi cu vocea. M-a învăţat custodele, spuse Knocky plin de importanţă.

Knocky deschise uşa şi se dădu într-o parte. Ea înghiţi nervos.

- Wyndham? Poţi să-mi acorzi un minut? spuse ea, cu voce tremurândă.

El se ridică de pe scaunul din spatele biroului şi îi veni în întâmpinare, zâmbind.

- Desigur. Lucram numai la contabilitatea asta plicticoasă. Compania ta este binevenită.

Allegra intră, iar uşa se închise în urma ei, cu un ţăcănit. Era într-o celulă de închisoare şi nu mai avea nicio scăpare.

- O dimineaţă frumoasă, spuse ea, ca să deschidă conversaţia.

El veni spre ea, cu zâmbetul pe faţă. O sărută pe obraz, iar parfumul săpunului lui îi intră în nări. Mâna lui era caldă în jurul ei şi o apucă de parcă ar fi fost o stâncă pe o mare agitată.

- Este o surpriză plăcută, spuse el. Nu m-ai vizitat până acum în această încăpere.

Era adevărat. Ameţită, Allegra văzu pereţii cu rafturi de cărţi şi fotolii confortabile, din piele, de lângă şemineu. Covorul oriental vechi dădea un aer plăcut camerei, după cum dădeau şi coniacul şi cărţile vechi.

- Întotdeauna trebuie să fie o primă dată, spuse Allegra.

- Aveam senzaţia că ai reţineri în a-mi face vizite aici.

Allegra privi în altă direcţie.

- Nu voiam să deranjez.

- Prostii! Nu eşti un intrus în viaţa mea, ci mai curând cu scopuri de diversiune. El zâmbi şi Allegra îşi dori să poată să-şi pună braţele în jurul lui şi să-l îmbrăţişeze.

El arăta elegant în pantaloni bufanţi şi o haină de casă la două rânduri. Oglesby îi aranjase părul, iar bărbia lui era proaspăt rasă. Într-un cuvânt, arăta foarte atrăgător şi inima începu să-i bată mai repede. Misiunea ei era imposibilă. Nu putea suporta ideea de a vedea că plăcerea ei era înlocuită de dezgust, în momentul în care ar fi abordat tema.

- Este ceva anume despre care ai dori să discuţi cu mine? întrebă el, blând.

Ea privi numai spre podea, incapabilă să dea glas problemelor ei - sau de fapt ale lui Giles, căci nu se îndura să dea în vileag apucăturile risipitoare ale fratelui ei.

El se întoarse la birou şi aşteptă ca ea să se aşeze pe celălalt scaun, înainte de a se aşeza şi el.

- Allegra, vrei să discuţi despre proiectele de renovare? Tocmai mă uitam prin facturi, şi mă gândeam că sunt cam piperate. Totuşi, îmi dau seama că este nevoie disperată de renovare a camerelor.

Allegra tresări.

- Vrei să insinuezi cumva că eu cheltui prea mult?

El zâmbi amabil.

- Nu, nicidecum. Pur şi simplu nu mi-am dat seama de întinderea acestor reparaţii. Trebuie să analizăm mai exact aceste cheltuieli. Nu că ţin socoteală pentru fiecare bănuţ cheltuit pentru casă, dar nu vreau ca muncitorii să profite de vârsta ta fragedă şi să-ţi sugereze să cumperi ce este mai scump şi care, poate, nu este de cea mai bună calitate.

Simţindu-se complet vinovată, Allegra privi în toate părţile, numai spre soţul ei, nu. Cum ar fi putut să mai ceară un avans pentru alocaţia ei?

- Înţeleg. Voi încerca să fiu mai atentă în viitor.

Menţionarea vârstei ei fragede ar fi putut să-i declanşeze furia, dar lordul avea dreptate, nu-i aşa? Ea de abia ieşise de pe băncile şcolii şi trebuia tratată ca atare. Pe faţa lui era o urmă de zâmbet indulgent, răbdător. El n-o vedea niciodată altfel, decât ca pe o soră mai mică.

- Sper că ai dormit bine, draga mea? A fost de altfel o adevărată revoluţie noaptea trecută.

Allegra se aşeză pe marginea scaunului, mototolind între degete o cută a rochiei din muselină verde.
- Am dormit ca un nou născut, minţi ea.
- I-am auzit vocea lui Giles în grădină. Trebuie să se întoarcă imediat la Oxford?
- Nu... mai stă câtva timp la Londra. Sunt foarte bucuroasă să-l văd, dar... gura Allegrei înţepeni când îl văzu pe Wyndham în cealaltă parte a biroului. Cum ar fi putut să abordeze problema datoriilor iui Giles? Acum era momentul potrivit, dar o ruşine profundă era în szfletul ei, şi ea nu găsi curajul să abordeze dezonoarea freatelui ei – şi a ei însăşi.
- Dar..? De ce simt o notă de teamă în vocea ta?
Allegra trase aer în piept.
- Milord! Ian... eu mi-am administrat prost alocaţia mea. Zoată. Ea se strânse ca şi cum s-ar fi aşteptat la o severă mustrare, dar buzele lui se deschiseră într-un zâmbet asimetric.
- Presupum că ai dat prea multe pomeni şi ai cumpărat ra multe cutiuţe de prizat, spuse el cu un oftat de resemnare. Generozitatea este foarte lăudabilă, Allegra, dar trebuie să înveţi să-ţi ţii ordine în problemele financiare.
Ea îşi coborî privirea, umilirea îi ardea obrajii.
- Crezi că îţi ajung o sută de lire?
Ea ar fi vrut să strige „două mii” dar suma era ridicol de ridicată chiar pentru a o menţiona. În ochii ei o sută de lire era o mică avere şi nu putea cere mai mult. Imaginea vie a unui creditor îmbrăcat într-un voluminos palton negru, cu un zâmbet sinistru, înfruntându-l pe Giles pe o alee întunecată, aproape o făcu să izbucnească în plâns.
- Văd că eşti foarte tulburată, spuse Wyndham în continuare. Nu este nevoie să suferi asemenea remuşcări, draga mea.
- Mulţumesc, Ian. Eşti foarte înţelegător.
- Ei bine, întrucît suntem într-o asemenea armonie unul cu celălalt, cred că este mo mentul cel mai potrivit să-ţi fac un alt cadou. El merse la un dulăpior şi deschise un sertar. După ce scoase o cutie mare plată, se întoarse spre Allegra cu un zâmbet.
Ea aştepta emoţionată ca el să dezvăluie surpriza.
- Nu ştiu când va fi momentul potrivit să-ţi dau asta, Allegra, aşa că ţi-l dau acum. A aparţinut mamei mele, iar înainte de asta tuturor conteselor de Wyndham în ultimii trei sute de ani. El stătea în faţa ei şi deschise capacul. Minunata strălucire a briliantelor mari, o făcu să scoată un ţipăt de surpriză.
- Briliantele Wyndham. Montura veche părea prea pompoasă, potrivită mai curând pentru o matroană.
Allegra atinse cercul de giuvaeruri tăiate în formă de trandafiri, care se micşorau ca dimensiune spre închizătoare.
- În mod sigur, sunt prea măreţe pentru mine. Intimidată, nu putea decât să privească fix la averea de briliante. Fiind crescută la o moşie de ţară, avea gusturi destul de simple. Colierul de safire, brăţara pe care Wyndham i-o dăduse, un lanţ subţire de aur, cu un pandantiv de opal şi trifoiul ei de aur cu patru foi, alcătuiau toată colecţia ei de bijuterii.
- Nu trebuie să le porţi foarte des, dacă nu vrei. Dar la ocazii grandioase, sunt accesorii perfecte, nu crezi?
- Cred că da, spuse Allegra cu îndoială, dar acceptă cutia de piele. Ea continua să privească la briliante, până când acestea începură să joace ca o masă de fulgere de lumini albastre. Pur şi simplu îţi tăiau respiraţia.
Degetele lui lungi scoaseră colierul din catifeaua neagră.
- Trebuie să-l încerci.
Allegra nu dorea acest lucru, dar se supuse, ridicându-se în picioare în faţa lui, astfel ca el să-i poată prinde pietrele reci, în jurul gâtului. Slavă Domnului că avea un gât lung care putea etala un astfel de colier greu, gândi ea. Răsuflarea caldă a lui Wyndham îi mângâie ceafa, iar ea făcu un pas în faţă.
El chicoti ironic.
- La naiba, prostii. Nu aveam intenţia să iau o bucăţică din ceafa ta.
- Eu... nu mi-a fost frică de asta, spuse ea, pipăind colierul.
- Atunci de ce te-ai speriat? întrebă el într-o voce catifelată şi se apropie de ea cu un pas.
- Nimic, absolut nimic, milord - Ian.

- Poate că te gândeai la ceva mult mai sinistru decât la o muşcătură? Stătea atât de aproape, încât îi putea vedea liniile din jurul gurii. Tresări surprinsă când el o trase într-o îmbrăţişare puternică. O sărutare, dar nu pe gât, ci pe buze. Asta nu înseamnă că nu am fost tentat să gust gâtul tău vulnerabil, dulce soţie.

- Ian... începu ea cu o voce stinsă.

Fără altă introducere, el îi prinse buzele tremurânde într-o sărutare pătimaşă, care îi amorţi toate simţurile. Nu fusese niciodată atât de şocată, şi totuşi ceva se trezi la viaţă în străfundurile ei, ca o arşiţă extraordinară care se transmise în spirală şi îi invadă partea inferioară a trupului. Niciodată până acum, nu mai fusese străbătută de astfel de senzaţii.

Ea împinse fără vlagă pieptul lui puternic în timp ce limba îi explora interiorul catifelat al gurii. Strânsoarea lui deveni mai fermă, ca şi cum lupta ei l-ar fi obosit. Sărutarea lui se adânci, declanşându-i un val de senzaţii febrile, pe care nu le mai putea suporta. Fără sprijinul lui, ar fi căzut pe covor.

Când el îşi îndepărtă faţa de lângă ea, Allegra abia mai găsi puterea să respire.

Privirea lui se întunecă, fixată pe buzele ei, cu o expresie de incredulitate şi... teamă? Nefiind sigură cum să reacţioneze, ea se retrase uşor. El sări într-o parte, ca şi cum ar fi fost pălmuit şi ea se întrebă ce anume a determinat această reacţie bruscă. O roşeaţă se întinse pe obrajii lui. Oare era stânjenit? se întrebă ea, dintr-o dată amuzată.

Ochii lui luciră, iar el îşi drese glasul.

- Briliantele sunt frumoase, dar această rochie nu le pune în evidenţă.

Allegra îşi aminti că purta o rochie, de muselină sobră, închisă la gât. Un decolteu adânc, un bust rotund, ar pune în valoare nestematele, iar ea nu se putea lăuda cu o dotare prea proeminentă.

Ca o rază de căldură, privirea lui o învălui din cap până în picioare.

- Să le porţi odată, spuse el pe un ton de concediere.

- Da, Ian. Mulţumesc. Ea se împiedică într-o cută a covorului, când se grăbi să iasă. Făcând o ieşire nedemnă, se blestemă pentru stângăcia ei.

Giles dădea târcoale pe hol, studiind ostentativ portretele anoste ale strămoşilor Wyndham. De când era Giles interesat de artă? Niciodată. El se smulse cu uşurinţă din studiul lui profund şi o acostă pe Allegra.

El o întrebă pe ton scăzut, repezit:

- Ce a spus Wyndham? Ţi-a dat banii?

Allegra îşi aminti de nereuşita ei de a aborda această temă. Acum era prea târziu.

- El... bine, nu i-am putut cere o sumă de bani atât de enormă, Giles! spuse ea tot în şoaptă şi privi spre servitorii nemişcaţi de lângă uşă. Să mergem în salonul albastru.

Ea îl trase pe fratele ei în salonul alăturat, care primise numele de la predominanta culoare albastră a decorului. Dădea impresia de eleganţă rece, fiind în acord cu teama rece din sufletul Allegrei. Aceasta simţea nevoia de a analiza ciocnirea excitantă cu Wyndham, dar problemele lui Giles aveau întâietate.

- Ce să fac? gemu Giles şi se trase de buclele lui castanii. O să fiu dezonorat.

- Eşti deja dezonorat, Giles, sublinie Allegra cu o oarecare asprime. Vino, să ne aşezăm şi să încercăm un plan care să te salveze.

- N-ai putea să-i spui lui Wyndham că ai nevoie de fonduri pentru a curăţa portretele din hol sau ceva asemănător?

- Dar va trebui, să-i arăt şi rezultatele. În plus, a fost cam deranjat de suma mare pe care am cheltuit-o pentru salonul de muzică. Va fi foarte atent la notele de plată, ştiu asta.

- Este mai afurisit ca domnul Pinckney, explodă Giles.

- Nu, nu este! Wyndham este numai grijuliu, nu este zgârcit. Allegra voia să-şi apere soţul.

Giles o privi dur, cu o expresie sălbatică în ochi.

- Nu este decât un singur lucru de făcut, surioară. Va trebui să amanetezi ceva pe care să-l poţi recupera mai târziu. El se uita semnificativ la colierul ei de briliante, pe care încă îl mai avea în jurul gâtului.

Ea scoase un geamăt.

- Sper că nu te gândeşti la briliantele Wyndham? Sunt o adevărată avere. Wyndham tocmai mi le-a dăruit.

- Ar acoperi tocmai bine debitul. Nu am face decât să împrumutăm o sumă rotundă de două mii de lire sterline în schimbul colierului.

Allegra se uita la el şocată.

- De la cine?

El se foi pe canapea lângă ea şi îşi ciufuli mai tare părul.

- Am relaţii. Lasă asta în seama mea.

- Dacă fac asta, s-ar putea să nu mai văd briliantele niciodată, spuse ea mohorâţă. Nu... va trebui să laşi totul în seama mea şi apoi vom vedea.

El se îmbujoră şi se zvîrcoli şi mai tare.

- Ei bine, există o anumită doamnă pe care o vizitez. Este o femeie bogată, are o casă... el se opri brusc şi aruncă o privire sălbatică spre Allegra.

- Casă? Ce fel de casă? Un hotel?

- Ahh, da... un hotel respectabil. Este prietena mea de doi ani şi ea mă va ajuta, sunt sigur.

Allegra îşi îngustă ochii întrucât suspiciunea îşi făcu loc în sufletul ei.

- Atunci de ce nu te ajută de la început? De ce nu te-ai dus direct la ea?

- Ea... ei bine... are nevoie de un depozit cu chirie, bineînţeles. Afacerile sunt afaceri. Ochii lui priveau pofticioşi la colierul de briliante. Ea va avea multă grijă de nestemate până când fac rost de bani să-i plătesc şi să recuperez colierul.

- Şi cum o să reuşeşti să rezolvi asta? Allegra avu o senzaţie de leşin de la stomac şi ştiu că ar fi preferat să nu audă răspunsul lui vag.

- Oh... am să mă descurc. Nu-ţi face griji. Ca şi tine, am fost binecuvântat cu un deosebit noroc.

- Norocul nu-ţi aduce în mod necesar şi fericirea sau ceea ce îţi doreşti, spuse ea cu înţelepciune.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Trebuie să recunoşti că norocul te-a adus în situaţia în care te afli astăzi! Wyndham nu s-ar fi uitat de două ori la tine - îmi cer scuze, surioară - dacă nu ar fi fost acea idee nebunească a ta de a fugi de acasă.

- Poate, dar aş fi preferat fericirea în loc de noroc, spuse ea, gândindu-se la dificultatea de a fi Contesa de Wyndham. Nu eram chiar potrivită pentru aceaştă poziţie în societate.

- O să te obişnuieşti cu asta şi acum, gata. Giles se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

Allegra îl privi şi speră că el va învăţa din această situaţie cumplită, dar se îndoia.

- Cred că Wyndham nu va simţi lipsa briliantelor timp de câteva săptămâni, dacă crezi că atâta va dura până vei rezolva afacerea. Nu pot accepta însă lipsa lor din casă pe un termen nedefinit.

Faţa lui Giles se lumină.

- Eşti un înger! Ştiam că mă pot baza pe tine să mă ajuţi în această încurcătură, surioară. N-am să uit ajutorul tău.

Şi hotărîră astfel: Allegra păstră briliantele în jurul gâtului timp de cincisprezece minute, apoi dispărură în buzunarul lui Giles şi ea se rugă să le vadă din nou, curând. Nu va putea închide ochii, până când acestea nu vor fi din nou sub acoperişul lui Wyndham, puse sub cheie.

Capitolul 12

Giles se întoarse a doua zi, cu vestea că colierul se afla în mîinile capabile ale unei anumite doamne Sally Spinks, o doamnă care avea mai multe calităţi, după cum o informă el pe Allegra.

- I-ai plătit pe cei care îţi dăduseră împrumutul? întrebă ea, îngrijorată.

- Da, aseară târziu. Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru asta, surioară. De îndată ce voi face rost, de fonduri, am să fiu cât se poate de cuminte la masa de joc de la Brook’s. În mod sigur voi câştiga...

Allegra îşi duse mâinile la urechi ca să nu mai audă cuvintele care aveau menirea să o liniştească. Nu se putea aştepta la ceva bun de la jocurile de noroc.

- Nu mai vreau să aud despre asta! În plus, nu voi mai accepta o altă notă de plată, chiar dacă o să-ţi pierzi şi cămaşa de pe tine la masa de joc. Nu am de gând să te mai scap din altă încurcătură financiară!

- Nu este nevoie să te ambalezi aşa, surioară.

- Sper că ai învăţat o lecţie din asta. Cu mâinile pe şolduri, ea se încruntă la el. Dacă nu te-aş fi ajutat eu, acum ai fi fost încă în cea mai adâncă disperare.

- Ai dreptate. Am învăţat din greşelile făcute. N-o să mai fiu niciodată aşa nechibzuit. Giles îi aruncă un zâmbet nervos. Allegra se temea că eforturile ei de a-l aduce pe drumul cel bun eşuaseră. Un leopard să-şi schimbe petele, nu-i aşa? Ea atinse medalionul, întrebându-se dacă un trifoi cu patru foi aducea într-adevăr noroc, după cum îi era faima.

O săptămână mai târziu, Wyndham se pregătea pentru balul Ducesei de Newberry. Se lupta cu nodul legăturii de la gât, iar în spatele lui, Oglesby îi peria cel mai bun frac din satin, culoarea manganului. Ciorapii albi de mătase îi umezeau picioarele, iar el detesta pantalonii până la genunchi, care îl făceau să se simtă ca un adevărat filfizon.

Nu că ar fi dorit foarte mult să participe la acest bal, dar îi promisese Allegrei să o escorteze şi nu voia să nu-şi respecte promisiunea. În special faţă de soţia sa, la care ajunsese să ţină mai mult decât îşi închipuise că este posibil. Ea dădea dovadă de atâta grijă şi duioşie, încât era greu să nu ţină la ea. În plus, casa mohorâtă căpătase un aer primitor, vesel. Allegra avea relaţii bune cu servitorii, care îşi arătau aprecierea făcând casa să strălucească de curăţenie. Arome delicioase dinspre bucătărie îşi făceau drum de-a lungul pereţilor impunători. Toţi păreau să fie fericiţi, făcându-şi cu zel treburile - toţi cu excepţia lui Dogwood, care umbla în permanenţă cu o expresie îndurerată pe faţă, datorată prezenţei obraznice a lui Knocky. Schimbarea în bine se datora tinerei şi timidei stăpâne. Wyndham râdea în sinea lui. Mierea atrăgea mai multe albine decât oţetul, şi nimeni nu avea mai multă bună dispoziţie decât Allegra.

Asta era, cu bunătate adusese viaţă în această casă şi îi alinase durerea din inimă. Dacă se gândea bine, în ultima săptămână gândurile lui nu se prea îndreptaseră spre Justine. Această constatare îl însufleţi şi o viaţă nouă, ca o briză de primăvară, începu să-i treacă prin vene.

- Oglesby, gulerul acesta este foarte bun. Tocmai potrivit de apretat. Credeam că sunt condamnat pentru veşnicie să port gulere care să-mi facă răni la gât.

Oglesby oftă.

- Nu ştiu de câte ori i-am spus spălătoresei în legătură cu apretul, dar fără folos.

Wyndham ridică din sprâncene şi termină de periat părul în oglindă.

- Atunci, ce ai făcut să o convingi să-şi schimbe stilul?

- Nu eu, milord. Contesa a avut un cuvânt de spus personalului când a observat necazurile dumneavoastră cu apretul.

Wyndham scoase un hohot de râs.

- Este o mică gospodină foarte pricepută, nu-i aşa?

- Oh, nu, milord, o adevărată castelană. Ea ştie cum să facă pentru ca toţi, inclusiv personalul, să se simtă bine.

Lordul puse peria jos, iar valetul îi aranjă haina peste umeri.

- Îndrăznesc să spun că, deşi este foarte tânără, a reuşit să înveţe rapid aceste lucruri, Oglesby.

- Unele doamne au un talent înnăscut pentru asta, milord.

- Ea a reuşit să facă din această casă tristă un adevărat cămin, Oglesby. Cred că servitorii nu se pot plânge, nu?

Faţa serioasă a lui Oglesby se lumină.

- Oh, nu, milord. Ceilalţi o plac foarte mult pe noua stăpână, la fel ca mine.

Încălzit de aceste cuvinte, lordul se asigură că centura de mătase albă nu avea cute. El îşi atârnă două lanţuri de aur pentru a înviora ţinuta. Apoi coborî pentru a aştepta apariţia soţiei sale.

În bibliotecă îşi puse dintr-o sticlă un pahar de coniac. Nu-şi putea aminti de când nu se mai simţise atât de liniştit, în orice caz nu de când Justine îl respinsese. Închizând puţin ochii pentru a se apăra de durerea familiară ce o simţea de câte ori se gândea la ea, fu uşurat să constate că nimic nu se întâmplă. Justine... în ultimul timp devenise ca o viespe, iar ochii ei aveau o expresie dezorientată, în timp ce trecea de la distracţie la alta. Zbura ca o molie, fluturându-şi aripile în plăceri prea strălucitoare. El simţi că prima lui logodnică era nefericită şi o suspecta că suferea de aceeaşi maladie ca el, de inimă zdrobită. Ar fi trebuit să fie încântat că suferea, dar nu putu găsi decât compasiune în inima lui.

Gândurile lui se întrerupseră brusc când Xerxes deschise uşa pentru Allegra. Ea năvăli înăuntru, purtând o rochie de bal crem, brodată cu perle, care se mişca seducător în jurul gleznelor ei, în timp ce se apropia de el cu un

surâs. Părul îi era ridicat într-o coroană de bucle şi piepteni cu perle strălucitoare, iar în jurul gâtului purta un lanţ cu un pandantif de opal. Trifoiul de aur era prins pe corsaj, discret. Frumuseţea ei inocentă îi tăie respiraţia. Oare nu părea ea cu câţiva ani mai în vârstă decât în ziua nunţii? Imposibil. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de atunci.

- Eşti extrem de atrăgătoare, spuse el cu sinceritate şi îi sărută mâna. Ai vrea un pahar de vin înainte de a pleca?

- Da... ar fi bine. Mi-ar prinde bine, ca să-mi mai potolesc nervii.

El turnă sherry într-un pahar de cristal şi i-l întinse.

- Eşti îngrijorată din cauza balului?

- Ducesa este o persoană foarte suspusă, nu-i aşa? Aproape la fel de suspusă ca Regina.

- O doamnă în vârstă cam arţăgoasă, dar este distractivă. O călăreaţă neînfricată. Obişnuia să participe la vânători, călărind la fel de bine ca orice bărbat.

- O să mă dezaprobe, spuse Allegra sorbind nervos din vin.

- Prostii! Toată Londra vorbeşte încă despre acea seară muzicală. Ai avut un succes instantaneu cu acea distracţie neobişnuită.

Allegra făcu o mutră.

- Da, acum port epitetul de Lady Wyndham cea excentrică, sau cea originală.

Buzele lui schiţară un zâmbet.

- Eu aş prefera „Cutezătoarea Lady Wyndham".

Allegra surâse şi ea cu reproş.

- Asta este ceea ce se vorbeşte la cluburi?

El aprobă din cap şi ridică paharul. Făcu cu ochiul.

- Sunt mândru.

- Îţi sunt recunoscătoare că nu eşti arţăgos, Ian. M-am gândit la început că ai nasul cam pe sus, spuse ea.

- Îţi apreciez sinceritatea, spuse el plat. Dar îmi place să cred că totuşi am o slabă urmă de simţ al umorului. Îndrăznesc să spun că serata muzicală şi picnicul care a urmat au atins această neînsemnată parte a personalităţii mele.

- Aş spune că ai chiar un mare simţ al ridicolului, zâmbi ea cu cochetărie, iar lordul clipi puternic. Tânăra lui mireasă se transforma cu rapiditate într-o femeie atrăgătoare.

- Sunt bucuros că îmi apreciezi valoroasele calităţi, care sunt atât de puţine, murmură el, luptând cu dorinţa de a o lua în braţe.

- Te subapreciezi, milord. Calităţile tale sunt de aur.

- Iar tu eşti un briliant de prima calitate. El avansă un pas spre ea.

- Inima mea se scufundă ca o piatră, o simplă rocă de cristal, şopti ea în timp ce o urmă de teamă îi trecu peste faţă.

- Îţi este frică de mine? Asta vrei să-mi spui? întrebă el cu o voce gâtuită. Doamne, o mulţime de emoţii ameninţau să-l copleşească.

- Nu... da, poate puţin.

- Nu este nevoie să-ţi fie. El atinse o buclă, mătăsoasă rebelă. Acest sentiment poate să fie chiar plăcut, dacă-l laşi să iasă la suprafaţă.

- Pinkney spunea că astfel de emoţii sunt indecente pentru o tânără.

El chicoti.

- Domnul Pinkney a ieşit din calea ta, Allegra. Definitiv. Ce ştie el despre astfel de sentimente?

Allegra râse înfundat.

- El ştie pe loc despre „scăderea" valorii stocurilor sale.

- Adică, atât cât poate cădea inima lui - spre bogăţie, spuse Wyndham. El nu are habar de sentimente mai nobile.

- Dar tu? şopti Allegra,

Ea părea că-şi ţine răsuflarea, ochii ei fixaţi pe ai lui ca două safire strălucitoare. Da! voia el să strige. „Am cunoscut cele mai înalte culmi de euforie şi cele mai adânci stări de disperare." El nu rosti nimic din acestea,

ci se întoarse uşor într-o parte. Era conştient de fericirea crescândă din interior. Voia să fie sigur că Allegra era sursa acestei senzaţii, înainte de a rosti ceva ce ar fi putut regreta mai târziu.

- Sper, spuse el neutru. El merse spre birou şi trase un sertar. Am ceva pentru tine pe care l-am păstrat pentru această ocazie. El o privi, văzu întristarea feţei ei ca şi cum ar fi fost un trandafir care se deschide la lumina soarelui şi apoi se închide în momentul în care se lasă întunericul. Era oare posibil ca soţia lui să se fi îndrăgostit de el? Această întrebare îl lovi ca un pumn şi se clătină sub impact.

Allegra îi studie faţa amuzată, dorindu-şi să poată citi gândurile care îi treceau prin cap. Inima ei începu să bată mai accelerat şi se dispreţui pentru faptul că adusese în discuţie un subiect care nu făcea decât să-i aducă aminte de durerea lui. Bineînţeles că cunoscuse şi sentimente mai nobile. „Justine." El fusese îndrăgostit de ea şi probabil încă mai era. Cunoscuse fericirea cât şi durerea şi Allegra se familiarizase ea însăşi cu această durere, pentru că exista ca un ecou şi în inima ei. Atâta timp cât Justine era între ei, vor rămâne nişte străini politicoşi.

- Uite, este numai un fleac.

Allegra primi un evantai, din fildeş sculptat, modelul era atât de complicat şi delicat săpat în os încât părea la fel de transparent ca o foiţă. Ea scoase un strigăt de uimire.

- Este superb. Ea îi studie faţa. De ce? nu este ziua mea de naştere.

- Nu, dar mi-ai făcut viaţa cu mult mai uşoară şi acesta este un semn de a-mi arăta aprecierea. Este numai un fleac fără valoare.

- Mulţumesc.

- Sper să-l foloseşti astă seară. Stătea atât de aproape de ea încât putea simţi căldura trupului său. Inima îi zvâcnea şi ea se gândi dacă picioarele o mai puteau susţine mult timp. Mai ales că el îi aruncă acel zâmbet leneş, însoţit de o mulţime de sugestii.

El atinse uşor medalionul de aur.

- Ce ascunzi acolo? O miniatură a unui iubit din copilărie?

Căldura din trup se deplasă pe faţă.

- Nicidecum! Aparţinea bunicii din partea tatălui, un dar de nuntă, cred. Ţin acolo un trifoi cu patru foi - poartă noroc.

- Ahh, soţia mea este superstiţioasă.

- Giles spune că am un noroc ieşit din comun.

El o privi cântărind cuvintele.

- Poate are dreptate, dar pe de altă parte Giles are tendinţa să exagereze. De ce au unii oameni mai mult noroc decât alţii?

Allegra zâmbi şmechereşte.

- Poate că unii cred că un trifoi cu patru foi îi ajută, alţii nu cred.

- Hmm, sunt surprins că fratele tău nu ţi l-a furat ca să-i stimuleze norocul la masa de joc. Nu a fost văzut la Brook's în ultima perioadă şi mă tem că o să cam piardă.

Allegra strânse noul evantai atât de tare încât crezu că-l rupe. Toată teama reţinută ieşise din nou la suprafaţă. Ce se întâmpla dacă Giles nu reuşea să facă rost de fonduri pentru a putea recupera briliantele Wyndham de la doamna Spinks? Nici nu voia să se gândească la asta.

- El a fost întotdeauna amestecat în lucruri nebuneşti şi mă tem că plecarea la Oxford nu prea l-a ajutat. Nu s-a întors la universitate aşa cum era plănuit.

- Vrei să vorbesc eu cu el?

Allegra se făcu albă.

- Nu! Nu va fi necesar. Giles trebuie să găsească o cale să se apere singur, să înveţe să fie responsabil. El a fost întotdeauna un tip care a şocat cu spiritul lui risipitor. Şi această trăsătură este probabil a familiei, gândi ea, amintindu-şi de propria geantă goală. Va pleca înapoi la Oxford după balul nostru de aici. La sfârşitul săptămânii viitoare, Allegra se chirci gândindu-se că va trebui să mai trăiască în incertitudine, privind colierul încă o săptămână.

- Foarte bine. Să plecăm acum la balul Contesei Newberry. Probabil că va fi o plictiseală zdrobitoare.

Allegra îşi puse în funcţiune noul evantai.

- Ei bine, „zdrobitor" este dovada succesului.

- Ai învăţat multe de când ai venit la Londra, nevastă, spuse Wyndham chicotind. O să te descurci foarte bine.

Allegra sorbi cu plăcere cuvintele de laudă, plăcerea îi inundă tot trupul. În orice caz, ea se va bucura de succes - chiar dacă Justine va fi acolo şi va dansa cu Wyndham.

Capitolul 13

Toate ferestrele de la Newberry House pe Piccadily erau luminate cu lumânări şi lămpi cu ulei. Un lung şir de trăsuri treceau în pas lent prin faţa treptelor de la intrare, lăsând oaspeţi împodobiţi în satinuri lucioase seducătoare, mătăsuri în culorile curcubeului, catifele şi bijuterii de toate formele şi mărimile. Briliantele luceau ca focul, rubinele scânteiau, iar safirele aruncau raze mistice, reci. Allegra nu mai văzuse o asemenea bogăţie de bijuterii adunate toate la un loc.

Mândră de compania sa, ea intră la braţul lui Wyndham şi simţi un val de plăcere când valetul strigă numele lor.

- Lordul şi Contesa de Wyndham.

Ei pătrunseră înăuntru şi Allegra constată că nu roşise când Ducesa de Newberry, cu gâtul strâns într-un set de briliante enorme, îi strânse degetele. Ochii ei albaştri bătrâni luciră răutăcios.

- Ce bine să te văd, Lady Wyndham. Oraşul vorbeşte despre tine ca despre cea mai îndrăzneaţă amfitrioană a sezonului.

Acum Allegra roşi, dar nu putu descoperi nicio urmă de superioritate rigidă în expresia celeilalte femei.

- Sper să puteţi participa la balul nostru de săptămâna viitoare, înălţimea Voastră. Promit să nu fie niciun picnic pe podea şi nici servitori care să cânte pe coridoare.

- De ce nu? Avem nevoie de distracţii reconfortante, draga mea!

Astfel lăudată, Allegra salută restul familiei, apoi, agăţată de braţul Iui Wyndham, urcă treptele spre sala de bal de la etaj. O întâlni pe mătuşa Irene şi pe Lydia Sinclair. Giles fusese invitat dar nu era nici urmă de el - slavă Domnului. Oricum, probabil că va veni târziu.

- Pot avea primul dans? întrebă Wyndham, iar Allegra roşi de plăcere. Ei formară împreună cu un alt cuplu un menuet, iar lordul nu-şi desprinse ochii de pe faţa ei, în timp ce executa paşii complicaţi. Allegra nu fusese niciodată mai conştientă de el, sau de ea. Sângele ei cânta, inima îi flutura ca un fluture prins în piept şi o slăbiciune curioasă, caldă, îi invada stomacul. În mod cert, era cel mai atrăgător bărbat din încăpere.

Spre surpriza ei, zâmbetul lui dispăru, iar faţa lui serioasă păli, în timp ce se mişca. Ea observă motivul - Justine Bryerly, la dreapta ei. Justine arăta bine într-o rochie de dantelă de culoare albă, un simplu şirag de perle în jurul gâtului subţire. Faţa ei frumoasă purta expresia unei tragice disperări.

Plăcerea dansului fusese distrusă de apariţia Justinei. Era normal să fie invitată, nu se putea altfel. Allegra şi-ar fi dorit să o urască pe vechea ei prietenă, dar nu găsi decât dezgust pentru ea însăşi; pentru speranţa că poate Wyndham se îndrăgostise de ea. Pentru speranţa că el uitase de atracţia morbidă pentru Justine.

Când dansul se termină, Wyndham ieşi de pe ring.

- Dacă vrei să mă scuzi, Allegra, trebuie să vorbesc cu un prieten de-al meu.

„Cine?“ vru să întrebe Allegra, dar se abţinu. Ea aprobă numai din cap.

- Nu eşti legat de şorţul meu, ştii asta.

- Mulţumesc, spuse el cu un zâmbet forţat.

Pătrunsă de dorinţă, ea îi urmări spatele lat, în timp ce se strecura printre oaspeţi. Nu era nevoie să aştepte să vadă cine anume îi atrăsese atenţia. Mătuşa Irene apăru, trecându-şi braţul pe sub cel al Allegrei.

- Să mergem afară, pe terasă. Este sufocant aici. Înghesuiala asta mă scoate din sărite.

- Da, este şocant de cald, astă seară.

O uşoară briză le răcori puţin feţele afară, iar Allegra trase adânc aer în piept, încercând să şteargă amintirea feţei uimite a lui Wyndham când o văzuse pe Justine.

- Pari să ai o supărare, spuse mătuşa Irene. S-a întâmplat ceva?

- Nu... ei,bine, da. Nu ştiu. De ce întrebi? Ea se sprijini de umărul mătuşii sale. Declar că este dificil să fii căsătorit. Înghiţi un sughiţ şi îşi şterse repede umezeala din ochi. Mătuşa Irene o bătu uşurel pe spate.

- Cred că te-ai maturizat, scumpă Allegra. Este un proces dureros. Ştiu că n-ar trebui să o fac, dar spune, eşti fericită cu Wyndham?

Allegra aprobă din cap, cu vigoare.

- Este un bărbat bun, onorabil.

- Poate cam rece?

- Nu, deloc! explodă Allegra. Are un dezvoltat simţ al umorului şi este destul de vorbăreţ. Discută tot felul de subiecte cu mine - aşa cum ar face cu prietenii.

Mătuşa Irene nu răspunse nimic.

- Vreau să cred că mă consideră prietenul lui, şopti Allegra şi se şterse din nou la ochi.

- Cred că ai vrea să te considere mai mult decât atât! spuse mătuşa Irene practic.

- Poate. Allegra nu dorea să i se analizeze sentimentele. Se smulse din braţele mângâietoare ale mătuşii şi merse singură pe terasă, mai departe. Dorindu-şi un moment de reculegere, ea fu recunoscătoare mătuşii sale că nu o urmase. Nu ar fi trebuit să fie acolo singură, în întuneric. Cine ştie cu ce musafiri s-ar mai putea întâlni? Terasa era un refugiu bun pentru îndrăgostiţi.

Wyndham nu o zări pe soţia lui nicăieri pe ringul de dans şi se decise să caute refugiul în sala de joc, pregătită pentru plăcerea bărbaţilor. La uşă se întîlni cu Percy Harcombe.

- Unde este frumoasa Allegra? întrebă Percy imediat.

- Stă de vorbă cu babele, fără îndoială, spuse lordul. Am lăsat-o la ringul de dans. El îl studie pe vărul său,înfloritor, îmbrăcat cu o haină de culoare neagră şi o centură brodată cu aur.

- Eu nu aş lăsa singură o astfel de frumuseţe, spuse Percy cu un oftat.

- Sunt sigur că o s-o găseşti, dacă o cauţi. O să-i facă plăcere să te vadă, sunt sigur de asta, spuse lordul cu un zâmbet slab. Percy îşi aruncă mâinile în aer.

- Ce insensibil din partea ta! Nu eşti gelos nici măcar un pic, Wyndham?

Lordul zâmbi.

- Pe tine, vere? Câtuşi de puţin.

- Eşti un snob fără inimă, spuse Percy, pufnind din nas.

- Ce părere ai de o mână de whist? Aş cam avea nevoie de câţiva bănuţi pentru punga mea care se cam îngustează.

Percy îl urmă cu voiciune.

- Sper ca prin asta să-mi mai rotunjesc fondurile. S-ar putea ca ceea ce câştig acum, să dăruiesc bietei tale soţii.

Wyndham îşi întoarse capul.

- Pentru ce să faci asta?

- Ei bine... Percy continuă să vorbească şi în acelaşi timp să-l privească fix pe vărul lui. Ultima dată - a fost oare ieri? am mers cu Allegra la vânzătorul de ţesături şi ea s-a abţinut să aleagă ceva. Când am întrebat-o care este motivul comportării ei brusc economice, ea mi-a spus că trebuie să fie atentă la cheltuieli.

Wyndham hohoti de râs.

- Pe dracu' o să fie!

Percy insistă.

- O ţii cumva pe raţii stricte, vere?

- Bineînţeles că nu! I-am spus numai să fie econoamă. În plus, sunt sigur că negustorii profită de tinereţea şi lipsa ei de experienţă.

- Asta nu este corect, Wyndham. Crezi că i-aş lăsa pe negustori să o jefuiască când sunt eu de faţă?

Wyndham îl bătu pe umeri pe Percy.

- Nu, nu cred asta, niciun moment.

- Eşti un cocoş încăpăţânat, Wyndham.

- Am auzit şi mai rău. Lordul îşi scărpină obrazul, gândindu-se. Vrei să spui că ea părea lefteră sau pur şi simplu nu se îndura să cheltuiască banii.

- Nu prea are bani în punguţă, Ian. Lefteră, aş zice. Ea întotdeauna da cerşetorilor câţiva bănuţi, ori de câte ori am ieşit, dar în ultimul timp nu a mai dat nimic. Nu credeam că o să ajungi să fii aşa un zgârie brânză, la vârsta ta.

- I-am dat... începu Wyndham, dar fu întrerupt de Giles Temple care îi dădu o palmă peste spate.

- O adevărată plictiseală, nu-i aşa? spuse Giles. Slavă Domnului că am scăpat de aici înainte ca ducesa să mă târască la dans de-a lungul pereţilor.

- Asta ar fi fost un mare sacrificiu, spuse Percy sec. Eşti cumva pe cale să-ţi pierzi galbenii, tinere?

Giles zâmbi cu toată gura şi îşi frecă mâinile.

- De asta sunt aici. Nu ca să pierd, ci ca să câştig. Cred că norocul este de partea mea în seara asta. Trifoiul cu patru foi al Allegrei ar străluci, dacă ar fi în apropierea mea.

Wyndham se întoarse abrupt pe călcâie.

- Vă rog să mă scuzaţi, domnilor. Trebuie să rezolv o chestiune.

Wyndham auzi vocea mirată a lui Giles, dar el îşi croi drum printre musafiri, căutându-şi soţia. Era probabil ca ea să aibă probleme băneşti şi să nu aibă curajul să-i spună? Dintr-o dată deveni imperativ ca el s-o găsească, să se asigure că nu-i era atât de teamă încât să nu îndrăznească să-i spună necazurile pe care le avea. Era atât de sigur că ea reuşise să-şi învingă teama - cu excepţia chestiunilor de natură mai intimă. Ajunseseră să fie prieteni, aşa că de ce nu avea încredere să-i spună despre dificultăţile ei? Oare căsătoria lor era pe un fundament atât de şubred? Suspiciunea îl zdruncina. Dacă ea îşi pierdea încrederea... Oare i-o câştigase vreodată? Dacă nu, tot fundamentul pe care îl clădise cu ea, era degeaba.

Se uită pe ringul de dans, dar nu o văzu. În mod evident, părăsise sala de bal. Nu o putea învinui; încăperea era încinsă ca un iad.

Unde naiba se ascundea? Coborî în goană treptele şi se uită în saloane. Într-una din ele, o cameră mică de lângă intrare, erau puse toate pălăriile şi hainele de care se dezbrăcaseră oaspeţii. Acolo, pe o canapea, în întunericul luminat numai de o lumânare stătea o femeie. El se grăbi să intre.

- Allegra? Tu eşti?

Doamna ridică capul şi el privi în ochii tragici ai Justinei.

- Justine? Vocea îl părăsi. Sfâşiat între dorinţa de a continua căutarea Allegrei şi aceea de a o consola pe prima sa logodnică, el înaintă. Ce s-a întâmplat? Arăţi la fel de palidă ca o stafie.

Cu mare grijă, simţind o împunsătură de vină în a sta lângă o femeie nemăritată într-o cameră întunecată, el i se alătură.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Lewington a plecat acum zece minute, spunându-mi că nu vrea să mă mai vadă, explică ea pe un ton stins.

- Ei bine, călătorie sprâncenată! De ce îţi pui inima la vedere? Acest individ nu merită dragostea ta. Este un peşte rece şi se foloseşte de oricine îi iese în cale.

- Asta este o exagerare grosolană. Eşti numai gelos că i-am dăruit lui inima mea.

- S-ar putea să fie adevărat. Ştiu că întotdeauna am fost sinceri unul cu altul, Justine, dar nu este nevoie de tonul ăsta de desconsiderare. Ţi-ai bătut joc destul de inima mea.

Ea îl privi, ochii ei îndureraţi erau plini de lacrimi.

- Am fost îngrozitor de incorectă cu tine, Wyndham, dar până la urmă o să-mi mulţumeşti pentru ceea ce am făcut. Noi nu ne-am fi potrivit, ne-am fi certat tot timpul. Nu am răbdare pentru lucrurile casnice şi tu eşti un bărbat căruia îi place să aibă confort în jurul lui, o femeie care să te adore şi care să se grăbească să-ţi îndeplinească dorinţele.

Exact tipul de soţie pe care o am, gândi Wyndham.

- Inima nu ia în consideraţie astfel de detalii banale, atunci când se decide să se ofere.

- Tu eşti o persoană mult mai bună după durerea pe care ai simţit-o - mai uman, continuă Justine, decât voi fi eu vreodată, după ce îl voi uita pe Lewington. Dacă îl voi uita.

- Bineînţeles că te vei reface după acest mizerabil, spuse Wyndham şi se ridică. Era măcinat de nerăbdare şi voia să iasă din cameră.

- Să te asculţi pe tine însuţi, murmură ea caustic.

El aşa făcuse şi înţelese că remarca lui superficială era adevărată. În cazul lui. El trecuse de această dragoste, sau poate infatuare, pentru Justine şi putea, cu certitudine, să-i dea sfatul că îl va uita pe Lewington.

- Există întotdeauna o altă zi - când durerea va fi mai mică.

Spuse:

- Apoi va veni o zi când totul a trecut. Asta vrei să spui Wyndham? Ea se uită la el atotştiutor iar el dădu din cap imperceptibil.

- Da.

Ea întinse mâna şi ridică bărbia.

- La revedere, Wyndham. Pot să te numesc prieten?

- Bineînţeles! Cu un râs trist, el o ridică în picioare. Vei găsi în curând bărbatul care să te iubească cu adevărat. Haide, vino. O s-o caut pe mama ta şi ea te va duce acasă.

El deschise uşa şi o lăsă să iasă înaintea lui. Nu îşi amintea de când nu îşi mai simţise inima atât de uşoară.

Allegra îi văzu în capul scărilor şi o teamă rece o cuprinse. Wyndham purta o expresie de fericire şi ea se gândea la ce se întâmplase între el şi Justine. Allegra observase absenţa lui Lewington şi umerii prăbuşiţi ai Justinei. Însemna asta oare că Justine încerca să caute fericirea în braţele lui Wyndham, dacă Lewington o abandonase?

Allegra nu voia să afle răspunsul. Smulgându-se cu greu din priveliştea pe care o avea asupra perechii, ea se amestecă în mulţimea de musafiri. Va sta departe de Wyndham până când va fi timpul să plece acasă.

La miezul nopţii, luă masa cu Percy şi Giles. Nu era nici urmă de Wyndham, până mult după miezul nopţii. El părea preocupat, îi zâmbi vag, iar inima Allegrei se strânse. Se temu că mintea lui era ocupată cu imagini ale frumoasei Justine şi că inima lui era plină de dorinţă.

Nu era însă nici urmă de Justine.

La ora două, Allegra acuză o durere de cap şi ceru lui Wyndham să o ducă acasă.

- Desigur, draga mea. A fost o noapte foarte obositoare.

Aranjă ca un servitor să îi aducă şalul, apoi îşi făcu drum printre musafiri, către gazde. Allegra era recunoscătoare că el era stăpân pe situaţie. Ea îşi luă rămas bun şi o felicită pe ducesă pentru splendida adunare.

Simţindu-se mai puţin splendidă, îl lăsă pe Wyndham să o conducă la trăsură. Uneori era pur şi simplu prea greu să-şi menţină optimismul şi bunăvoinţa.

Vizitiul închise uşa la trăsură şi depăşi un şir de trăsuri pentru a ajunge în stradă. Noaptea avea o anumită răcoare, ca şi cum ar fi vrut să reamintească oamenilor Londrei că, nu cu mult timp în urmă, iarna ţinuse oraşul în strânsoarea mâinii sale.

Allegra avu un frison când se lăsă să cadă pe pernele de mătase.

- Ţi-e frig? Fără a aştepta răspunsul, Wyndham îşi scoase eleganta haină şi o puse pe umerii ei. Asta o să te încălzească.

- Dar acum o să-ţi fie ţie frig, spuse Allegra.

El râse - un sunet lipsit de griji - care o încălzi mai mult decât haina.

- Nu-ţi face griji din cauza mea. Am sânge destul de fierbinte. Vocea lui conţinea o oarecare sugestie, iar inima Allegrei tresări.

- Pari... fericit, Wyndham, spuse ea precaută. S-a întâmplat ceva interesant la bal?

- S-ar putea spune asta, răspunse el enigmatic. Am descoperit ceva despre mine şi ceva despre tine.

Amintindu-şi de briliantele Wyndham, Allegra înghiţi cu teamă.

- Ai descoperit că sunt o dansatoare mediocră? Ei bine, simţul ritmului nu este chiar ceea ce ar trebuie să fie. Efortul ei de a însufleţi atmosfera tensionată eşuă.

- Încă nu te-am ţinut în braţe la vals, aşa că nu pot spune dacă mi-ai maltratat picioarele sau nu. O luă de bărbie. Dar probabil că nu.

El îşi puse braţul, ca din întâmplare, în jurul umerilor ei şi o trase mai aproape. Căldura trupului lui se transmise spre ea, dându-i siguranţă.

- Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva care mă tulbură, Allegra.

Ea îşi ţinu respiraţia, aşteptând să se reverse un torent asupra ei pentru o greşeală de care nu îşi mai aducea aminte. Decât dacă nu cumva aflase despre briliantele Wyndham.

- Sunt nevinovată, spuse ea îndrăzneţ, dar cuvintele ieşiră cu greu de pe buzele ei.

- Am aflat cu totul întâmplător, de la Percy, că tu ai buzunarele goale. Este adevărat?

Allegra se depărtă de el.

- De ce ar crede Percy asta? Am petrecut ore la magazin, alegând şi cumpărând materiale pentru casă.

- Percy afirmă că tu nu cumperi nimic, fiind permanent îngrijorată de costuri. Şi nu mai dai de pomană la cerşetori, continuă el fără milă.

- Ei bine, nu îi pot întreţine cu o mână de bănuţi, replică ea. Wyndham rumegă în linişte cuvintele ei şi ea îl auzi oftând din greu.

- Aş vrea să-mi încredinţezi problemele tale. Nu sunt căpcăunul pe care îl crezi tu şi nici nu sunt un zgârie-brânză.

- Ştiu asta, şopti ea necăjită, luptând contra unui val de lacrimi. Sunt aşa o cheltuitoare... am cheltuit deja suta de lire pe care mi-ai dat-o pe... nimic.

El se aplecă atât de aproape, încât ea crezu că o va apuca de umeri şi o va scutura, dar el îi şopti în ureche.

- Şi nu ai avut curaj să-mi spui? De ce ţi-e frică de mine? Sper că nu ai niciun motiv. M-a deranjat să aflu că ai secrete faţă de mine, ca şi cum aş fi un inamic. Nu-mi plac secretele.

- Ceea ce s-a întâmplat în trecut a făcut dificil să am încredere în tine. Ea îşi înghiţi un sughiţ de plâns. Căsătoria noastră a început pe o bază de neîncredere, datorită faptului că tu nu voiai să te căsătoreşti cu mine. Ai făcut un lucru de onoare, dar nu am fost alegerea ta.

- Trebuie să începem să construim ceva pe care să se poată baza căsătoria noastră.

Tăcerea se prelungi. Allegra se întrebă oare în ce sfere umblau gândurile lui.

- Tu vrei să... începem din nou?

El confirmă şi îi trase capul pe umărul lui.

- Este singura cale.

- Dacă dragostea nu este părtaşă la căsătorie, nu putem găsi un nou început. Apropierea lui o copleşi, mirosul lui masculin şi puterea lui de a îndrăzni să atingă rana care se afla sub suprafaţa netedă a vieţilor lor. Ea ar fi dorit să se poată arunca în braţele lui şi să-şi dezvăluie complet sufletul.

- Da, dragostea este importantă. Încrederea - chiar mai mult. Dacă nu poţi avea încredere în mine cu problemele tale, va fi dificil să începem din nou.

Allegra sări înapoi.

- Nu mă învinui pe mine pentru dificultăţi, Wyndham. Nu eu iubeam pe altcineva, atunci când ne-am întâlnit în faţa altarului de la St.George's.

El deveni tăcut, iar Allegra se depărtă de el. Treceau prin Mayfair, o tăcere apăsătoare se lăsase între ei.

- Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, vocea lui era răguşită de emoţie. Iubeam pe altcineva, dar acum - ei bine, am descoperit că ceea ce am considerat dragoste, în realitate nu era. Valorile la care ţin nu aveau loc în acea relaţie.

Ea aşteptă în tăcere ca el să continue.

- Justine este un soare strălucitor care aruncă raze ameţitoare peste oricine întâlneşte. Admit, am fost ameţit. Ea adoră o viaţă plină de amuzament şi variaţie, surprize şi pasiuni. Este palpitant să fii părtaş la visurile ei vesele, dar... Zâmbi cu tristeţe. Ea îi inspiră pe bărbaţi să creeze poezii pentru frumuseţea ei, forţează pe oricine să admire minunăţia creaţiei, convinge pe orice poet pasionat să trăiască din zâmbetele zeilor şi nectarul creaţiei.

Allegra râse, iar el răsuci capul să o vadă mai bine la lumina felinarului din afara uşii. El zâmbi uşor.

- Orele în compania Justinei erau o adevărată melodramă.

- Şi tu...?

- Eu sunt de felul meu un prozaic - cu ambele picioare pe pământ. Dacă vrei să ştii adevărul, era al naibii de greu să trebuiască să scrii poezii tot timpul. Cred că grijile curente ale vieţii aduc mai multe recompense decât privirile galeşe. El se mută în colţul în care era ea ghemuită.

- De fapt, îmi place ideea de a avea ou fiert moale la micul dejun, apret moderat la gulere şi plăcerea adevărată de a veni acasă la o locuinţă strălucitoare şi servitori veseli - chiar dacă sunt foşti hoţi de buzunare sau actori de circ. El o trase în braţele sale. De fapt, ador să vin acasă la tânăra mea soţie, care dovedeşte atât de mult

talent în a face fericit pe oricine. El murmură ultimele cuvinte, în timp ce o trăgea tot mai mult spre el, într-o îmbrăţişare înfocată.

- Voi avea grijă să obţii o trată bancară care să-ţi acopere toate datoriile, Allegra. Aş vrea să ai încredere în mine, dacă sunt necazuri. Nu înţeleg de ce eşti aşa recalcitrantă în a-mi încredinţa mie necazurile tale.

Având în faţa ochilor briliantele Wyndham, ea înţepeni şi se trase într-o parte.

- Nu am nimic de ascuns! Nu este nevoie ca tu să-ţi baţi capul cu ceva, explodă ea, împotrivindu-se tentativelor lui atrăgătoare. Nu am nevoie de nimic - numai linişte sufletească.

El se mişcă ezitant.

- Speram să-ţi facă plăcere destăinuirile mele, faptul că nu o mai iubesc pe Justine.

Allegra îşi muşcă buza de jos. Dacă l-ar fi lăsat să pătrundă acum în inima ei, mărturisindu-şi propria dragoste, el ar fi fost dublu scandalizat dacă ar fi descoperit adevărul în legătură cu aranjamentele ei ascunse cu Giles. Ar fi fugit de ea dacă ar fi descoperit că a complotat pe la spatele lui.

- Sunt mulţumită, spuse ea ezitant, dar m-ai surprins cu mărturisirea ta. Trebuie să-mi dai timp să analizez implicaţiile acesteia.

El luă o expresie de revoltă.

- Astfel încât tu să ai timp să hotărăşti dacă îţi merit dragostea sau nu?

- Nu-mi răstălmăci cuvintele, te rog. Tremura în interiorul ei şi ar fi vrut să se arunce în braţele lui, dar necazurile ei cu Giles se interpuneau între ei. Dacă căsătoria ei urma să funcţioneze, nu trebuia să existe secrete între ei.

- Nu primesc nimic în schimbul mărturisirilor mele dureroase? întrebă el, incredul.

Ea se oţeli.

- Ţi-ai uşurat inima, şopti ea. Asta înseamnă ceva.

El era atât de tăcut încât ea regretă cuvintele ei crude.

Acum ar fi fost momentul să-şi mărturisească „greşelile", să-şi dezvăluie lipsa de încredere în el şi să-l implore să o ierte, dar ea nu găsi curajul să deschidă gura.

Capitolul 14

Ei pătrunseră în casa din Berkley Square într-o tăcere de gheaţă. Francis le ţinu uşa deschisă şi privi la Allegra ca şi cum ar fi întrebat-o ce se întâmplase. În ciuda durerii pe care o simţea în inimă, ea găsi, totuşi, un mic zâmbet pentru el.

- Cum a fost seara, Francis? Linişte?

- Da... nimic altceva decât linişte de mormânt, milady. Knocky a ieşit, poate altfel ne-ar fi cântat un cântec.

- O seară nefolositoare, aş putea spune, zise Wyndham cu răceală şi Allegra tresări la înţelesul dublu al cuvintelor sale. Knocky îşi ia prea multe libertăţi. Nu este nevoie să ascultăm tot timpul cântecele lui.

El trânti pălăria şi mănuşile în mâna imensă a lui Francis.

- Transmite-i lui Dogwood mesajul de a-mi aduce o sticlă de coniac. În bibliotecă.

Allegra privi la spatele furios al lui Wyndham, în timp ce se îndrepta spre paradisul lui, la celălalt capăt al culoarului. El se opri brusc, în timp ce ea urca scările.

- Da, aproape uitasem, spuse el, ca pentru sine. Allegra!

Ea îngheţă, întorcându-se spre el cu teamă.

- Da, milord?

- Va fi bine să porţi briliantele Wyndham la balul nostru. Este o ocazie perfectă să arăţi bijuteriile de familie; de fapt este o tradiţie Wyndham pentru primul nostru bal al sezonului. Aş vrea să le văd în jurul gâtului tău.

Allegra se clătină, ca şi cum ar fi primit o lovitură în falcă. „Balul urma să fie peste o săptămână! Giles avea la dispoziţie o săptămână să recupereze colierul. Doamne fă să mi-l aducă înapoi la timp.“ Să rezolve această problemă dezastruoasă, ar fi însemnat să i se ia o mare greutate de pe umeri - asta i-ar limpezi conştiinţa astfel încât l-ar fi putut apropia pe Wyndham, fără secrete.

- Foarte bine. O să fie plăcerea mea, spuse ea pe un ton plat şi îl privi pe Wyndham drept în ochi. El o cercetă cu atenţie, ca şi cum ar fi simţit tulburarea ei interioară, apoi intră în bibliotecă, trântind uşa după el.

Dacă el ar fi întrebat ce era în neregulă, poate că i-ar fi mărturisit toată disperarea în ciuda promisiunii de a nu-l divulga pe Giles. Însă ochii lui nu-i oferiseră nicio invitaţie. „Cum să treacă de această încercare grea?" Prea tulburată pentru a se relaxa, se plimba prin dormitor. Lucy bătu la uşă şi se strecură în cameră, pe nesimţite.

- Nu vorbi, Lucy! ordonă Allegra. Trebuie să mă gândesc.

Se hotărî în final să scrie în viteză o notiţă către fratele ei, care petrecuse ultimele două nopţi la locuinţa unui prieten, pentru că detesta să îl vadă pe Wyndham în fiecare dimineaţă la micul dejun.

„Dragă frate, te rog să mă vizitezi cât mai curând posibil. O problemă de maximă urgenţă!!! Allegra."

Ea sigila misiva cu ceară, apoi o trimise pe Lucy să-l aducă pe Francis.

Când acesta intră, ea îi spuse:

- Du asta în Strada St.James's şi nu pleca până nu o predai în mâinile fratelui meu, personal. Îi dădu lui Francis biletul, privindu-l fix. Şi nu este nevoie să-i spui lordului despre asta.

- Dorinţa dumneavoastră este ordin pentru mine, milady. Nu vă fie teamă. El se înclină şi plecă.

Allegra nu dormi deloc în noaptea aceea, iar picioarele o dureau de atâta mers nervos în primele ore ale dimineţii. Capul îi apăsa gâtul ca o minge de plumb, iar ochii îi erau iritaţi de insomnie. Nu putu decât să plângă când îşi văzu faţa devastată în oglindă. Nu că plânsul i-ar fi îmbunătăţit aspectul, se gândi ea. De ce, oh, de ce s-a lăsat ea implicată în schemele nebuneşti ale lui Giles? Răspunsul era simplu. Nu putea privi pur şi simplu cum creditorii ruinau viaţa fratelui ei.

Ea luă pisoiul din pat şi mângâie corpul cald. Faptul că acesta torcea fericit în braţele ei nu o înveseli în dimineaţa asta şi îl aşeză pe locul lui favorit - pernele ei.

Giles sosi curând după micul dejun. Allegra îşi puse degetul pe buze şi îi arătă uşa bibliotecii. Nu îl văzuse sau auzise pe Wyndham în această dimineaţă, dar suspecta că el îşi oblojea orgoliul rănit printre cărţile sale. Îi făcu semn fratelui ei să urce şi îl trase în budoarul ei particular.

După ce închise uşa, şopti:

- Slavă Domnului că ai venit, Giles.

Fratele ei îşi pipăi nervos legătura de la gât.

- De ce eşti aşa înfierbântată, surioară? A aflat cumva Wyndham despre aranjamentul nostru?

Allegra oftă şi se plimbă prin cameră. Luă o pernă brodată de pe un scaun şi şi-o puse la spate pentru a-şi mai potoli tensiunea dureroasă din interior.

- Nu, nu încă, dar va afla dacă tu nu recuperezi briliantele foarte repede. Giles, trebuie să mă salvezi!

- Ce s-a întâmplat? Giles începu şi el să umble prin cameră şi se întâlniră la mijloc.

- Wyndham vrea să port briliantele la balul nostru. Nu vezi că au mai rămas numai câteva zile? Allegra scutură braţul fratelui ei. Ai fondurile necesare să cumperi înapoi colierul?

Giles se lumină.

- Eşti norocoasă, le am. Am câştigat o sumă importantă ieri, dar intenţionam să o folosesc în continuare pentru a-mi spori bugetul, la masa de joc.

Allegra gemu.

- Asta este cea mai nebunească idee pe care am auzit-o! Cum poţi chiar să te gândeşti să rişti repetarea pierderii tale anterioare şi să-mi periclitezi viitorul? Mi-am cam pierdut răbdarea cu tine. Ea îl privi, mulţumită că îl pusese într-o situaţie jenantă. Vreau să vii astă seară aici cu colierul în mână. Sau nu mai vorbesc niciodată cu tine.

- Am înţeles, surioară. Dar nu este nevoie să te răsteşti aşa la mine. Poate sunt puţin cam prea optimist în privinţa jocurilor, dar ştiu când vântul este în favoarea mea. Aş putea dubla câştigurile.

- S-ar putea să fie şi asta, dar îţi cer cooperarea în această chestiune în caz contrar, am să-i spun lui Wyndham toată povestea şi am să-l las pe el să trateze cu tine.

Giles dădu înapoi, în mod vizibil.

- Nu este nevoie de asta, surioară. Wyndham poate fi al naibii de afurisit şi nu vreau să mă prindă pe picior greşit.

Allegra văzu pungile de sub ochii fratelui ei şi se simţi ca şi cum ar fi fost mai în vârstă, mai experimentată. Se schimbase mult în ultimele luni şi greutatea unor noi responsabilităţi apăsa pe umerii ei.

- Dacă aş fi în locul tău, Giles, m-aş întoarce la Oxford şi aş studia cu seriozitate ca să iau cu succes toate examenele. Ai posibilitatea să-ţi faci o educaţie, dar tu te iroseşti în nopţi pierdute la băutură şi jocuri de noroc. Aş vrea foarte mult să ştiu cum ai reuşit să te sustragi de la studii - ce fel de aranjament ai, ce minciuni ai spus. Pinkney este probabil în posesia unei scrisori de exmatriculare a ta de la universitate.

Giles păli şi îşi înfundă mâinile în păr.

- Nu este nevoie să faci mai multă vâlvă. Ei bine... intenţionam să mă întorc de îndată ce recuperam colierul.

- Asta este astă seară. Îţi sugerez să îţi rezervi un loc la următoarea diligenţă care pleacă spre nord. Allegra continuă fără milă: nu vreau să te mai ajut şi la alte prostii.

- Greaca şi latina, murmură el caustic. Numai babalâcii sunt interesaţi de asta, iar eu nu sunt suficient de bătrân. Plecă val-vârtej din cameră, după un rămas bun superficial.

Allegra avea premoniţia unui dezastru, dar se rugă ca simţurile ei să o înşele. Prea nervoasă pentru a se linişti, ea îşi petrecu timpul prin casă, asigurându-se că servitorii se pregăteau pentru bal.

Trebuia lustruită argintăria, feţele de masă trebuiau spălate, candelabrul de cristal trebuia curăţat.

Când veni seara, avu senzaţia că se va sfărâma în bucăţele din cauza tensiunii. Dacă cineva ar fi vorbit prea dur sau prea tare, în mod sigur s-ar fi spart ca geamul unei vitrine la impactul cu o piatră.

Wyndham apăru pentru scurt timp la prânz, apoi părăsi casa. Nu vorbi cu Allegra, ci numai o salută dând din cap. „Bruta!" ar fi vrut să-i strige, dar nu se ştia ce i-ar fi răspuns el în schimb. Mai bine să-l lase să-şi oblojească în linişte orgoliul. În plus, ei îi convenea mica amânare, întrucât nu putea avea pretenţia că totul era în ordine. Ar fi preferat să nu-l mintă pe soţul ei, oricât de mult ar fi fost supărată pe proasta lui dispoziţie.

Pe la ora şapte, nervii îi erau întinşi la maximum şi nu mai fu în stare să facă altceva decât să stea pe la ferestre şi să privească strada goală.

Nori grei se adunaseră pe cer, o ploaie măruntă se transformă rapid într-o ploaie torenţială. Şiroaie argintii curgeau pe geamuri, deformându-i priveliştea spre piaţă. În cele din urmă, o trăsură opri la uşă. Un bărbat coborî şi se repezi pe trepte bătând la uşă.

Allegra alergă în hol. Xerxes, cu o expresie superioară, probabil preluată de la Dogwood, îl introduse pe fratele ei, muiat de ploaie. El îi înmână pălăria şi mănuşile şi îşi scutură picăturile de pe umeri.

- O noapte groaznică, surioară. Purta o hidoasă centură roz din brocart şi o haină de culoare verde, la două rânduri. Culorile îi dădură Allegrei dureri de cap.

- Credeam că n-o să mai vii, îl certă ea.

Giles se uită plin de speranţă spre sufragerie.

- Este gata cina? Mi-e cam foame.

- Nu te-am invitat la cină, Giles, spuse ea, dar renunţă când îi văzu expresia înfometată. Oh, foarte bine, am cerut o cină rece în salonul pentru micul dejun. Wyndham cinează în oraş.

Ea privi la haina lui în speranţa unei umflături în care trebuia să fie colierul, dar nu văzu nimic. Îngrijorarea ei crescu şi ea îl grăbi pe fratele ei în salonul alăturat.

- Unde este? şopti ea.

Giles închise uşor uşa pentru a împiedica servitorii să tragă cu urechea la conversaţia lor.

- Nu l-am luat, surioară.

Allegra scoase un geamăt şi îl privi îngrozită.

- Nu îl ai cu tine? De ce? L-ai uitat la locuinţa prietenului tău?

El îşi desfăcu braţele? o expresie de adâncă tristeţe se întipărfpe faţa lui.

- Nu l-am uitat surioară! Nu este nimic anormal cu memoria mea.

Cu mâini umede, Allegra apucă spătarul scaunului şi aşteptă ca el să continue. Avu imaginea unei mari nenorociri.

- Sally Spinks, vrăjitoarea asta cu două feţe, nu vrea să-mi mai dea colierul, explodă el, cu vocea plină de dezgust. Degetele ei au devenit mai lacome de când a deschis acea şcoală a lui Venus. Nu era aşa cotoroanţă, să ştii.

- Şcoala lui Venus? înmărmurită, Allegra se uită fix la el. Care este profesia acestei femei? Credeam că este o prietenă a ta.

Giles îşi mişcă picioarele cu jenă.

- Ei bine, da, într-un fel. El îşi drese glasul cu zgomot. Are un depozit de lucruri furate şi de asemenea împrumută bani la clienţii valoroşi. Nu cere dobândă mare, dar cere încă cinci sute de lire sterline ca să elibereze colierul. Se pare că ştie că este foarte valoros.

- Oh, Doamne! Allegra gemu şi căzu într-un scaun. Ce o să ne facem?

- Eu nu am nici un bănuţ, surioară, l-am dat cele două mii de lire sterline şi i-am cerut colierul, dar ea a făcut urât la mine. Giles se trânti într-un scaun şi îşi propti coatele pe genunchi. Îşi lăsă capul în mâini şi gemu. La naiba, nu ar fi trebuit să-i dau cele patru „maimuţe" înainte de a avea colierul în siguranţă în mână.

Allegra îl privi surprinsă pe fratele ei.

- Despre ce vorbeşti? Maimuţe?

- O maimuţă este o hârtie de cinci sute de lire, surioară. Oh, este aşa o prostie! Sunt ruinat. Dacă mi-aş fi oprit ceva bani, aş fi avut destul ca să-mi pot încerca din nou norocul la masa de joc.

- Dacă te duci înapoi cu alţi cinci sute, probabil o să-ţi ceară mai mult. Oh, Giles, trebuie să recuperezi colierul. Allegra se lupta cu lacrimile care se adunaseră în ochii ei. O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere, se auzea numai răpăitul ploii pe geam.

Ea tresări, speriată, când cineva strănută deodată în umbră, lângă uşa terasei. Mişcarea venise dintr-un fotoliu mare. „Wyndham? Doamne, fă să nu fie el", se rugă ea frenetic, privind ca hipnotizată spre scaun.

- Sunt eu, milady, se auzi vocea vioaie a lui Knocky.

- Ce naiba! Ne spionezi, Knocky?

- Nu... milady, dar mi-a fost cam jenă să mă dau în vileag întrucât am adormit în fotoliul înălţimei Voastre. Nu am de gând să trăncănesc.

- Oh, cum ai putut! Lordul o să te biciuiască când se va întoarce, spuse Allegra şi îl privi pe fratele ei, care chicotea.

- Noo, el nu biciuieşte. Nu este nevoie. Limba lui este mult mai ascuţită, şi o astfel de bătaie este cu mult mai rea decât un bici. Knocky nu părea prea îngrijorat şi Allegra ar fi vrut să-l bată ea însăşi chiar acum. Răbdarea ei fusese greu încercată toată ziua şi acum nu mai avea margini.

- N-o să mai ai zile libere următoarele două luni, Knocky. Dogwood o să te pună la muncă serios.

- El stă departe de mine de câte ori poate. Cred că îmi cam miroase a ceva rău.

- Este limba ta necivilizată care îl enervează pe Dogwood, precum şi cântatul tău la orice oră. Vino aici, comandă Allegra.

Knocky stătea în faţa stăpânei sale, cu livreaua şifonată şi părul care îi atârna ciufulit în jurul feţei.

- Arăţi groaznic, Knocky. Ar trebui să faci o baie şi am să-l trimit pe Xerxes...

- Stai, surioară! Mi-a venit o idee. Râzând, se ridică şi îşi bătu tocurile cizmelor. Vom fura colierul de la Sally Spinks. Dealtfel i-am plătit împrumutul, aşa că îmi e datoare.

- Vrei să intri cu forţa în casa ei şi să-l iei? întrebă Allegra, cu gura căscată de mirare.

- Da! Giles se uită cu bunăvoinţă la Knocky: Şi Knocky o să ne ajute. Asta o să fie pedeapsa lui pentru că doarme în timpul orelor de lucru. El scutură umerii băiatului. De altfel este priceput în materie de furat, nu-i aşa, Knocky?

- Furat? întrebă Knocky cu ochii mari. N-am luat niciodată nicio batistă de mătase.

- Atunci o să fie prima dată, spuse Giles făcând cu ochiul. Cum eşti mic la trup, tu o să te poţi strecura în bârlogul lui Sally, să înhaţi briliantele.

Knocky se uită la Allegra cu neîncredere.

- Chiar trebuie să fac ce spune dânsul? Să intru într-o casă şi să fur bijuterii?

- Nu, nu chiar, spuse Giles cu răbdare.

Allegra se ridică în picioare, ar fi vrut să se spele pe mâini de toată povestea.

- Dacă îl poţi ajuta pe fratele meu, atunci trebuie să o faci, Knocky. Nu există o altă ieşire.

Băiatul se tângui:

- Oh, dar furtul se pedepseşte cu spânzurătoarea. Nu vreau să-mi văd gâtul în laţ.

- N-o să fim prinşi.

Knocky se uită furios spre Giles.

- Dumneavoastră sunteţi cel care a organizat asta, domnule Temple.

Giles îşi frecă mâinile, neluând în seamă nemulţumirea puştiului.

- Trebuie să ne aşezăm şi să plănuim totul.

Capitolul 15

- Nu pot face asta! exclamă Allegra, speriată la sugestia ca ea să stea de pază în timpul spargerii.

- Nu este periculos. Tot ceea ce trebuie să faci - fiind la adăpost în trăsură - este să te asiguri că nimeni nu intră în casă în timpul spargerii.

Allegra se cutremură de jenă şi privi ameninţător spre fratele ei.

- Este de neconceput. De altfel, tu ne pui în această situaţie, Giles şi ar trebui să găseşti o soluţie de a recupera colierul fără ajutorul nostru.

El continuă, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

- Când Sally va pleca de acasă, atunci va fi momentul să dăm spargerea.

Knocky îşi scărpină capul, meditând.

- Dar ce se întâmplă cu celelalte fuste din casa lui Sally? Ele locuiesc în casa lui Spinks. Zi şi noapte.

Giles râse ca şi cum s-ar fi distrat copios de planul său.

- Ai dreptate! Ştiam eu că tu eşti familiarizat cu problemele acestei misiuni. Knocky îşi strânse buzele şi îşi ridică picioarele.

- Nu ştiu. Uşa lui Sally este în văzul tuturor.

- Nu este nevoie să umbli la broasca uşii. Am să te introduc eu pe geam.

Allegra era pe punctul să leşine când auzi despre aceste planuri pline de cutezanţă. Giles vorbea despre spargere ca şi cum ar fi vorbit despre o plimbare în parc. Ea îşi presă batista pe tâmple ca şi cum ar fi vrut să capete curaj. Când uşa de la salon se deschise uşor, ea sări în picioare, vinovată. Îngheţă când îl văzu pe soţul ei în cadrul uşii.

- Wyndham! Te-ai decis să vii la cină, totuşi, spuse ea cu o falsă voioşie.

- Bună seara, spuse el şi se sprijinii de cadrul uşii. Privirea lui se mută de la unul la altul, oprindu-se asupra lui Knocky. Allegra roşi şi îşi feri ochii. Ce adunare elegantă! Mă invitaţi şi pe mine?

În mod evident, proasta lui dispoziţie dispăruse şi Allegra ar fi vrut să alerge în braţele lui şi să-i ceară iertare pentru comportamentul ei grosolan din trăsură.

- Bineînţeles, am să-i spun lui Dogwood să pregătească masa în jumătate de oră.

El intră, iar Knocky se strecură afară fără niciun sunet.

- Păreţi enigmatici ca nişte hoţi, spuse lordul pe un ton tărăgănat şi cercetă faţa încălzită a lui Giles.

- Sper că nu, se răsti Allegra, încercând să-şi ascundă vina sub o paradă de aroganţă. Giles face o vizită fraternă înainte de a se întoarce la Oxford.

- Am observat frecventele tale vizite la Brook's, Giles. Înţeleg că mesele de joc te interesează în mod deosebit, dar trebuie să spun că sunt foarte surprins că ai ales un astfel de joc, care nu poate fi ţinut secret la club. Bănui că ai buzunare adânci sau, pur şi simplu, ai noroc.

Giles aruncă o privire grăbită spre Allegra.

- Sora mea nu este singura Temple care are noroc. O parte din vrajă s-a transmis şi asupra mea.

Wyndham privi de la unul la altul, suspicios. Se aşeză, punându-şi piciorul unul peste altul. Purta pantaloni gri-deschis şi o haină din stofă fină, albastră, întruchipând tabloul unui membru sofisticat, al înaltei societăţi.

Inima Allegrei sângeră când se gândi la bariera pe care o ridicase între ei.

- Vrei să insinuezi că tu, la fel ca Allegra, ai găsit un trifoi cu patru foi pe un teren Temple? Buzele lui Wyndham se ridicară la colţuri şi continuă. Poate Sir Edwin le-a cultivat. Într-o zi să-mi arăţi locul, ca să găsesc şi eu norocul şi să mi se îndeplinească dorinţa mea cea mai fierbinte. El o privi insistent pe Allegra, şi ea ştiu că el se referă la cearta lor din trăsură, după balul Ducesei de Newberry. Ea se chirci, sub povarea vinovăţiei.

Wyndham se ridică dintr-o dată şi se îndreptă spre canapeaua unde era ea aşezată. El se aplecă deasupra ei, iar ea îşi ascunse capul, privind în poală, în timp ce tensiunea dintre ei creştea.

- Aş vrea foarte mult să privesc la acest trifoi cu patru foi, dacă nu te deranjează, îi spuse el la ureche.

Prezenţa lui apropiată făcea necesar ca ea să privească în ochii lui, albaştri-argintii. Ea simţi dorinţa lui pentru ea şi fu impresionată de constatarea că avea puterea să ajungă până la inima lui. Numai dacă Giles nu s-ar fi încurcat cu un personaj dubios, care poate chiar în momentul de faţă se pregătea să vândă briliantele Wyndham. Wyndham ar fi extrem de furios, dacă ar afla adevărul. El atinse medalionul prins chiar pe sânul ei stâng.

- Se poate?

Căldura degetelor lui trecu prin pânza subţire a rochiei şi ea se trase înapoi. Încercând cu curaj să facă faţă emoţiilor, ea apăsă pe arcul care deschise capacul medalionului.

- Uite. Vezi şi singur, Ian.

Sub geam, un trifoi cu patru foi era fixat pe un fond de catifea albă, având toate frunzele prinse pe tulpină.

- Nu este decât un trifoi normal, cu o frunză în plus, spuse ea, cu oarecare asprime.

- Văd asta, spuse Wyndham. El se apropie mai mult, pentru a vedea mai bine. Răsuflarea lui adie pe obrazul ei, iar ea avu senzaţia că putea vedea drept în inima ei ticăloasă - care bătea nebuneşte.

Cu buzele ţepene din cauza tensiunii, spuse:

- Cele patru frunze reprezintă patru lucruri diferite: una pentru renume, alta pentru bogăţie, alta pentru sănătate, şi...

- Şi ultima? întrebă el, ca şi cum ar fi ştiut răspunsul.

- Una pentru un iubit credincios, spuse ea înghiţind un nod şi privind în altă parte.

- Ah! îndrăznesc să spun că le ai pe toate, mai ales - faima, după serata muzicală.

- Şi ea trăieşte în trifoi, adăugă Giles binevoitor.

Allegra ar fi vrut să fie suficient de aproape de el, să-i dea un ghiont. Wyndham îi şopti la ureche:

- Povestea cu iubitul este încă nerezolvată, dar se pare că cea de a patra profeţie se va realiza curând.

Allegra făcu eforturi să surâdă.

- Numai timpul va spune asta. Ea crezu că o va săruta chiar acolo, dar el nu ar fi acţionat atât de stângaci, încît să-şi expună emoţiile în afara budoarului.

El nu făcu asta. Se îndreptă încet şi închise capacul cu zgomot. Ea tresări, ca şi cum ar fi fost pălmuită.

- Atâta timp cât asta nu înseamnă o eternitate, murmură el, şi se înapoie la scaun.

Giles sări în picioare şi se jucă nervos cu butonii de la cămaşă.

- Cred că este timpul să vă las pe voi, doi porumbei, singuri.

- Am senzaţia clară că încerci să mă eviţi, Temple. Aş aprecia un gest din partea ta care să-mi dovedească faptul că prezenţa mea nu-ţi este neplăcută. Pot să-ţi ofer un pahar de porto?

Allegra simţi tensiunea situaţiei. În mod evident, soţul ei putea spune că Giles venise în vizită fără intenţia de a-şi exprima respectul faţă de cumnatul său. De fapt, părea că alesese intenţionat o oră când Wyndham era plecat. Oare Wyndham mirosise în aer că ceva se petrecea pe la spatele lui?

Sentimentul de vinovăţie făcu mai întâi faţa lui Giles albă ca varul şi apoi o transformă în roşu.

- Îţi sunt foarte recunoscător pentru ofertă, Wyndham, dar am deja un aranjament. El se înclină şi se întoarse spre Allegra. Ea se temu că el va face un semn nebunesc, dar el nu făcu şi nu spuse nimic, numai o sărută pe obraz şi ieşi din cameră.

- A plecat de parcă îl ardea la călcâi, spuse Wyndham sec.

Allegra încercă să însenineze atmosfera.

- Cred că situaţia noastră îl cam plictiseşte. Fără jocuri de noroc, fără petreceri, fără cumpărături pe Bond Street. Giles este un om de lume - sau îi place să creadă că este.

- Ca toţi tinerii, are mai mult păr decât minte. Wyndham scoase cutiuţa de prizat şi se uită spre ea, speculativ. Ea observă că o folosea pe cea cumpărată de ea.

- Eşti foarte tânără, Allegra. Îndrăznesc să spun că, probabil, ai prefera un mediu mai spiritual decât să fii obligată la această situaţie „plictisitoare", spuse el.

- M-ai auzit că mă plâng? răspunse Allegra cu un surâs inocent. Îmi plac cu adevărat îndatoririle casnice şi de abia aştept să călătoresc la High Wyndham după ce trece sezonul.

Tensiunea părăsi faţa lui şi un zâmbet cald îi luă locul. Odată cu schimbarea, Allegra putu scoate un profund oftat de uşurare.

- Va fi o plăcere să pot respira din nou aer de ţară. El se ridică.

- Vino, să mergem să vedem dacă cina este servită. El îi întinse braţul, iar când ea îl apucă, el o bătu uşor.

- Cred că nu mai ţi-e frică de mine, nevastă.
Allegra roşi şi îşi coborî privirea.
- Poate nu atât de mult. Nu există motiv pentru asta.
- Aş vrea foarte mult să consumăm căsătoria noastră, şopti el când ajunseră la uşă.
Allegra observă expresia sa plină de speranţă şi îşi înfrânse sentimentul de panică. Aruncându-i un surâs, ea spuse:
- Mă flatezi milord - Ian. Poate că este timpul. Curând.

Allegra aştepta nervoasă cu Knocky la intrarea casei Wyndham.
- Crezi că o să vină? întrebă ea, pentru a zecea oară. Ea privi ceasul din colţ, notând minutele care se mişcau cu viteza unui melc.
- O să vină. Astă seară este singura noastră şansă să punem mâna pe afurisitul ăla de colier de la şcoala aia a lui Venus din Russell Street. Sally şi fetele ei sunt la Bagnigge Wells unde-şi oferă marfa unor tineri filfizoni.
Allegra înţelesese deja că această „şcoală” nu era altceva decât o casă rău famată. Ea refuza să se gândească la faptul că darul soţului ei se afla în mâinile unei femei decăzute. Wyndham ar fi furios dacă ar afla, şi chiar asta se va întâmpla dacă Giles nu va apare curând.
Nu mai erau decât două ore până când musafirii urmau să sosească la bal. Nu se putea gândi la altceva.
Allegra îşi aminti de tavanul înalt şi de ghirlandele de flori cu care decorase uşile spre sala de bal de la etaj. Lumânările pâlpâiau şi fiecare suprafaţă fusese spălată şi lustruită, inclusiv ramele de tablouri. Casa ei strălucea, în aşteptarea oaspeţilor.
„Două ore.” După asta va fi prea târziu. Purta o rochie de mătase stil „empire” de culoare albastră, cu un rând de volane, cu bustul plisat şi un decolteu îndrăzneţ, ce urma să pună în valoare briliantele Wyndham. Pantofii noi îi strângeau degetele, iar mâinile îi transpirau în mănuşile de mătase fină, până la coate. Tremurând de grijă, ea îşi atinse gâtul gol, observând că o buclă se desprinsese din coafura împodobită cu piepteni cu briliante.
- L-ai văzut pe lord astă seară, Knocky?
- Nu, milady. Cred că este sus, se îmbracă. Isteţul ăla de Oglesby a trecut spre etaj cam acum o oră, cu un maldăr de legături de gât.
În cele din urmă sunetele de roţi şi tropote de cai ajunseră la urechile ei.
- Ăsta trebuie să fie Giles. Du-te să vezi, Knocky.
Pajul ascultă şi ieşi pe treptele de la intrare. Aprobă din cap, îi făcu semn cu mâna şi coborî în fugă spre trăsura ce aştepta. Allegra îşi atinse medalionul şi se rugă ca totul să meargă bine.

Giles Temple nu era unul care să evite necazurile, dar această ultimă escapadă mirosea a pericol real. Ar putea fi spânzurat pentru că dăduse spargere într-o casă. Dar era prea târziu acum pentru a găsi o altă soluţie de a recupera afurisitul de colier.
- Dacă nu vă este cu supărare, nu mă înnebunesc după această ieşire. Aş fi fost foarte fericit să rămân cu înălţimea Voastră şi nu prea îmi place ideea de a pierde un loc bun. De asemenea, nu prea am chef s-ajung la Hotelul Newman, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.
Giles mârâi.
- N-o să sfârşeşti la Newgate, Knocky. O să intrăm, găsim nestematele şi ieşim. Nici că se putea mai deştept.
În ciuda optimismului său, Giles îşi strecură un deget pe sub gulerul prea strâns şi încercă să-l mai lărgească.
- Vom face aşa cum am plănuit. Vei sări pe umerii mei şi apoi vei intra pe fereastră. Am fost ieri în vizită la Sally şi am reuşit să las deschisă o închizătoare de la un geam. Dacă nu a observat, va fi foarte uşor.
- Dacă nu cumva a fost altcineva înaintea noastră. Sunt tot felul de bande, care în zece minute pleacă cu toată argintăria din casă.
- Nu fi aşa pesimist, se răsti Giles cu mai multă forţă decât simţea în interior. Înghiţi un nod de frică. O să ne întoarcem imediat.
În partea de est faţă de Covent Garden, Russell Street răsuna de râsete şi scandaluri, atunci când activităţile nocturne erau în toi. Case de jocuri şi cafenele populare atrăgeau clienţi din toate părţile. Trăsurile şi

birjele de piaţă circulau de-a lungul străzilor, iar lămpile cu gaz atârnate la vehicule iluminau feţele tinerilor în căutare de plăceri, însoţiţi de femei dubioase. Spectatorii de la teatre se amestecau cu vânzătoarele de flori, şi voci răguşite se ridicau spre cerul înnourat. Casa lui Sally Spinks se afla la capăt, pe colţ. Era o casă modestă, cu un zid de cărămidă care cuprindea o grădină mică, în spate.

Giles îl plăti pe birjar şi îl împinse pe Knocky spre zid, fără prea multă vorbărie.

- Aoleo, mi-ai ciupit mâna, scânci băiatul. Privirea lui se roti de jur-împrejur, ca un cunoscător. Sper că ştii ce faci, domnule Temple.

- Stai liniştit, Knocky. Giles îl trase pe paj în umbră. Am să te ridic sus pe zid. Fereastra descuiată este ultima. Ar trebui să poţi intra fără dificultăţi.

Knocky înjură încet, în timp ce Giles îl săltă pe băiat pe umerii săi. Băiatul se urcă pe zid şi sări în viteză peste cărămizi, spre geamul cu pricina. Un paznic purtând o lanternă şi echipament apăru, iar Giles se lipi de zid pentru a nu fi văzut. Cât ai clipi din ochi, Knocky se făcu ghem, amestecându-se cu umbrele. Giles respiră uşurat, bucurându-se de isteţimea puştiului.

Băiatul se ridică şi încercă fereastra de îndată ce pericolul trecu. Giles se uita repede în jur. El se dădu un pas înapoi, tocmai, la timp pentru a-l vedea pe Knocky trecându-şi picioarele prin deschizătura strâmtă. Până aici era bine. Numai dacă ar găsi colierul. Îl vor găsi, dacă nu cumva fusese mutat din casă. Giles înghiţi un nod numai la acest gând. Ce se va întâmpla dacă Sally vânduse deja colierul pentru o mică avere? A fost un prost să aibă încredere în ea. Dar ea se purtase ca un prieten care voia să-l ajute la necaz. Asta a fost înainte ca ea să-şi fi arătat adevărata faţă. „Am fost un prost să cred în promisiunile ei siropoase", se gândi Giles, amintindu-şi - nu fără oarecare dorinţă - de buzele ei roşii, de pieptul catifelat şi trupul ei planturos. Nu era altceva decât o vrăjitoare cu limba ascuţită. El aşteptă nerăbdător ca Knocky să coboare şi să-i deschidă uşa din spate. Într-adevăr acesta coborî după cinci minute şi îi dădu drumul lui Giles prin poarta neîngrijită, aflată în zidul din spatele casei.

- Nu prea te-ai grăbit, şuieră Giles.

- Nu se vede nimic pe întuneric. Nu este nimeni acasă decât pisica. Un mic diavol care muşcă şi zgârie. Knocky îşi supse mâna zgâriată şi porni spre casă. Nu pierdură prea mult timp până găsiră budoarul - biroul lui Sally de la etajul doi.

- Eu am să caut în birou. Poţi începe să te uiţi după o cutie dură, spuse Giles, în timp ce trăgea de sertare. Nu găsiră nimic decât pene de scris rupte, hârtie îngălbenită şi ceară roşie. Printre resturi se afla şi o pereche de mănuşi din plasă neagră. *Nimic de valoare aici,* gândi el.

- Am găsit o cutie, spuse agitat Knocky, de sub pat. La fel de grea ca fundul lui Sally.

Giles chicoti şi îl ajută pe Knocky să pună cutia pe pat. Încercă să deschidă încuietoarea cu mâna goală, dar nu reuşi.

- Am putea lua tot obiectul, spuse Knocky plin de speranţă.

- O idee absolut tâmpită. Ai uitat că trebuie să ieşi printr-o deschizătură mică?

- Nu... Knocky îşi linse buzele şi începu să atace încuietoarea cu un deschizător de scrisori. Nu se deschide.

Întrucât din stradă se auzea ecoul unor paşi, Giles se uită cu disperare după o unealtă la care să recurgă. Nu găsi nimic suficient de solid.

- La dracu'!

Îşi pierdu douăzeci de minute încercând să deschidă încuietoarea care părea să fi fost făcută de un fierar foarte serios. Giles era cu nervii încordaţi la maximum.

- Mă duc jos să văd poate găsesc un ciocan sau ceva asemănător. Nu mai are sens să întârziem aici. Cineva ne-ar putea auzi, spuse Giles şi coborî în viteză pe scări. Se temea că fetele vor intra pe uşă în orice clipă.

Nu găsi nimic în bucătărie. Intrând pe un coridor rău mirositor, găsi într-o nişă un topor care probabil era folosit la spart lemne pentru bucătărie. Îl luă şi urcă înapoi. I se păru că aude de afară paşi alergând. Aceste zgomote îl făcură să mărească viteza.

- Uite, să încercăm cu asta, şopti el în timp ce intra în budoar. Nedumerit se uită în camera goală.

- La naiba Knocky, unde te ascunzi? Nu avem timp de joacă. Păşi în cameră, căutând în toate colţurile. Puştiul nu era de găsit. Privirea i se opri pe cutia deschisă. „Deschisă? Pe Dumnezei!" Ei nu reuşiseră să deschidă lacătul, atunci cum...? În lumina slabă din stradă,el privi conţinutul răvăşit pe masă. Coliere ieftine, brăţări,

monezi, cercei, unele mai valoroase decât altele. Printre dezordinea de bijuterii nu se aflau briliantele Wyndham. El trânti toporul pe birou şi trase o înjurătură.

- Să-l ia naiba pe hoţul ăsta de buzunare păduchios. Am să am grijă să fie spânzurat pentru asta, afurisitul.

Pentru a-şi ascunde urmele, puse totul la loc în cutie, pe care o împinse sub pat. După ce duse toporul în bucătărie, se strecură pe uşa de la bucătărie, aşa cum probabil făcuse, cu câteva minute înainte neisprăvitul ăla de paj. Se uită pe stradă în ambele direcţii, în speranţa să-l găsească pe fugar. Nimic. Nici o suflare în apropiere.

- La naiba cu toate!

După ce ajunse în stradă, ar fi trebuit să se simtă mai uşurat,dar îngrijorarea îl măcina mai tare. Ce o să-i spună Allegrei? O să fie lividă. Şi cine ar putea-o învinui?

Merse grăbit de-a lungul străzii, fără să vadă mulţimea de oameni din faţa prăvăliilor cu băutură şi vocile plângăcioase ale cerşetorilor. Tot ceea ce avea în minte era întâlnirea pe care urma să o aibă cu sora sa, când îi va comunica groaznica veste. Poate că era mai bine să plece, să dispară din Londra ca un hoţ. Respinse dorinţa de a cumpăra un bilet pentru următoarea diligenţă care pleca din White Stag. Nu o putea lăsa pe Allegra să dea piept singură cu autoritarul ei soţ.

Allegra aştepta şi aştepta. Timpul nu se mişcase niciodată atât de încet. Fratele ei urma să se întoarcă din clipă în clipă, cu colierul în buzunar. De ce oare avea îndoieli în privinţa lui, că nu va fi în stare să rezolve această teribilă încurcătură?

Ea stătea la fereastră în salonul albastru şi când îl văzu pe Giles aproape alergând pe stradă, lăsă să cadă la loc draperiile de catifea albastră şi se aşeză lângă şemineu.

Nici nu apucă bine să bată la uşă că şi intră val-vârtej, sub privirile uimite ale lui Dogwood. Arăta dezordonat, cu capul ciufulit şi mâinile murdare, de parcă ar fi muncit toată seara, ceea ce probabil şi făcuse.

Trânti uşa în faţa lui Dogwood.

- Ai venit la timp, slavă Domnului. Am fost atât de nervoasă, spuse Allegra cu un râset de uşurare şi se îndreptă spre el cu braţele întinse. Unde este? Presupun că ai reuşit.

- Afurisitul ăla de paj! Aş fi în stare să-l leg de un cal nărăvaş. Asta l-ar învăţa minte să aibă mai mult respect!

Allegra scoase un ţipăt. Inima ei se răci când înţelese că misiunea fusese un eşec.

- Ce este cu Knocky? Ce a făcut?

- A fugit cu colierul, asta a făcut. Jur că am să-l atârn de picioare cu capul în jos şi am să-l biciuiesc să-i vină mintea la cap. Asta în cazul în care am să reuşesc să mai dau ochii cu el.

- Oh, Doamne - asta este cea mai mare încurcătură! Dumnezeule, ce mă fac. Musafirii vor sosi curând şi eu am promis... Ea se prăbuşi într-un scaun.

- Poate că Wyndham a uitat de cererea lui, surioară.

Ea clătină din cap.

- Nu. Mi-a spus că este o tradiţie să port briliantele la balul de la Wyndham House.

Ea îşi frânse mâinile.

- Tremur toată la gândul că va trebui să-i mărturisesc totul. Va fi atât de furios! Mă va dispreţui.

- Nu este nimic de făcut, surioară, decât să iei taurul de coarne. Aplecându-şi capul, el făcu o grimasă. Părând mult mai tânăr decât cei nouăsprezece ani ai săi, el adăugă. Am să te sprijin şi poate că n-o să te învinuiască pentru acest dezastru. Vina este numai a mea.

- Ştiu, dar am fost de acord să te ajut. Ar fi trebuit să mergem de la început la Wyndham...

Uşa se deschise încet. Lordul era în prag, cu sprâncenele ridicate interogativ.

- Mi s-a părut că aud voci aici şi am sesizat un oarecare ton de îngrijorare. S-a întâmplat ceva? Wyndham păşi înăuntru, atrăgător în haina de culoare verde-închis cu butoni de aur, o vestă de brocat auriu, pantaloni până la genunchi şi pantofi de seară.

Allegra schimbă o privire îngrijorată cu Giles. Fratele ei avea o expresie de disperare, ca şi cum ar fi trebuit să se urce la spânzurătoare, fiind următorul vagabond la rând. Spre deosebire de sofisticatul ei soţ, care era permanent sigur pe sine, el părea un elev de şcoală, speriat.

Wyndham se opri în faţa lui Giles şi îl privi.

- Ce ai făcut, Temple? Cred că tu eşti la originea acestor şoapte agitate.

Giles îşi îndreptă umerii căzuţi.

- Ai dreptate Wyndham. Eu am fost nebun să o trag pe Allegra într-una din schemele mele nefaste.

Wyndham îi aruncă Allegrei o privire pătrunzătoare şi ea ar fi vrut ca podeaua să se deschidă şi să o înghită.

- Ei bine?

- Hhmm! Giles îşi drese glasul cu zgomot şi aruncă o privire îngrijorată spre Allegra. Ea putu numai să aprobe din cap, să povestească toată istoria, chiar dacă asta urma să o zugrăvească în culori nefavorabile, ca o fiinţă nerecunoscătoare şi nesinceră.

- Eu... ei bine, să vezi am intrat în nişte jocuri de cărţi la Oxford şi am pierdut ceva fonduri. El trase aer în piept. De fapt, toată alocaţia mea pentru un an... şi chiar mai mult, adică nişte câştiguri anterioare, la jocuri. Giles era palid şi stropi de sudoare apăruseră pe fruntea lui. Cam două mii de lire sterline.

O tăcere incredibilă se lăsă, apoi ea deveni mai grea, pe măsură ce furia lui Wyndham începea să i se vadă pe faţă. Maxilarul lui se încleşta, iar buzele i se strânseră într-o linie subţire.

- Presupun că n-ai fost în stare să-ţi plăteşti datoria, spuse el, pe un ton sec.

Giles aprobă din cap.

- Nu ştiam ce să fac, aşa că am împrumutat de la creditori şi tu ştii ce dobândă mare cer ăştia. A trebuit să plătesc prima rată după o săptămână de la joc, dar buzunarele mele erau goale. Îmi pierdusem norocul la cărţi. Singura soluţie care mi-a venit în cap a fost să vin la Londra...

- ... şi să plângi după ajutor la uşa sorei tale, completă Wyndham, cu o voce de mormânt.

- Ei bine... am crezut că ea are ceva fonduri, o alocaţie, dar... Giles se opri şi aruncă o privire vinovată spre Allegra. Ea oftă, temându-se să privească direct în ochii lui Wyndham, pe măsură ce fratele ei vorbea.

- Am cheltuit fiecare bănuţ, dar am hotărât să împrumutăm banii în schimbul colierului de briliante şi să plătim datoria.

Ochii lui Wyndham se întunecară de furie.

- Deci ai avut aşa de puţină încredere în mine, încât nu ai îndrăznit să vii să-mi spui despre această problemă? întrebă el, pe o voce de gheaţă.

- Noi... eu nu am vrut să te necăjesc, spuse Allegra. Ai fi fost foarte furios pe mine că mi-am cheltuit aşa de repede banii, şi pe bună dreptate.

- Sunt un om aspru căruia îi place să pedepsească, şi un zgârcit, nu-i aşa? întrebă Wyndham, caustic. Credeam că ai mai multă minte decât să-l asculţi pe fratele tău şi prostiile lui. Se întoarse apoi spre Giles. Iar tu, ar fi trebuit să mi te adresezi mie, în loc să o târăşti pe sora ta în încurcături josnice.

- Da, domnule, înţeleg, murmură Giles. Dar asta nu este totul. Se lansă în povestea cu Sally Spinks, cele două mii de lire plătite şi vizita din acea seară în casa lui Sally. În încheiere, el menţionă trădarea lui Knocky şi dezertarea acestuia.

Allegra văzu că Wyndham făcea eforturi să-şi stăpânească mânia. El îşi îndoia degetele ca şi cum ar fi vrut să strângă gâtul cuiva cu mâinile lui puternice. Se plimba în jurul camerei, iar Allegra aştepta cu nerăbdare izbucnirea furtunii.

În cele din urmă, se opri în faţa lui Giles. Cuvintele lui ieşiră de pe buze ca nişte lovituri de bici.

- Sper că asta ţi-a dat o lecţie, Temple. Nu juca mai mult decât îţi poţi permite şi nu mai face niciodată vizite la creditori. Data viitoare când mai ai astfel de probleme, vii direct la mine. Nu trece povara pe umerii sorei tale! Un lucru foarte nebărbătesc. El se gândi un moment. Aştept să aud că ai plecat la Oxford până mâine seară sau voi fi obligat să îl informez pe Pinkney despre aventurile tale. Şi nu vreau să aud zvonuri că ai înlocuit studiile cu jocurile de noroc. Dacă aud asta, îţi voi face viaţa foarte grea. Apucă umărul lui Giles şi îl scutură. Este timpul să creşti, Temple şi să iei pe umeri răspunderi, ca un bărbat.

Giles tresărea la fiecare cuvânt şi îşi mişca capul cu nervozitate. Îşi pipăi legătura de la gât şi îşi atinse obrajii roşii, de îndată ce lordul tăcu.

- Da, milord.

Allegra voia să îl roage pe soţul ei, dar Wyndham îi întoarse spatele şi ieşi din cameră, fără să se uite la ea.

- Uuf! M-a făcut praf, surioară. M-a mustrat la fel cum făcea tata.

- Meritai asta! îndrăznesc să spun că nu te-ai fi purtat astfel, dacă mai trăia tata.

- Cred că nu, spuse Giles, cu umerii căzuţi.

- Nu-l poţi păcăli pe Wyndham. Ar fi mai bine să-l asculţi, altfel n-o să mai aibă niciodată încredere în tine, spuse Allegra, simţindu-se foarte nenorocită. Nu va avea încredere nici în mine, după toată istoria asta. Nici eu nu am avut încredere să-i arăt lui toate aceste probleme.

Giles îşi îndreptă spatele şi scoase un oftat greu.

- Prostii! Sunt bucuros că acum s-a terminat toată povestea asta. Conştiinţa mea este mult mai uşoară, acum. O hotărâre nouă se imprimă pe faţa lui. Wyndham are dreptate. Trebuie să-mi iau răspunderi. O să mă ocup personal să-l găsesc pe afurisitul ăla de Knocky şi, când îl voi găsi, am să-l aduc până aici de urechi. Giles sărută obrazul Allegrei, iar ea nu avu puterea să mai argumenteze. Seara, care tocmai începuse, era deja un dezastrul.

Purtând safirele pe care Wyndham i le dăruise, ea îşi întâmpină musafirii, cu soţul ei păstrând o tăcere îngheţată, lângă ea.

Capitolul 16

Allegra nu ştiu cum reuşi să treacă de acea seară, zâmbind şi vorbind cu musafirii ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Wyndham o trata de parcă n-ar fi existat, dar juca perfect rolul de gazdă faţă de musafirii care veniseră să danseze şi să mănânce pateuri cu homar, somon şi aspic, tarte, creme şi jeleuri, toate udate cu cea mai fină şampanie.

În zori de zi, capul îi zvâcnea de durere, iar obrajii o dureau de atâtea zâmbete forţate. Dacă ar fi putut numai să i se destăinuie lui Wyndham, să-l facă să vadă că i-a fost prea frică ca să se apropie de el, cu problemele ei. El a intimidat-o întotdeauna, dar ea ajunsese să-l înţeleagă, un individ amabil, cu simţul umorului, dar destul de singur, în spatele faţadei sofisticate. În ultimul timp, încercaseră să ajungă unul la inima celuilalt, păşind pe o cărare la fel de fragilă ca un ou.

A distrus totul, cu neîncrederea ei.

Allegra făcu cu mâna la ultimul musafir care părăsea casa. Dacă nu ajungea rapid în camera ei, se temea că se va prăbuşi din cauza efortului de a menţine o mină veselă. Ea respiră uşurată, în timp ce se grăbea să urce spre raiul dormitorului ei.

Cu dorinţă şi o durere surdă în inimă, Wyndham îi urmări spatele îngust, în timp ce alerga la adăpost. Un iepuraş fără apărare, dar cu isteţimea unei vulpi. De ce oare nu i-a încredinţat şi lui problemele ei?

De ce? întrebarea ardea în mintea lui până când crezu că o să spargă ceva, o vază orientală veche, sau poate un porţelan valoros. Se va simţi foarte bine să izbească cu pumnul în ceva şi să vadă cum se sparge.

„Oare ea avea atât de puţină încredere în el, încât nu îi putea mărturisi problemele ei financiare?" Banii aveau atât de mică importanţă când erau probleme emoţionale încă nerezolvate. Nu l-ar fi deranjat dacă ea ar fi cheltuit jumătate din averea lui, pentru fleacuri! De neconceput, gândi el şi îi ceru pălăria şi mănuşile lui Francis, care şedea lângă uşă şi îl urmărea cu ochi îngrijoraţi.

- Imediat, înălţimea Voastră. Se întoarse cu viteză. Ieşiţi în oraş, la ora asta?

- Da, nu este cazul să te îngrijorezi, Francis.

- Nu m-ar deranja să vă însoţesc la o plimbare, milord. O să păstrez distanţa în spatele dumneavoastră, dacă vreţi.

Wyndham îl cercetă cu privirea pe bărbatul solid, pentru un moment.

- Foarte bine. Vino şi tu. O să mergem în zona St.Giles.

Ochii lui Francis se făcură mari.

- De acord, milord! îşi smulse peruca pudrată de pe cap şi o puse pe podea, apoi începu să-şi descheie livreaua.

Wyndham îl privi pe servitor cu amuzament.

- Ce faci, Francis?

- Nu pot merge pe stradă îmbrăcat ca un papagal.

- Ai dreptate. Mai bine îmbracă-te în hainele tale obişnuite. O să aştept aici. El arătă spre perucă. Mai bine ia asta cu tine, sau pisoiul o să creadă că a venit un intrus din rasa felină.

Faţa lui Francis se deschise într-un zâmbet.

- Da, aveţi dreptate. Mă întorc într-o secundă.

Aerul din zona de nord a City-ului, unde erau bârlogurile hoţilor, era încărcat de mirosuri urâte de mâncare veche, bere, urină. Wyndham îşi strâmbă nasul fin. Ciudat că atunci când fusese un tânăr bărbat - nu cu mulţi ani în urmă - găsise atâta amuzament în tavernele joase şi localurile de jocuri rău famate. Cum era Giles acum.

El vizită o tavernă pe Long Lane, care aparţinea lui Big Charlie, un fost boxer, care privise prea adânc şi prea mult în sticlele de bere. În schimb, ştia toate bârfele din lumea interlopă. Big Charlie avea un depozit de lucruri furate, şi el cumpărase odată două inele de la Wyndham, atunci când lordul se aflase în aceeaşi situaţie cu Giles. Wyndham îşi scutură capul cu dezgust când îşi aminti de nebuniile acelui prim an al său în oraş. La fel ca Giles, el nu îndrăznise să-i ceară un împrumut tatălui său. Wyndham spera ca Giles să fi învăţat ceva din această escapadă şi că se va abţine de la alte activităţi nebuneşti. Wyndham zâmbi trist şi intră în aerul încărcat de gin al tavernei. Tavanul jos era curbat la mijloc, dând impresia că se va prăbuşi în curând. Bătăuşi beau din căni mari şi se ciondăneau, iar Wyndham trebui să păşească peste picioarele întinse ale consumatorilor adormiţi.

Wyndham îl reperă pe Big Charlie în spatele tejghelei de la bar, sprijinindu-şi coatele pe o suprafaţă unsuroasă, lângă un butoiaş rotofei de bere. Încercând să-şi ţină respiraţia împotriva mirosurilor fetide, Wyndham se îndreptă spre proprietar. Dacă ştia cineva, acela trebuia să fie Big Charlie, dacă briliantele au fost vândute în ultimele câteva ore.

Big Charlie îl privi cu ochi apoşi. Faţa lui lată avea o culoare pământie, în timp ce nasul borcănat avea, în mod hotărât,o nuanţă purpurie. El trânti o mână cărnoasă pe tejghea, când îl recunoscu pe Wyndham.

- Nu ai mai fost de mult pe aici. Nu-ţi surâde compania? rîse el, arătând un şir de dinţi stricaţi.

Un beţivan îl apucă pe Wyndham de braţ pentru a se sprijini, dar Francis interveni şi îl dădu la o parte.

- Ţine-ţi pentru tine cele cinci degete, mormăi el.

- Sunt un bărbat însurat acum, Charlie. Nu pot hoinări noaptea prin oraş. El scoase un galben din buzunarul hainei şi îl aruncă pe tejghea. Uite, dă-mi un pahar de otravă albastră. Sper că nu mai oferi clienţilor poşirca pe care obişnuiai să o serveşti.

Big Charlie prinse moneda şi o studie gânditor.

- Eu servesc ce este mai bun, dar nu valorează cât moneda asta. El îşi ridică sprâncenele şi privi la Wyndham. Ce doreşti? În timp ce aştepta răspunsul, umplu un pahar şi îl împinse pe tejghea. Un opaiţ de seu licări când se mişcă, aruncând umbre diavoleşti pe faţa lui.

- Pajul soţiei mele a fugit cu bijuteriile familiei, Charlie. Ai auzit ceva despre un colier de briliante, în ultimul timp? Wyndham ridică paharul şi îi bău conţinutul; lichidul de foc îl făcu să deschidă gura şi să respire adânc.

Big Charlie clătină din cap şi se sprijini nonşalant de bar.

- Nu am auzit nimic. Probabil că briliantele nu vor rămâne în colier.

O furie oarbă îl cuprinse pe Wyndham. Se aplecă încet peste tejghea şi apucă cămaşa murdară a lui Big Charlie. Răsucind-o, îl trase pe omul solid spre el. Treptat, în încăpere se făcu linişte.

- Cât vrei, Charlie? Am nevoie de informaţia asta.

Pumnul cărnos al lui Charlie se închidea şi se deschidea, iar mulţimea părea să aştepte ca el să plaseze un pumn în faţa nobilului. Francis se apropie, dar nu prea mult.

Wyndham şi Charlie se uitau unul la altul într-o luptă de voinţă şi, în cele din urmă, Charlie îşi feri privirea şi, încet, luă mâna lordului de pe cămaşa sa.

- Cinci monede şi încercăm din nou, murmură el.

Când lordul slăbi strânsoarea, mulţimea reveni la conversaţia de până atunci. Wyndham scoase o punguţă de piele şi o puse în faţa lui Big Charlie. Pugilistul o ascunse în pumnul său.

- Ultimul lucru pe care l-am auzit, a fost că în casa doamnei Spinks s-a dat o spargere. S-a furat un colier de briliante. M-am gândit că nu se putea ca ea să aibă asemenea briliante. Dar i-a venit şi ei rândul. Cineva l-a văzut pe Knocky Martin furişându-se din casa ei. Se spune că s-a întors pe străzi şi că doamna Spinks a trimis băieţii după el. După câte îmi dau seama, Knocky nu mai are zile multe.

Wyndham îşi îngustă ochii.

- Vrei să spui că Knocky nu a fost prins şi că nimeni nu a cumpărat briliantele în noaptea asta?

- Ăsta este adevărul, pe Dumnezeu. Wyndham lovi cu putere în lemn.

- Trimite-mi vorbă când afli ce s-a întâmplat. Vreau briliantele alea înapoi şi sunt gata să plătesc bine. Primeşti cinci la sută din afacere.

- Zece la sută şi ne-am înţeles.

Lordul ridică din umeri.

- Foarte bine. Dar ascultă aici, în momentul în care auzi ceva, dă-mi de ştire.

Privirea lui Wyndham trecu peste beţivanii din încăpere, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Knocky, dar acesta era prea isteţ să lâncezească în locuri în care putea fi văzut.

Dacă îl găsesc înainte de Spinks, o să capete o ascunzătoare cum n-a mai văzut, gândi lordul şi se îndreptă spre ieşire.

Mai vizită alte două taverne similare, dar veştile erau mereu aceleaşi. Knocky Martin dispăruse, la fel şi briliantele Wyndham.

Întrucât zorile erau aproape, lordul se urcă într-o trăsură şi comandă vizitiului să-l ducă în Russell Street. Francis sări şi el în spatele trăsurii, care o luă din loc.

Wyndham se miră de misterul dispariţiei lui Knocky şi o furie neagră îl cuprinse. Oare fusese prea indulgent că a acceptat ca un pungaş ca Knocky Martin să se instaleze în Berkley Square? El nu văzuse niciun rău în asta, cu excepţia revoltei arătate de servitorii mai scorţoşi. Oricum, după spusele doamnei Buxton, băiatul îşi făcuse prieteni din majoritatea servitorilor şi adusese un aer de veselie în rândul acestora. Chiar şi Dogwood începuse să se dea pe brazdă. Oare un hoţ îşi schimba felul de a fi? Se pare că nu.

Trăsura opri în faţa casei doamnei Spinks şi Wyndham sări jos, urmat îndeaproape de credinciosul Francis. Cel puţin fraţii Rudd nu aveau inima înşelătoare a lui Knocky.

Bătu la uşa din faţă. Sunetul avu un ecou pe întreaga stradă adormită, unde numai beţivani mai bântuiau, în grupuri mici. Trebui să repete de trei ori bătăile până când o servitoare adormită deschise uşa, cât o crăpătură.

- Vreau să o văd pe doamna Spinks - în minutul ăsta. Înainte ca servitoarea să îl poată refuza, el îşi făcuse deja drum cu umerii, în antreul stătut. Ştia că nimic altceva decât forţa îi va permite să o întâlnească pe albina-regină a acestui stabiliment ofensiv.

- Nu poţi da buzna aşa, sir!

- Am intrat deja. Unde este ea?

Servitoarea o luă înainte pe un coridor întunecos şi apoi pe o scară îngustă. Ajunsă sus, ea ciocăni timid la uşă. Dinăuntru se auzeau nişte înjurături înăbuşite, iar Wyndham respiră adânc şi deschise uşa larg. Aceasta se izbi de perete. Păşi înăuntru şi se înnecă pe moment de aerul din cameră. Doamna Spinks şedea la birou, îmbrăcată numai cu o cămaşă de noapte transparentă şi fumând un trabuc. Părul ei roşu, vopsit, atârna în bucle uriaşe de sub o scufie murdară. Ea îşi ridică ochii vicleni spre intrus, fără să fie câtuşi de puţin tulburată de intrarea forţată.

- Ah! Dumneavoastră sunteţi, de două săptămâni tot aştept să apăreţi. Nu am briliantele.

- Ştiu asta, spuse Wyndham cu răceală şi îşi puse palmele pe birou. Privindu-i faţa vulgară, albită cu pudră ieftină, el spuse: Vei înceta vânătoarea lui Knocky Martin. Vreau să-l găsesc eu. Tu nu ai niciun drept, mai ales că Temple ţi-a plătit datoria. Briliantele sunt ale mele şi sper să le recuperez integral, cu sau fără ajutorul tău. Fapt este că tu nu le vei ţine niciodată în mâna ta, din nou.

Doamna Spinks îşi flutură pleoapele sub privirea lui de gheaţă.

- Bineînţeles că nu vorbiţi serios.

- Tot ce am spus aici este serios. Dacă pui mâna pe Knocky şi pe briliante va trebui să ai de-a face cu Big Charlie. Mi-a promis asta. După ce-şi termină cuvântarea, Wyndham ieşi din încăpere şi coborî treptele. Francis aştepta la poartă, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

- Vino, mergem acasă.

- Recunoaşteţi că nu aţi obţinut ceea ce aţi vrut, spuse Francis.

- Recunosc că nu.

Capitolul 17

Pentru a-şi limpezi capul, Wyndham merse pe jos de la Covent Garden, la Berkley Square. Soarele se ridicase peste acoperişuri vopsind cerul într-o nuanţă roz. Raze aurii traversau oblic străzile, şi Wyndham se gândi că ar trebui să-şi facă un obicei în a se scula dimineaţa devreme, pentru a savura începutul admirabil, inocent, al unei noi zile.

În curînd, va pleca cu tânăra sa contesă la ţară. Atmosfera idilică de la High Wyndham îl chema.

Obosit, intră pe aleile din spate şi merse spre grajduri. El putea intra oricând prin intrarea din spate, ceea ce nu făcea, niciodată. Dar poate cineva din personalul de jos avea veşti de la Knocky.

Coborî treptele de la subsol şi observă o legătură de covoraşe îngrămădite. Mai mult ca sigur, un cerşetor. Era pe punctul să îl trezească pe individ, când observă lucind o livrea Wyndham, sub murdărie. O cercetare mai atentă dezvălui nişte bucle blonde şi o faţă obraznică.

- Tu... tu ticălosule! strigă el şi îl ridică pe Knocky de ceafă.

Knocky dădu din picioare şi începu să lovească cu pumnii în trupul lui Wyndham, până când îşi dădu seama cine îl ţinea în această strânsoare umilitoare şi cu intenţia de a-l pedepsi. El îşi lăsă mâinile în jos şi încercă un zâmbet.

- Bună dimineaţa, stăpâne. O dimineaţă frumoasă, nu-i aşa?

- Nu şi pentru tine, se răsti Wyndham şi bătu la uşa încuiată. Era închis în afara propriei sale case. În cele din urmă, Xerxes privi pe geamul de la bucătărie. Îi căzu faţa şi se aruncă asupra cheii.

- Îmi cer scuze... începu el. Am crezut că este lăptăreasa, nu am ştiut.

Wyndham intră, târându-l pe Knocky după el prin bucătărie şi apoi pe scări, spre bibliotecă. Dogwood, încă îmbrăcat în ţinuta de noapte, ieşi din camera servitorilor şi făcu ochii mari la agitaţia ciudată.

Wyndham trânti uşa de la bibliotecă şi îl scutură pe băiat.

- Meriţi spânzurătoarea! Am petrecut câteva ore din această noapte în locuri inimaginabile căutându-te pe tine şi briliantele Wyndham. Unde le-ai pus?

- Nu le-am pus, spuse Knocky rebel. Am fost tentat, dar apoi mi-am amintit de înălţimea Voastră şi de ochii dumneavoastră trişti şi m-am decis să aleg libertatea, mai curând decît să o înrăutăţesc. Am fost foarte nebun, milord. Scoase un şirag de briliante enorme din buzunar.

Wyndham smulse colierul din mâinile sale şi studie închizătoarea cu inscripţia Wyndham, 1560, în lumina de la fereastră. Erau autentice.

- Libertatea, Knocky? Preferi să renunţi la o viaţă liniştită, aici, pentru o viaţă pe străzi? întrebă Wyndham, în timp ce îl studia pe inculpatul din faţa lui.

- Nu sunt obişnuit să fiu închis în casă cea mai mare parte a timpului şi uneori degetele mă cam mănâncă. El privi spre podea şi îşi frecă picioarele. Dar a fost grozav aici, nu se putea mai bine. Recunosc că m-am obişnuit cu pereţii acestei case şi am uitat să pun mâna pe ce nu este al meu, de dragul înălţimei Sale, Contesa. Nu am mai întâlnit o doamnă atât de bună.

Wyndham se uita la faţa lui Knocky, care acum era serioasă.

- Ai putea merge la spânzurătoare pentru asta, sau dacă nu, măcar cincizeci de bice tot ai lua.

Knocky zâmbi.

- Aleg bicele, vă rog.

- Ticălos afurisit! Furia îl cuprinse pe Wyndham şi îl apucă pe ticălos de urechi. Knocky căzu pe spate, dar nici un sunet de protest nu ieşi de pe buzele lui.

- Cred că am meritat asta şi chiar mai mult, spuse el, frecându-şi urechea. Dar nu vreau să o părăsesc pe înălţimea Sa. Pentru nimic în lume.

- Contesa a fost nebună să ofere angajamentul unor persoane ca tine, Knocky, dar a vrut să te salveze de la o viaţă grea, aşa că am acceptat. Dacă o să mai faci vreodată ceva asemănător, am să te arunc personal afară din casa asta.

Knocky zâmbi.

- Nu înălţimea Sa Contesa este nebună, ci dumneavoastră. Dumneavoastră nu vedeţi că este în stare să sărute pământul pe care călcaţi? Sunteţi prea puternic ca să vedeţi mai mult decât vârful nasului dumneavoastră.

Înfricoşat, Wyndham privi la ticălos şi îşi înăbuşi dorinţa de a-l trage din nou de urechi. Cuvintele obraznicului atinseseră o coardă în inima lui, şi Wyndham ştiu că trebuia să o găsească pe Allegra, ca să facă pace cu ea, înainte de a fi prea târziu, înaintea ca sentimentele ei să se otrăvească.

El întinse mâna, şi Knocky îşi puse mâna în a lui Wyndham. Lordul îl ridică pe băiat în picioare.

- Pleacă. Dispari din faţa mea şi consideră-te norocos. Te aşteaptă micul dejun în camera servitorilor. Şi nu te arăta la faţă până când nu ai făcut o baie şi ţi-ai schimbat hainele.

Knocky zâmbi cu toată gura.

- Sunteţi un mare şmecher. Întotdeauna am crezut asta. O luă la fugă.

Dogwood îl întâlni la uşă, cu faţa plină de întrebări. El îşi puse braţul în jurul umerilor băiatului.

- S-a purtat rău, milord?

Wyndham aprobă din cap.

- Da. Prima ta suspiciune s-a adeverit în sfârşit. Presupun că ai vrea să-l dau afară.

Dogwood dădu din cap.

- Nu, milord. Admit că am fost supărat pe băiat de multe ori, dar m-am obişnuit cu el. Faţa bătrână a valetului se lumină a zâmbet. Realitatea este că am început să ţin la el. Knocky este întotdeauna gata să dea o mână de ajutor.

Wyndham clătină din cap.

- Oare minunile nu dispar niciodată? El trecu de bătrân şi de băiat. Du-l pe afurisitul ăsta la bucătărie şi hrăneşte-l.

Lordul alergă pe scări în sus, câte două trepte deodată. Intră cu grijă în dormitorul soţiei sale şi închise încet uşa, în urma lui. Slavă Domnului, nu era nici urmă de Lucy, camerista cea curioasă.

El merse încet până lângă pat şi privi mult timp la soţia sa, care dormea. Faţa ei arăta o paloare care însemna somn puţin. Pleoapele îi erau roşii şi umflate de prea mult plâns, iar mâna ei strângea o batistă mototolită.

Ceva explodă în el, o căldură care alungă orice sentiment de frustrare şi vinovăţie.

O iubea, un om nou luase locul nenorocitului de până atunci, un nou om ai cărui ochi s-au deschis spre adevăratele valori ale iubirii.

Ceea ce simţise pentru Justine fusese o euforie, o ameţeală de sentimente, pe când acum înţelese că o dragoste de durată consta din mici doze de dragoste care se transformau încet într-o bază solidă de compasiune şi afecţiune umilă. O femeie-copil înţeleaptă l-a învăţat acest lucru, şi, când îi văzu faţa chinuită de necaz, el crezu că pieptul va exploda de atâta dragoste. Dacă nu va exploda, atunci în mod sigur se va înălţa la fel cu baloanele umplute cu aer cald, expuse la bâlciuri.

Privind la pisoiul negru încolăcit lângă ea, el se aşeză uşor lângă ea şi îi luă cu tandreţe una din mâini.

- Dragă Allegra? şopti el, iar ea deschise înceţ ochii şi se uită la el, cu surprindere.

El îi ridică mâna până la buze şi o acoperi cu sărutări mici. Ea sări în poziţia aşezat, ca şi cum ar fi fost atinsă de un fier înroşit.

- Eşti...aici! Nu eşti supărat pe mine? îi aruncă o privire de câine bătut, iar sentimentul lui de vinovăţie se închise ca un cerc de fier peste pieptul lui.

- Nu - nu sunt supărat pe tine. Numai pe mine. Am fost atât de prost! Mi-a luat atât de mult timp să înţeleg natura sentimentelor mele. Cu infinită tandreţe, el îi legăna trupul în braţele sale. Te iubesc mai mult decât viaţa mea, Allegra. Te rog, spune că ai şi tu ceva tandreţe în sufletul tău, pentru mine.

- Am, şopti ea. Te iubesc atât de mult! Şi îmi pare atât de rău că nu am avut încredere în tine, pentru necazurile mele. Mi-a... fost frică. Poţi fi atât de autoritar.

Pisoiul îşi frecă capul de piciorul lui Wyndham şi începu să toarcă.

- Îndrăznesc să spun că Beau nu are sentimente de frică sau gelozie faţă de mine, spuse el. Atunci de ce tu?

- Beau are bun simţ, ceea ce eu nu am, spuse ea trist.

- Şi ghiare foarte ascuţite - atunci când vrea să le folosească.

- Mi-a... fost frică că n-o să mai vorbeşti niciodată cu mine. Erai atât de furios, spuse ea încet şi privi în ochii lui, albaştri-argintii.

- Da. Eram furios pe Giles şi mai ales pe mine că ţi-am prezentat o faţadă care te-a împiedicat să te apropii de mine. Sper ca în viitor să vii la mine cu problemele tale. Rolul meu este să te protejez de neplăceri şi greutăţi, şi voi fi mândru să fac orice pentru tine.

Ea se apropie mai mult de el, toată teama ei dispăruse acum, când el îşi dezvăluise inima, dragostea lui umilă pentru ea. Într-un fel, ei ajunseseră la o înţelegere.

Inima ei ajunsese la a lui, îl primea cu căldură şi accepta ca acum să împartă totul cu el, şi binele şi răul. Nimeni nu este perfect.

- Aş vrea să te iau în braţe, spuse el cu voce răguşită de emoţie.

El o va învăţa ce însemna să fie soţie, iar ea va învăţa, poate jenată, dar dornică, secretele binecuvântatei căsătorii.

- Aş vrea să fim apropiaţi, să consumăm... Vocea ei se întrerupse speriată şi ea nu mai putu încheia fraza.

El o privi cu mirare, faţa îi strălucea zâmbind.

- Eşti sigură că asta este ceea ce doreşti?

- Da...

El îi dădu drumul uşor din braţe şi se ridică, ca să se dezbrace. Pipăind în buzunar, scoase briliantele Wyndham. Ele străluceau ca focul, în lumina dimineţii.

- Te-am rugat să porţi astea la bal. S-ar putea să fie prea târziu pentru asta, dar le poţi pune acum.

- Le-ai găsit! Sunt aşa recunoscătoare! Ai luat o mare povară de pe umerii mei. Ea zâmbi şi îşi ridică părul, pentru ca el să îi poată închide nestematele reci în jurul gâtului. Erau o greutate plăcută, dar şi o confirmare că ea era o parte din el, persoana care urma să ducă arborele genealogic mai departe. El le închise în jurul gâtului ei cu dragoste şi afecţiunea luci în ochii lui Wyndham când, în sfârşit, îşi scoase hainele ţi îi tase cămaşa de noapte peste cap. Inima ei se lovea cu putere în coastele lui. Pielea lui era o catifea moale, iar căldura sa o cuprinse, când el se întinse lângă ea şi îi ţinu strâns corpul gol.

Când el o sărută, ea ştiu că acesta nu era sfârşitul unei ceremonii, ci începutul vieţii ei de cosotorie.

Sfârşit